

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Khanův hněv.pdb

PDB Name: TNG-Khanův hněv
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.3.2004
Modification Date: 7.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PROLOG

Kapitánův deník: datum 8130.5

Kosmická loď Enterprise se nachází na výcvikovém letu ke slunci Gama v souhvězdí Hydry. Sektor 14, koordináty 22/87/4. Blížíme se k Neutrální zóně, všechny palubní systémy fungují.

Z místa vyhrazeného pro vedeckeho dustojníka, které tak dobre znal, prelétl Spock zkoumavým pohledem velitelský mustek Enterprise. Kadeti rozmístění u jednotlivých operacních modulu, každý pod vedením jednoho zkušeného clena posádky, si zatím vedli dobre.

Byla to dobrá skupina. A nejlépe si pocínala mladá dustojnice, která práve sedela v kresle kapitána. Spock ocekalval od Saavik pozoruhodné výsledky. Na svou hodnost byla ještě mladá. Prirozený zápal pro vec podporovala nevycerpatelnou schopností tvrdé práce.

Spock pozorne naslouchal chladnému hlasu zaznamenávajícímu do kapitánova deníku jejich soucasnou situaci a zlehka pokyvoval hlavou. Saavik, velící Enterprise, dokončila hlášení a uložila ho do palubního pocitace. Pokud byla nervózní, a on cítil, že nervózní je, dokázala své city dobre skrývat. I první velení bylo jedním z pocetných testu. Vlastne každý okamžik jejího života predstavoval takový test. Jen málo lidí to dokázalo chápat lépe než Spock, nebot si byli v mnohém podobní. Tak jako Spock byla i Saavik rodem napul Vulkánka. Ale zatímco jeden ze Spockových rodicu pocházel ze Zeme, druhý rodic Saavik byl Romulan.

U kormidla stáli Sulu a podporucík Croy.

"Prelétáme ze sektoru ctnáct do sektoru patnáct," hlásil podporucík. "Prechod - ted!" Opozdil se trochu za reálným casem, ale pro jejich další postup ta informace nebyla smrtelne duležitá.

"Dekuji, kormidelníku," ozvala se Saavik. "Naberte kurs podél Neutrální zóny, prosím."

"Ano, kapitáne."

Sulu sledoval vse bez komentáre. Nechal Croye, at delá svou práci i se všemi chybami. Vsechna data se zobrazovala na Spockove obrazovce. Spock si dobre všiml, že Saavik delá velké pokroky i v otázkách mezilidských vztahu a dokáže být velmi příjemná. I když se to navenek zdálo triviální, práve tato oblast patrila k nejobtížnějším vecem, které kdy Spock musel zvládnout. Také v soucasnosti nekdy spolecenskou konverzaci zanedbával. Byla nelogická, ale pro lidskou spolecnost duležitá. Zároveň pomáhala při jednání s lidmi.

Spock pochyboval, že by Saavik vyslovovala ty vety s opravdovou vrelostí, prinejmenším vreleji, než to dokázal on. Ale dokázal prolomit její puvodní ledový nezájem, který se nebezpecne blížil pohrdání.

Saavik klidne sledovala obrazovku. Celkove pusobila elegantním dojmem, na zpusob jednoduchých esoterických japonských maleb.

"Kapitáne," hlásila náhle Uhura, "zachytila jsem signál na nouzovém kanálu, ale je velmi slabý."

Saavik se zlehka dotkla tlačítek. "Spojové systémy dostaly prioritu pro pristup k lodnímu pocítaci v zájmu zesílení přijímaných signálu."

Uhurin sverenec nekolik sekund horecnate pracoval.

"Je to urcité nouzové volání, kapitáne."

"Vyvedte je na reproduktor."

Kadet uposlechl.

"Mayday, mayday. Zde Kobayashi Maru, dvanáct parseku od Altairu VI..." Hlas se rozplynul v šumení statických poruch. Kadet se zamracil a dotkl se nekolika tlačítek na spojarském modulu.

Spock pozorne naslouchal. Hlášení bylo sotva rozumet, i když ho palubní pocítac zesílil na maximum.

"...gravitační mina. Prišli jsme o vsechnu energii. Rucní ovládání..."

"Gravitační mina!" opakovala Saavik.

"...trup proražen, mnoho obetí." Hlas dále slábnul, až prestali slovum vubec rozumet.

"Zde kosmická loď Enterprise," hlásil Uhurin sverenec. "Vaše volání je rušené. Oznamte své souradnice. Opakuji: oznamte své souradnice. Slyšíte nás?"

"Slyšíme, Enterprise. Sektor deset..."

"Neutrální zóna," podotkla Saavik.

Sulu okamžite prenesl pozornost od mikrofону k ridicímu pultu.

"Mayday, Enterprise. Ztrácíme vzduch. Pomozte nám. Sektor deset..." Hlas, dosud klidný, se zachvel.

"Slyšíme vás, Kobayashi Maru..." Kadet s Uhurou se ohlédl po Saavik a cekali na její instrukce.

"Taktické údaje, Kobayashi Maru. Kormidlo, co ukazují senzory dalekého dosahu?"

Sulu pohlédl na Croye, kterého zmátly údaje uvedené na obrazovce. Stala se z nich zmet, kterou dokázal rozluštit pouze navigátor s dlouholetou praxí. Proto odpověděl na položenou otázku sám.

"Velmi málo, kapitáne. Vysoká koncentrace kosmického prachu a plynu. Ionizace způsobuje senzorovou interferenci.

Máme tu odraz, který by mohl znázorňovat lod... nebo také ne."

Obrazovka zablikala. Objevil se na ní surrealistický obraz dlouhé transportní lodi, který se rozpadl na radu schémat: Jedna paluba za druhou.

"Kobayashi Maru, nosič neutronového paliva třetí třídy. Posádku tvoří osmdesát jedna lidí spolu s třemi sty cestujícími."

"Sakra," zaklela tiše Saavik. "Kormidlo?"

Sulu sledoval svého sverence, který se stále naklání nad pocítacem a usilovně se snažil cosi spočítat. Croy rychle zavrtel hlavou.

"Kurs nastaven, kapitáne," hlásil Sulu a vyvolal vlastní výpočty na displej.

Spock s uspokojením zaznamenal, s jakým pochopením Saavik přijímá hlášení od svých podrízených.

Sulu pokračoval: "...do Neutrální zóny." Jeho hlas obsahoval jemné varování.

"Jsem si toho vědoma," rekla.

Na to Sulu jen zlehka přikývl. "Vstupujeme do Neutrální zóny... teď."

"Štítů na plný výkon, pane Sulu. Přepojte senzory na blízký dosah."

Blesková reakce. Spockovo obocí se nadzvedlo. Pravda, gravitační miny se jen málokdy používaly jednotlivě, ale příkaz omezit senzory na tak krátký dosah se mohl vymstít. Na druhé straně byly senzory dalekého dosahu v tak vysoké koncentraci ionizovaného kosmického prachu takřka k nicemu. Zaměřil pozornost na senzorové obrazovky:

"Pozor!" ozval se pocítac a vypnul nouzové volání. "Vstoupili jsme do Neutrální zóny. Pozor! Zákaz vstupu lodím Flotily. Pozor..."

"Spojovací důstojník, nouzové volání by mělo mít audio prioritu," rekla Saavik.

"Ano, kapitáne." Uhurin sverenec změnil nastavení.

"Pozor! Smlouva ze dne..." Hlas pocítace se odmlcel. Mustkem se znovu neslo praskání statických poruch přerušované občasným zapípáním majáku a slabými hlasy.

"Bezpečnostní oddělení," ozvala se Saavik: "Bezpečnostní důstojníci se dostaví k hlavnímu přenosovému zařízení."

"Ano, kapitáne," odvětil velitel jednotky zvláštního nasazení Arrunja.

"Možná se budete muset přenést na poškozenou lod, pane Arrunjo," upozornila ho Saavik. "Ztrácejí atmosféru a systémy, které mají udržovat životní podmínky, přestávají fungovat."

"Skafoandry jsou prozkoušené, kapitáne."

Internista, který doprovázel na mustku McCoye, stiskl spínač palubního interkomu. "Mustek volá nemocnici," začal.

"Doktorko Chapelová, pošlete okamžitě lékařský tým k hlavnímu přenosovému zařízení. Jedná se o záchranu posádky poškozené lodi. Připravte si skafoandry asi také i náhradní kyslík."

Rychlá reakce mladého internisty zřejmě McCoye potešila.

"Zbývá minuta do vizuálního kontaktu. Dvě minuty do setkání."

"Zapojte snímač předního pohledu."

Schémat transportní lodi zmizela a nahradilo je hvězdné pole. Bylo natolik husté a emitovalo do kosmického prostoru tolik světla, že snadno zastínilo slabý odlesk jakékoliv lodi. Pres obrazovku behaly klikaté interferenční čáry vyvolávané silnou ionizací okolí.

"Připravte přenosové zařízení. Pane Arrunjo, máme jen velmi skrovné informace o poškozené lodi. Poskytnete pomoc všem, kteří to přežili. Ale..." Saavik se odmlcela, aby zdůraznila svůj poslední rozkaz. "...nikdo nebude na palube Kobayashi Maru beze zbrane."

"Ano, kapitáne."

"Spojte se s kormidlem a zkoordinujte vypnutí štítů pro přenos."

"Provedu."

Spock zachytil na vnější straně sféry dosahu senzoru slabý odraz. Volání nouzového majáku se náhle přetrhlo. Z reproduktoru vycházelo jen šumení a praskání energetických polí.

"Kapitáne, signál Kobayashi Maru se ztratil."

"Senzory ukazují tři klingonské křižníky," oznámil Spock jako vždy bezvýrazným hlasem. "Osmdesát sedm stupňů, minus dvanáct. Rychle se přibližují."

Cítil, jak vzrůstá napětí mezi mladými členy posádky. Saavik se rychle rozhlédla kolem sebe a zamracila se. Vzápětí však opet nabyla dřívější sebevlády.

"Připravit zbranové systémy." Lodi se rozjecela siréna. "Vizuální-sférické koordináty: osmdesát sedm stupňů, minus dvanáct. Zapojte senzory dalekého dosahu. Pane Croyi, je tam poškozená lod, nebo ne?"

Senzory se zaměřily na zadanou oblast a na obrazovce vyvstaly obrysy tří klingonských křižníků.

"Težko říci, kapitáne. Klingonské lode záměrně ruší naše senzory."

"Spojení?"

"Ohledně Klingonu nic, kapitáne. Naše vlastní vysílání je rušeno také."

"Klingoni v útočné sestavě při rychlosti nula celá sedmdesát pět," řekl Spock

Saavik neznatelně zaváhala. "Šestou nadsvětelnou," přikázala.

"Nemůžete přece opustit Kobayashi Maru!" protestoval McCoy.

"Další čtyři klingonské křižníky na kursu nula nula," oznámil Spock. Smrt naprahovala paráty přímo v jejich smeru. Při šesté nadsvetelné rychlosti by zanedlouho narazili do bariéry klingonských fotonových torpéd.

"Zrušit šestou rychlost, pane Croyi. Připravte se k únikovému manévru, kurs nula a minus devadesát při nulové radiální akceleraci. Vizuální na nula nula. Doktore McCoyi," rekla Saavik, aniž by se na něj podívala. "Enterprise se nemůže utkat se sedmi klingonskými křižníky. Pokusíme se jim uletet. Pokud uletíme dostatečně daleko nejvyšší možnou rychlostí, při obrátce se sem dostaneme mnohem dříve..."

"...a zachráníme ty, co přežili, ještě než nás Klingoni dostihnou," pokýval hlavou McCoy. "Hmm."

"Pro Kobayashi Maru je to výběr mezi malou a nulovou šancí," pokračovala Saavik. "Pokud se opravdu jedná o poškozenou lod. Zatím se to nedá odhadnout."

Obrazovka potvrdila další čtyři klingonské lode přímo před nimi. Pak Enterprise uhnula stranou tak prudce, že zrychlení působilo na velitelském mustku i přes pohlcovace momentu hybnosti.

"Pane Sulu, pane McCroyi, připravte fotonová torpéda. Palte..." Zarazila se. Spock se dohadoval, jestli její rané zkušenosti - bojovat nebo zahynout - by mohly převážet nad uznávanými pravidly Federace udržovat mír. "Palte pouze v případě, že nás napadnou."

"Ano, kapitáne." Sulu pohlédl na mladého podporučíka, který stál vedle něho. Croy tiskl krecovité ruce na ovládací palební systém. "Jen klid," pronesl tiše Sulu. Podporučík se na něj podíval a váhavě uvolnil sevření.

Senzorové obrazovky zachytily další odraz.

"Neprátelské lodi přímo před námi." Třetí skupina klingonských lodí jim právě odrezávala cestu ve vyhlédnutém kursu. Saavik si tiše ulevila v jazyce, který Spock sice neznal, ale tón slov ho nenechal na pochybách, že se jedná o jakousi kletbu.

Klingoni zaútočili na Enterprise.

"Palte!" přikázala Saavik.

Obrazovka vzplála oslnivou září, než stacila zareagovat radiací cidla a stáhla intenzitu jasu o celou polovinu. Náraz energie byl tak prudký, že ani ochranné štíty jej nedokázaly úplně absorbovat. Spock se v očekávání nárazu pevně držel zábradlí, ale Sulu byl katapultován ze svého místa. Tvrdě dopadl na podlahu a zůstal ležet. McCoy i mladý internista sebešli po schůdkách na spodní mustek a poklekli vedle ležící postavy.

"Pane Sulu!" zvolal McCoy. Na lékařové analyzátoru se nic neobjevilo. "Spocku, je mrtvý."

Spock neodpověděl.

"Strojovna!" zvolala Saavik.

"Hlavní generátor poškozen, kapitáne," hlásil suše šéfinženýr Scott.

Saavik uderila rukou do ovládacího pultu a předala řízení kormidlu. Zaujala Suluovo místo. Croy horečně sbíral potřebné údaje, aby mohl odpálit fotonová torpéda.

Saavik vše rychle propočítala v hlavě, zadala vypočtené údaje do počítače a odeslala je na Croyovo stanoviště a zavolala Scottovi do strojovny.

"Zapojte pomocný zdroj, pane Scotte. Připravte se k palbě...ted!" Vypálila. Jeden z klingonských křižníků právě vystřelil na Enterprise, když do něj narazilo torpédo.

Došlo k implozi, křižník se zhroutil do sebe a pak se rozletel do všech stran v přízračném tichu kosmu. Ale jeho rána otřásla Enterprise plnou silou. Obrazovka se znovu rozzářila, jenže prudký svit záhy přešel v temnotu, jak kolem prolétla vlna radiace jako pozůstatek divokého útoku.

"Selhává i pomocný zdroj energie, kapitáne, a štíty také," volal Scott. "Lod už nevydrží další..."

Scottovo varování přerušilo prskání krátkého spojení v elektronice poškozené silným zářením. Ostatní klingonské lode snadno dostihly zasažené plavidlo Flotily. Z krátké vzdálenosti vypálily. Enterprise se zachvěla. Otres vrhl Uhuru na pult spojovacího modulu. McCoy se zvedl od Suluova nehybného tela. a rychle přešel k bezvládné spojence.

"Uhuro...Uhuro...oh, můj Bože!" zašeptal McCoy.

Saavik vypálila na klingonské křižníky, ale nic se nestalo. "Pane Scotte, všechnu energii zapojte do zbranových systému. Je to naše jediná šance."

Ozval se hlas Scottova asistenta: "Pan Scott ...rovněž padl." Ale hned byl přerušen hlášením o vzniklých škodách a prosbami o lékařskou pomoc. "Klimatizace zničena."

"Zařízení životního systému selhalo."

"Generátor umělé gravitace vyrazen z činnosti."

McCoy zaklel a stiskl spínač palubního interkomu. "Doktorko Chapelová, potřebuji lékařský tým na mustku! Doktorko Chapelová! Chris!"

Ale z pokoje na jeho volání nikdo neodpovídal.

Saavik se naposledy dotkla spouště fotonových torpéd Jemne, s rozmyslem, avšak s vědomím, že se nic nestane.

"Zbranové systémy jsou bez energie, kapitáne," suše konstatoval Spock. Vzápětí pocítil, že mizí gravitace. "Už ztrácíme i poslední zbytky energie."

Neprátelské lode je obklopile a vytvořily kolem Enterprise neproniknutelný mnohoúhelník. Spock sledoval záverečný útok na slábnoucí obrazovce.

Palba phaseru z klingonských křižníků obklopila Enterprise sférou čisté energie.

Spockovi se zdálo, že cítí radiací vlny pronikající lodí. Chytil se za držadlo. Pult mu vybuchl do tváře.

Když padal, zaslechl sykot unikajícího vzduchu. Zvuk, který znamenal pro mnoho kosmonautů poslední vjem v jejich životě: Saavik se pevně držela ovládacího pultu a bránila se otresům umírající lodí. Otocila se právě včas, aby spatřila, jak Spock padá. Na okamžik si přála být o deset let mladší, aby mohla křičet vztekem a touhou po pomstě. McCoy se dral ke Spockovi ale své úsilí nestihl dovést ke zdárnému konci. Silné otresy ho srazily na zem. Vykrikl a se zasténáním

upadl.

Saavik se vztyčila. Její lod, která jí byla sverena pro první velení, zustala třet mrtvá ve vesmíru. Posádka, zahynula kvůli její neschopnosti. Zapnula volací frekvence a ani dobře nevedela, jestli spojovací systémy fungují.

"Připravte únikové moduly," naridila. "Všichni opustí lod."

Vložila lodní deník do bóje a vystrelila ji do kosmu. Bude svedčit o jejím neúspechu i její cti, když vzala na sebe tu velkou odpovědnost.

"Všichni opustí lod'," opakovala.

PRVNÍ KAPITOLA

Admirál James T. Kirk sedel před obrazovkou a vrtel hlavou. Tiše se zasmál. Jeho veselí mely na svědomí spíše vzpomínky než to, co právě sledoval.

"V pořádku," řekl. "Otevřete to."

Stena s obrazovkou se rozestoupila a za ní se objevil zničený velitelský mustek Enterprise. Kirk vstal a přešel dovnitř. Kyselí kour ho pátil do očí, ale výkonný ventilací systém už začal vyměňovat vzduch v místnosti. Opatrně se vyhýbal roztrášeným zbytkům lodního zařízení, obešel telo doktora McCoye a zastavil se před porucíkem Saavik. Bez jediného mrknutí oka opetovala zpráva jeho pohled.

"Admirále, mohla bych čerpat z vašich zkušeností?"

"Nu, porucíku, mé zkušenosti s Klingony mi říkají, že nikdy neberou zajatce."

Saavicina tvář ztvrdla. Kirk se otocil kolem své osy a přelétl rychlým pohledem trosky.

To se mohlo stát klidně i mne, napadlo ho. A málem ho to i potkalo. Neco takového se stávalo často. Ne v simulaci, ale doopravdy.

"Vážení," začal, "legrace už skončila." Podíval se na vrchní část mustku. "Kapitáne Spocku?"

Spock se bleskove vztyčil. Strepinky skla se zaleskly na podlaze a nepříjemně skřípaly pod podrážkami Spockových bot.

"Kadeti, nástup k hlášení," prikázal.

Mladí členové posádky ohromení nečekanou reálností skončeného testu se váhavo zvedali a zamířili k východu.

Starší a zkušenější příslušníci posádky vstávali z mrtvých všichni jako zázrakem uzdravení a bez jediného škrábnutí.

Sálem se rozlehl smích a sršely žerty.

I Uhura se zvedla z podlahy a utírala si špínu z uniformy. Sulu se otocil a pomalu se usadil.

"Bylo to tvrdší než obvykle, nebo začínám stárnout?" stežoval si a škrábal se na noze.

Doktor McCoy se pohodlně natáhl na palubu s rukama pod hlavou.

Kirk se nad ním zastavil. "Lékari, uzdrav se sám."

McCoy na něj vrhl vycítavý pohled. "Víc mi nerekejš?"

"Jsem dustojník Flotily a ne divadelní kritik," opáčil Kirk.

"Hmmm."

"Škoda že nejste kuchar, admirále," vmísil se do hovoru Sulu.

"Kuchar? Proc právě kuchar?"

"Mohl byste připravit pečenou šunku!" odpověděl Sulu s kamennou tváří.

Kirk se rozesmál.

"Tak pečenou šunku?" ozval se McCoy. "Reknu vám jedno: byl jsem nejlepším princem z pohádky druhého stupně!"

"A jako přílohu," pronesl Sulu tónem vmlouvavého cíšníka, "bych třeba doporučil trochu krenového pyré. Když je dobře uvarené, mnohem lépe se žvýká." Pak křikl hlasem parodujícím doktora McCoye: "Pane Sulu! Pane Sulu! Bože, Spocku, je mrtvý!"

McCoy se s prosebným výrazem ve tváři podíval k nebi, ale pak to už nevydržel. Zacial se smát také. Spock, ruce zkřížené na prsou, je mlčky sledoval z horního mustku.

McCoy si otrel slzy z očí. "Pane Sulu, přeháníte."

"Básnická licence," prohlásil Sulu.

"Když už mluvíme o básnické licenci, o dramatickém realismu nebo o cembkoli jiném," pokračoval McCoy vážně, "narazil jste na podlahu dost tvrdě. Jste v pořádku?"

"Jsem, ale nepokoušeli se tu simulaci trochu pozmenit? Já si nepamatuji, že bych měl narazit na podlahu tak prudce, než nás zabijí."

"Přidali jsme k programu pár drobností," řekl Kirk. "Pro efekt." Obrátil se k Saavik, které se v obličeji zrcil stejný výraz nezúčastnenosti jako u Spocka. "Nu, porucíku, hodláte se potopit se svou lodí?"

Cítil, že se probírala z hlubokého zamyšlení, protože odpověděla se značnou odmlkou. Avšak ne na jeho otázku.

Ostatně, vždyť byla jen recnická.

"Simulace je velmi působivá," priznala Saavik.

"To byl záměr," poznamenal Kirk. Velmi dobře si všiml, že se opět tváří lhostejně, jako když vstupovala do simulátoru.

Nádherný protiklad k ostatním kadetům, kteří simulátor opouštěli zpočínání a rozčilení.

"Ale mám připomínky k realitě," pokračovala.

"Na jedné straně si pochvalujete působivost simulace, a na druhé ji pokládáte za málo realistickou?" divil se Kirk.

"Ano, pane." Saavicina neotřesitelnost nebyla až tak silná, jak se snažila předstírat. Kirk zaregistroval, že v ní narůstá hněv. "Kolikrát za vaši kariéru vyslali Klingoni deset křižníku proti jediné lodi Flotily?"

"Porucíku," pronesl Kirk ostře, "chcete tím naznačit, že cvičná simulace není korektní?"

Mladá žena se nadechla, ale ani nemrkla. "Ano. Budu mluvit otevřene. Nedomnívám se, že taková simulace je spravedlivým testem velitelských schopností."

"Proc?"

"Okolnosti neumožňují dosáhnout úspěchu."

Jim Kirk se zlehka usmál. "Poručíku Saavik, vy si opravdu myslíte, že si nikdo z tech, co tu simulaci dávali dohromady, nebo kteří ji i na sobě vyzkoušeli, nevšiml, že nelze zvítězit?"

Chtěla odpovědět, zarazila se a zamracila. "Ne, admirále," rekla pomalu. "Pripouštím, že tuhle možnost jsem neuvážila."

"Byla vám předložena situace, ve které nelze vyhrát. To je něco, čemu se někdy musí postavit každý velitel."

Odvrátila pohled. "Ani to jsem neuvážila." Jen velmi nerada to pripouštěla.

"Ted už velmi dobře víte, jak si poradit se životem, poručíku. Ale důležité je i to, jak se postavíte smrti, nemyslíte?"

"Já..." Zarazila se, jako by si sama neverila.

"Premýšlejte o tom, poručíku," pokračoval Kirk. "Klidně o tom přemýšlejte. Můžete jít." Obrátil se a odcházel. U schodu se srazil s doktorem McCoyem. "Co je s tebou?"

"Nemyslíš, že zacházíš ponekud daleko?" otázal se jemně McCoy.

Kirk zavřel: "Musí se učit, doktore. Nemužeme večne držet uzdu. Skákat kosmem sem a tam je zábava vyhrazená mládí."

Prekročil strepy na podlaze a zmizel v chodbě.

Uhura trochu dotcena poznamenala: "Co tohle mělo znamenat?"

McCoy pokrčil rameny a zavřel hlavou. Spolu s Uhurou opustili místnost.

Saavik sedela sama v troskách svého prvního velení. Vedela, že se musí okamžite dostavit k hlášení... ale musela si toho promyslet až příliš mnoho.

Jim Kirk krácel k místnosti, kde ho už očekávali s hlášením. Cítil se unavený, v depresi. I zářící sebedůvera mladých lidí, které cestou potkával, ho tížila. Byla to snad hra osudu, že z nej učinil nástroj pro otestování právě této sebedůvery? Ale McCoy měl pravdu. Byl na poručíka Saavik příliš tvrdý.

Zahnul kolem rohu a narazil na Spocka, který se opíral zády o zed, ruce zkřížené na prsou.

"Ještě jste neumřel?" vyptával se Kirk. Chvilí si myslel, že se Spock usmeje, ale ten se včas opanoval.

"Chcete znát výsledky svých kadetu, nebo tu jen tak zahálíte?"

"Vulkánci nejsou povestní zahálkou," odvětil suše Spock. "Nebo závažnou charakterovou chybou, jako například zvedavostí."

"Opravdu, admirále? Pokud by to zlepšilo vaše mínění o mém charakteru, pripouštím u sebe jistou zvedavost."

"Ještě jsem se nedostal do místnosti hlášení a už chcete slyšet můj názor."

Znovu se dal do pohybu a Spock krácel vedle něho.

"Zdá se, že si vzpomínám na jistého admirála Flotily, který označoval tohle hlášení jako "proklaté mrhání časem," řekl

Spock. "Byl nezvratně přesvědčen, že jednání je důležitější než slova."

"Opravdu?" pokýval hlavou Kirk. "Nemyslím, že bych ho znal. Pripadá mi jako dost horká hlava."

"Ano," pripustil zvolna Spock. "Ano, občas byl znám jako horká hlava."

Kirk se zarazil, když Spock použil minulého času. "Spocku, ti vaši sverenci znicili simulátor i vás."

"Když se na scéně objeví Kobayashi Maru, je obvykle výsledkem kompletní zkáza." Odmcl se, podíval se na Kirka a pokračoval: "Vy sám jste tím testem prošel trikrát."

"Ne!" Protestoval Kirk s hraným zdešením. "Opravdu?"

"Ano. A s rozhodnutím, které bych neváhal označit za jedinečné."

"Bylo jedinečné, když jsem ho učinil," komentoval Kirk. "Ale později se o něj, myslím, pokusilo mnoho lidí."

"Mel byste dodat, že bez úspěchu. Bylo to řešení, jaké by Vulkánce nenapadlo."

Jim Kirk se cítil náhle nepříjemně, když mluvili o starých casech. Rychle změnil téma. "Když mluvíme o Vulkáncích - vaše sverenkyne je první třída. Možná trochu emocionální."

"Nemel byste zapomínat na její původ, Jime. A okolí, kde žila, je ještě důležitější. Je přirozeně méně vyrovnaná než například já."

Kirk se nedokázal ubránit úsměvu. "Promínte, Spocku. Ona se na svůj věk a zkušenosti ovládá opravdu obdivuhodně."

Chtel jsem jen trochu zažertovat. Pripouštím, ten vtip nebyl moc podarený. A dnes se navíc zřejmě ani nevzmohu," povzděchl si. "Víte, její taktika by mohla dokonce slavit úspěch, kdybychom nepridali další skupinu Klingonů."

Zastavil se před dveřmi místnosti hlášení. "Nuže?"

Spock vztáhl ruku, když se Kirk chystal vstoupit dovnitř. Ale zarazil se ještě dříve, než se mohl dotknout Kirkova ramene. Pohyb však stacil. Kirk se ohlédl.

"Neco vás trápí," pronesl Spock.

Kirka Spockův zájem dojal.

"Neco..." řekl. Chtel si promluvit se Spockem, ale nevedel jak začít. A musel vyslechnout hlášení. Ne, ted nebyla vhodná doba. Odvrátil se a vešel.

Všechna ta mládež. Očekávali admirála Kirka v tichosti, plni obav i nadšení. Poručík Saavik se dostavila hned poté, co Kirk usedl. Spock, zcela bez emocí, jak bylo u tohoto Vulkánce typické, tiše vstoupil dovnitř a usadil se až úplně dozadu. Kirka se zmocnila strašlivá chut ukončit diskusi dříve, než stacila začít. Ale predpisy hlášení vyžadovaly. Sám pak musel vyhotovit písemnou zprávu.

Ted, už se budu venovat vždy jen tomuhle, proletelo mu hlavou. Predpisum a papírování.

Zahájil. Už to probíral snad stokrát. Obvyklý postup vyžadoval, aby si promluvil s každým studentem od nejmladšího nahoru, co by udelal jako velitel lodi. Ani dnešek nebyl jiný. A Kirk všechny odpovědi slyšel již předtím. Jeden by se byl přidržel pravidel a zůstal mimo Neutrální zónu. Jiný by poslal na pruzkum raketoplán. Kirk vši silou potlačil zívnutí. "Poručíku Saavik," zeptal se konečně. "Chcete k tomu něco dodat? Další nápady?"

"Ne, pane."

"Vůbec nic?"

"Kdybych se ocitla tváří tvář týmž událostem, reagovala bych stejně. Detaily by mohly být odlišné, ale nechci zvyšovat vaši nudu takovými nicotnostmi."

Kirka zahanbilo, že ukázal tak zřetelně svůj nezáměr. Reagoval proto trochu ostře: "Udelala byste totéž, i když víte, že to znamená pro lod i posádku jasnou záhubu?"

"Vedela bych, že by to mohlo znamenat zkázu lodi a posádky, admirále. Kdybych nemohla prokázat, že Kobayashi Maru je jen vejčka, odpověděla bych na její nouzové volání."

"Poručíku, slyšela jste někdy o Rickoverianských paradoxech?"

"Ne, neslyšela."

"Jeden vám teď predestru. Jste na lodi, plachetnici, která se plaví na oceánu. Potápí se. Ocitnete se na malém voru spolu s další osobou. Vor je ohrožen. Dokáže unést jen jednu osobu. Dvě ne. Jak byste přesvědčila druhou osobu, aby vám vor přenechala?"

"Nepřesvědčovala bych ji."

"Ne? Proč?"

"Predevším, pane, jsem výbornou plavkyní."

Jeden z dalších studentů se zasmál. Zvuk smíchu pusobil rušivě a vedle sedící spolužák ho dloubl do žeber.

"Ve vodě se vyskytují nebezpeční lidožraví žraloci."

"Žraloci, admirále?"

"Pozenští," ozval se zezadu Spock. "Rád Selachii."

"Správně," přitakal Kirk. "A jsou velmi, velmi hladoví."

"Má odpověď je stále stejná."

"Opravdu? Jste jedním z vysoce vzdělaných důstojníků Flotily. Řekneme, že druhá osoba by byla zaostalá, nevedomá, neměla by rodinu a většinu života strávila ve vězení a dělala pouze práci, jakou snadno svede obyčejný robot. Co pak?"

"Nikdy bych po civilistovi nežádala nebo mu dokonce narizovala, aby obetoval svůj život za mě."

"Ale do vašeho výcviku bylo hodně investováno. Nedlužíte společnosti záchranu svého života, abyste pak mohla pokračovat v práci pro společnost?"

Pozvedla obočí do výše. "Tomuhle opravdu věříte, admirále?"

"Já neskládám zkoušku, ale vy ano. Položil jsem vám vážnou otázku a vy jste na ni odpověděla způsobem, který by se dal označit jako falešná skromnost."

Saavik se rozhorcena vztyčila. "Ptal jste se mě, jestli bych se neměla zachránit, abych mohla dál plnit své povinnosti. Pak se rádeji optám já vás - co mezi ne vlastně patří? Podle kritérií, která jste uvedl, je mou prvoradou povinností se sama zachránit, abych tak mohla plnit své povinnosti? To je argument v kruhu. Je to vrcholně nemorální. Spravedlivá společnost, a pokud to mohu posoudit, Federace se za ni považuje, používá vojáky jen z jediného důvodu - na ochranu civilního obyvatelstva. Kdybychom měli rozhodovat, že někteří civilové stojí za ochranu, a jiní ne, že jsme příliš důležití, než abychom riskovali své životy, pak popíráme účel naší existence. V tom okamžiku přestáváme sloužit společnosti a stáváme se tyrany."

Naklonila se dopředu a prsty sevřela operadlo židle v přední řadě.

"Vy to velice silně prožíváte, vidíte, poručíku?"

Narovnala se a její bledá pokožka nabyla nádechu obvyklého pro Vulkánce.

"To je můj názor na věc, pane."

Kirk se poprvé během zasedání usmál. Po dlouhé době ho něco opravdu potešilo. "Svůj názor jste si elegantně obhájila, poručíku. Nemyslím, že bych kdy slyšel daný problém takovýmto způsobem probrat."

Opet se zamracila a pečlivě vážila Kirkova dvojnásobná slova. Pak je zřejmě vzala jako pochvalu. "Děkuji, pane." A zase se posadila.

Kirk se pohodlně oprel o operadlo židle a oslovil celou třídu. "Toto byla poslední simulacní zkouška. Pokud bude kancelář pracovat tak efektivně jako dosud, dostanete svá vysvědčení až zítra. Ale je jen spravedlivé vám sdělit, že nikdo z vás nemá důvod k obavám. Můžete jít."

Po chvíli ticha se ozval smích a rozproudila se cílá zábava. Kadeti vyskocili na nohy a vrhli se ke dveřím.

"Bože můj," zašeptal Jim Kirk. "Jsou jako vlna."

Tedy kromě Saavik. Ta vstala s naprostým klidem a pomalu odešla.

Spock hledel za odcházející třídou.

"Máte pravdu, Spocku," řekl Kirk. "Je tekavější než Vulkánec."

"Má k tomu důvod. Za daných okolností projevila obdivuhodné sebeovládání."

Vlastností, kterou Spock u poručíka Saavik nečekal, byla dokonalá sebekontrola, jakou projevoval sám. Veril, že mezi lidmi a Romulany existují jen nepatrné rozdíly v otázce skrývání citových výlevů. Ale Spock měl nespornou výhodu v tom, že vyrůstal mezi Vulkánci. Naučil se potřebnému sebeovládání velmi záhy. Saavik strávila prvních deset let svého života snahou přežít v nejspodnějších vrstvách Romulanské kolonie.

"Neríkejte, že se hneváte, protože jsem ji tak popíchl," řekl Kirk.

Spock jen nadzvedl obocí.

"Ne, samozřejmě, že se nezlobíte," pokračoval Kirk. "Pekne hloupá otázka, což?"

"Admirále, víte něco o původu poručíka Saavik?" Právě ta otázka, kterou jí Kirk položil, ho udivovala. Stejně by si mohl vybrat lépe, ať úmyslně, nebo cizí náhodou. Kolonii, kde Saavik žila, prohlásili Romulané za "neúspěšnou".

Romulanské vojsko (vždy takřka nerozeznatelné od romulanské vlády) se rozhodlo, že ji opustí. Zároveň provedlo evakuaci. Zachránili všechny.

Všechny - tedy, kromě starších, invalidních, duševně nemocných... a malé skupinky míšeneckých dětí, jejichž existenci tvrdě popírali.

Oficiální romulanské stanovisko prohlašovalo, že Vulkánci nemohou mít potomky spolu s Romulany, aniž by se použily speciální přístroje. Proto opuštěné děti smíšených párů nemohly existovat. Bylo to ryze politické rozhodnutí, které jako mnoho dalších jim podobných nemelo nic společného se skutečností.

Pravda byla taková, že vývoj Vulkánců a Romulanů se oddělil teprve před několika tisíci lety. Genetické rozdíly byly nicotné. Ale několik tisíc let kulturních rozdílů vytvořilo propast takřka neprekročitelnou.

"Je napul Vulkánka a napul Romulanka," konstatoval Kirk. "Měl bych vedet víc?"

"Ne, to stačí. Ptál jsem se jen ze zvědavosti. To je vše." Kirk jí patrně otrásl, ale už se vzpamatovala. Spock neviděl důvod, aby vykládal Kirkovi to, o čem Saavik sama hovořila jen velmi zřídka. Dokonce i s ním. Pokud se rozhodla na minulost zapomenout, musí její rozhodnutí respektovat. Odmítla využít práva na antigenový test, který by dokázal identifikovat její vulkánské předky. Takovým jednáním, byť chválným, však ztrácela rodinu a ani nevěděla, který z rodičů pocházel z Vulkánu, a který byl Romulan.

Žádná vulkánská rodina se k ní nepřihlásila.

Za daných okolností mohl Spock jen obdivovat, v jakou vyrovnanou osobnost Saavik vyrostla z vyhledového a divokého barbarského devčátka. Rozhodně ji neodsuzoval, že se zrekla rodičů, kteří ji opustili. Uvažoval, jestli si uvedomuje, proč vynakládá tak tvrdé úsilí, aby uspěla. Snažila se něco dokázat lidem, kteří se nikdy nedozvědí o jejích úspěších a nebudou se o to ani starat. Snad se jí jednoho dne podaří dokázat něco sama sobě a zbaví se pout, která ji svazují s minulostí.

"Hmm, ano," řekl Kirk a vytrhl Spocka ze zamyšlení. "Vzpomínám si, že Vulkánci jsou svou zvědavostí známí."

Spock se rozhodl, že raději změni téma rozhovoru. Vytáhl balíček, který předtím odložil, než vešli do místnosti. Trochu váhavě ho předal Kirkovi.

"Co to je?" vyptával se Jim.

"Dárek k narozeninám," odpověděl Spock.

Jim si balíček vzal a otácel ho v rukách. "Jak jste se, proboha, dozvedel, že mám narozeniny?"

"Zjistit tohle datum není nic těžkého."

"Myslím, proč...? Ale ne, na tom nezáleží, jen další hloupá otázka. Děkuji vám, Spocku."

"Měl byste to možná otevřít, než mi poděkujete. Treba vám nebude vyhovovat."

"Urcite bude - ale víte, co se říká: důležitá je snaha." Zastrčil prsty za okraj elegantního balícího papíru.

"To porekadlo jsem už slyšel a chtěl jsem se vždy zeptat," pokračoval Spock, "proč, když záleží na snaze, se lidé ještě obtěžují s dárkem?"

Jim se zasmál. "Na to neexistuje dobrá odpověď. Ukazuje to jen na rozdíl mezi našimi ideály a skutečností."

Dárek byl zabalen jen v papíru, bez lepidla a ozdobného provázku. Když Spock dárek zakoupil, procházel kolem malého obchůdku, kde starší žena balila zakoupené předměty do jednoduchého lesklého papíru. Spocka fascinovala geometrie a topologie výsledku jejího pohybu a dlouho přihlížel. Pak ji požádal, aby i jemu dárek pro Jima zabalila.

Složený papír se bez trhání rozbalil. Jim spatřil obsah balíčku a ztěžka se posadil.

"Možná... je to opravdu snaha, která je důležitá," podotkl Spock.

"Ne, Spocku, bože, to je nádherný kousek." Dotkl se prstem kožené vazby. Vzal knihu do obou rukou a pomalu, jemně ji rozevřel. Dával přitom dobrý pozor na hrbet.

"Teprve nedávno jsem si uvedomil, jak máte rád starožitnosti," řekl Spock. Byla to záliba, kterou začal chápat od té doby, kdy jí venoval svou pozornost. Kniha velmi dobře dokumentovala přednosti rukodelné práce. Navozovalo to silný pocit uspokojení.

"Spocku, děkuji. Moc se mi líbí." Prejel prstem několik stránek a pak začal číst první řádky románu. "Bylo to v těch nejlepších dobách i v těch nejhorších... Snažíte se mi tím něco naznačit?"

"Nikoliv textem," odvětil Spock. "Tou knihou vám chci jen popřát vše nejlepší k narozeninám. Není to právě ta nejlepší doba?"

Jim se cítil nejisté a uhnul Spockovu přímému pohledu. Spocka to udivilo. Jak mohl dárek, který zprvu přinášel radost, nakonec vyvést někoho z míry? Znovu v něm zesílil pocit, že Jima Kirka cosi hluboce trápí.

"Jíme...?"

"Děkuji, Spocku, opravdu," říkal Kirk a bez povšimnutí přešel otázku, která zněla v hlase jeho přítele. "Myslím to doopravdy. Podívejte, vím, že byste se měl vrátit zpět na Enterprise. Uvidíme se tedy zítra."

A byl pryč.

Spock sebral rozbalený papír a vrátil ho do původního tvaru okolo prázdného vzduchu.

Jako tolikrát ho opět napadlo, jestli kdy pochopí lidské bytosti.

DRUHÁ KAPITOLA,

Služební deník: Standardní galaktický čas 8130.4. Přísně tajné! Zápis do deníku provádí Pavel Chekov, službu konající důstojník lodi Spojených států Reliant na orbitální dráze kolem Alfa Ceti VI. Pokračujeme v pátrání po planetě vhodné k uskutečnění projektu Genesis. Bude to šestnáctá planeta, kterou jsme navštívili. Až dosud se naše veškeré pokusy najít místo, splňující všechny požadavky, setkaly s neúspěchem.

Reliant - známá mezi posádkou pod ponekud nelichotivým názvem "stará kára" - se blížila k Alfa Ceti s jejími dvaceti malými, neobydlenými, dosud neprozkoumanými planetami. Pavel Chekov, který právě vykonával službu na velitelském mostu obstarožní lodi, ukončil zápis do palubního deníku a přikázal pocitaci, aby jej uložil.

"Zápis ukončen, kapitáne," řekl.

"Děkuji, pane Chekove." Clark Terrell se opřel dozadu do kapitánského křesla. "Jsou už k dispozici data ze sondy vyslané k Alfa Ceti?"

"Ano, pane." Chekov vyvolal požadované údaje na obrazovku, aby si je kapitán Terrell mohl prohlédnout. Zatím obrazovka ukazovala Alfa Ceti VI. Planeta se pod ní zvolna otáčela. Na povrchu se objevovaly ošklivé nažloutlé skvrny. V atmosféře převládala dusík a oxidy síry spolu s velkým množstvím jemných zrn písku, který pokrýval převážnou část povrchu planety. Do ovzduší ho strhávaly prudce vanoucí větry se silně korozivními účinky. Alfa Ceti VI. bylo jedno z míst, kde by nikdo nehledal vyšší formy života. Pokud měla posádka Reliantu štěstí, mohlo se jejich očekávání konečně naplnit.

Nejvyšší čas, pomyslel si Chekov. Potřebujeme trochu štěstí. Na začátku cesty očekával, že bude nudná, ale krátká a jednoduchá. Copak je těžké nalézt planetu zcela bez života? Nyní, o několik měsíců později, měl pocit, že je uvezen na nudné, nekonečné a nemožné cestě. Planeta bez života byla opravdu hezká rádká, ale najít takové, aby měla správnou velikost a obíhaly kolem té správné hvězdy v rámci její biosféry a v systému, který nebyl obyvatelný, byl opravdu tvrdý oříšek. Prozkoumali patnáct slibných planet, ale žádná nesplňovala všechna stanovená kritéria.

Chekov se upřímně nudil. A s ním celá posádka.

Nejprve loď zalétla k planetám, které částečně zdokumentovaly předchozí výzkumné týmy. Ale Reliant nakonec zamířila do míst, která zřídka kdy navštívily průzkumné výpravy lodí Federace. Předbežný průzkum, který za pomoci pocitace Chekov provedl, ukázal, že v databázi neexistuje ani jeden zápis o soustavě Alfa Ceti, až na data získaná při průletu automatické sondy.

Trochu ho takový nedostatek informací vyváděl z míry. Rovněž ho znepokojoval neurčitý pocit, že o zdejšímu systému musel slyšet. Alfa Ceti VI. se objevila na seznamu kandidátů projektu Genesis ze stejných důvodů, pro které se nikdo neobtěžoval navštívit tuto soustavu po celých šedesát let od průletu sondy. Byla vrcholně nezajímavá.

Terrell si promítl údaje na obrazovce a doplnil blok informací, které získali během cesty.

"Rekl bych, že chápu, co máš na mysli tím nesouladem, Pavle," řekl. Přelétl rychle očima obrazovku a uhladil si černé vousy. Sonda objevila dvacet planet: čtrnáct malých kusů skal na vnitřní oběžné dráze, tři plynové obry a tři planety s excentrickou dráhou. Ale Reliant teď viděla jen devatenáct planet a uvnitř bylo pouze třináct.

"Pracoval jsem na tom, kapitáne," hlásil Chekov. "Jsou jen dvě možnosti: Ceti zkoumala jedna z našich nejstarších sond. Získané údaje nebyly vždy stoprocentně spolehlivé. A některá data v archívu jsou značně nepřesná. Ovšem, od naší poslední návštěvy mohlo dojít v systému Ceti i k nějakým změnám."

"Není to příliš pravděpodobné."

"To jistě ne, pane." Z astronomického hlediska bylo časové období šedesáti let jen prachnepatrným zlomkem.

Pravděpodobnost tak rozsáhlých změn byla opravdu zanedbatelná.

"Omyly automatických sond nejsou zase tak vzácné, kapitáne."

Terrell se na něj podíval a zašklebil se. "Takže podle tebe se neblížíme ke kusu mrtvé skály, ale najdeme místo ní nádhernou zahradu?"

"Bože můj!" ohradil se Chekov. "Ne, to nemyslím. Naše senzory potvrzují staré údaje. Skály, písek, korozivní atmosféra."

"Tri přípitky na žiravou atmosféru," ozval se Beach a ostatní členové posádky se rozesmáli.

"Souhlasím s vámi, pane Beachi, na sto procent," opáčil Terrell. "Zavedte nás tam."

O několik hodin později, na blízké orbitální dráze, pozoroval Chekov upřeně obrazovku a toužebně si přál, aby ta malá ošklivá planetka byla přesně taková, jakou hledají. Měl toho výletu plné zuby. Příliš málo práce, a naopak mnoho nudy a nicnedělání. Zvyšovalo to možnost paranoických, a depresivních stavů, které pocítoval během zdoluhavé cesty stále silněji. Přitom ho napadlo, jestli za tím nebylo něco horšího než smůla, že ho přidělili zrovna na tuhle cestu. Treba trest za nějakou nevedomou chybu? Nebo že by ho neměl rád nějaký vyšší důstojník?

Neustále se ujišťoval, že je to pošetilé. Mohl by propadnout sebelísti, kdyby ho taková myšlenka zcela ovládla.

Ostatně, kdyby měl být trestán, musela by obdržet stejný trest i celá posádka. A posádka složená ze samých kverulantů by znamenala zdroj potíží. Na lodi se ale potíže tohoto typu neobjevovaly. Určite ne do doby, kdy dostali ten hrozný úkol. Mimoto mělo jméno kapitána Terrella výtečný zvuk. Nebyl to typ důstojníka, který by mohl velet lidem se špatnou pověstí. Mluvil kultivovaně a dobře se s ním vycházelo. I když napětí stupňované týdny a měsíci marného hledání působilo na jeho nervovou soustavu stejně jako na každého člena posádky, nedal na sobě nic znát. Nebyl to sice James Kirk, ale...

Možná právě v tom je chyba, napadlo ho Chekova. V poslední době jsem příliš často myslel na dny strávené na palube Enterprise. Srovnával jsem se s tím, co dělám teď. Ale to se prostě nedá srovnat.

Ale co z toho by se dalo?

"Standardní oběžná dráha, pane Beachi," přikázal kapitán Terrell.

"Standardní obežná dráha, pane," hlásil důstojník u kormidla. "Máme něco na senzorech, které monitorují povrch?"

"Žádné změny, kapitáne."

Na Chekovově obrazovce se objevil signál. Strašně rád by ho ignoroval.

"Krome..."

"Ach ne!" zasténal někdo.

Všichni členové posádky na mustku se otocili jako na povel k místu, kde seděl Chekov, a sledovali ho s menším či větším stupněm nedůvěry, podráždění a zlosti. Z místa spojovacího důstojníka na horním mustku se ozvala směsice zlostných kleteb.

Chekov se podíval dolů na Terrella. Kapitán pokrčil rameny a prinutil se ke klidu.

"Jen mi neríkej, že jsi něco našel," řekl. Vstal a vyběhl po schodech, aby se podíval na údaje na Chekovově monitoru.

Už to působí i na něj, říkal si v duchu Chekov.

"Jedná se o nepatrný záblesk energie," hlásil Chekov a snažil se zmírnit důsledek svého objevu. "Vždyt to nemusí znamenat biologickou aktivitu."

"To všechno už jsem slyšel předtím," poznamenal suše Terrell. "Jaké jsou šance, že snímac není v pořádku?"

"Právě jsem ho zkontroloval, pane," zklamal ho Chekov. "Dvakrát." Hned si ale prál, aby to poslední slůvko nevyslovil.

"Možná jde o prebiotickou činnost," ozval se Beach.

Terrell se uchechtl. "Ale no tak, Stoney. Tohle jsme už také nekolikrát prodelali. Jedna z věcí, které Marcusová nikdy nevezme, jsou hrátky s prebiotickou aktivitou."

"Možná je pre-prebiotická," nevzdával se Beach.

Tentokrát se nikdo nezasmál.

"Tak dobře, zavolejte doktorku Marcusovou. Můžeme aspoň navrhnout transplantaci. Znovu."

Chekov zavrtel hlavou. "Víte, co nám řekne."

Na kosmické výzkumné stanici u Regulu I poslouchala doktorka Carol Marcusová se značnou nevolí zprávu kapitána Terrella z Reliantu.

"Víte, co si myslím o narušení prebiotického systému," rekla. "Nechci s tím mít nic společného. Dlouhodobé důsledky..."

"Doktorko Marcusová, dlouhodobé důsledky, o kterých mluvíte, se mohou táhnout milióny let."

"Kapitáne, u nás před milióny let vládl rovněž prebiotická aktivita. Kde bychom teď byli, kdyby někdo přišel v dobách, kdy Země byla jeden velký vulkán, a řekl: 'Tohle nikdy k nicemu nepovede, klidně si s tím pohrajeme?'"

"Asi by nám to nevadilo," opáčil Terrell.

Carol Marcusová se pousmála. "Vystihl jste to přesně. Nepokoušejte se marit čas přesvědčováním, abych změnila názor. Nehodlám o tom dál debatovat."

Sledovala jeho reakci. Odpověď, kterou mu dala, ho vskutku nepotešila.

"Kapitáne, projekt nebude připravený vzhledem k další řadě testů ještě nejméně tři měsíce. Není spech, můžete klidně hledat dále vhodné místo..." Zarazila se. Neotřesitelný Clark Terrell vypadal, jako by si s chutí hodlal vyrvat své elegantní přešedivé vlasy.

"To bych neměla raději říkat, že?"

"Paní doktorko, strávili jsme už drahnou dobu hledáním planety, která by odpovídala vašim požadavkům. Má posádka patří k nejlepším ve Flotile. Jsou to dobří lidé. Ale vystavit je dalším třem měsícům hledání - mám na krku vzpouru! Mohou se začít nudit a morálka snadno podlehne rozkladu."

"Chápu," rekla Marcusová.

"Podívejte, předpokládáme, že výsledky našeho měření jsou koncem, a ne začátkem evoluce. Co když tady vymírají nějaké mikroby? Sotva na nich záleží. Schválila byste pak transplantaci?"

"To nemohu udelat," odpověděla. Neprítomně si kousala nehet, ale náhle se zarazila. Jsi příliš stará, Carol, aby sis hryzala nehty jako malá holka, uvedomila si. Měla by sis je ostrihat, když ti bylo čtyřicet.

Možná, až mi bude padesát, odpověděla si.

"Copak vy mi neposkytnete žádný prostor pro kompromis?" naléhal rozzlobene Terrell.

"Pockejte, kapitáne," začala. "Je mi líto, nemyslela jsem to tak. Ne že bych vám nechtěla povolit začít. Ale setkání s druhem, který je ohrožován vlastním prostředím, není nic zvláštního. Jsou tu možnosti pro rozhodnutí, jestli lze začít s transplantací a lokalizovat místa pro přesídlení ohroženého druhu."

"Do nějaké zoologické zahrady mikrobu?"

"Nejen mikrobu. Ale vystihl jste to přesně."

"A o jakém časovém horizontu mluvíme?" ptal se opatrně Terrell.

"Ptáte se, jak dlouho musíte čekat, než podvýbor pro ohrožené druhy dá souhlas?"

"Ano."

"Jsou zvyklí jednat rychle - kdyby ne, mohlo by být často pozdě. Ovšem potřebuji dokumentaci. Proc se nevydáte dolů a neporozhlédnete se kolem?"

"Jdeme na vec."

"Nechci vám dávat falešné naděje," varovala ho rychle Marcusová. "Pokud najdete jakoukoliv prebiotickou sféru, pseudomembránální konfiguraci nebo nějaký viroidní shluk, je po všem. Ale pokud se vám poštěstilo objevit konec evolučního vývoje, našel jste místo pro Genesis a ještě možná obdržíte pochvalu."

"Úplně mi postací místo pro Genesis," ujišťoval ji Terrell.

Jeho obraz zmizel.

Carol Marcusová si povzddechla. Prála si, aby byla na palube Reliantu a mohla dohlížet na vše, co se tam děje. Ale práce na projektu Genesis byla příliš důležitá. Musela zde zůstat. Clark Terrell ji neposkytl sebemenší důvod k nespokojenosti. Ale zjevně nebyl nadšený úkolem, kterým ho pověřila její laborator. Caroliny požadavky ohledně projektu Genesis ho nechávaly chladným, ale ona jim byla zcela oddána. Dovedla si živě představit, co si o ní posádka Reliantu myslí. A i o ostatních vědcích v laboratorii. Pár šílených carodejníků s pipetami, krivulemi, nekolik pošelilých snů.

Znovu si povzddechla.

"Mami, proč ho necháš, aby tě takhle urážel?"

"Ahoj, Davide," rekla. "Neslyšela jsem te přicházet."

Její syn se postavil vedle komunikacího panelu. "Jsou líní," poznamenal.

"Jsou znudení. A jestliže objevili něco, co není třeba transplantovat..."

"Ale matko, to je ta jejich vojenská mentalita. Nikdy neodkládej na zítřek to, co můžeš udelat-dnes. Pokud by tam měl začít vznikat život..."

"Já vím, já vím," namítla Carol. "Já jsem ta osoba, která vytvořila pravidla - pamatuješ?"

"Klid, mami, uklidni se. Bude to fungovat."

"Myslím, že v tom je ta potíž. Bude to fungovat. Ale já se bojím toho, co se stane, až k tomu dojde."

"Dojde jen k tomu, že se zařadíš vedle Newtona, Einsteina, Suraka..."

"Spíše vedle Darwina. Budu mít asi stejný pohřební projev."

"Poslyš, nemuseli by čekat ani na tvou smrt."

"Pekne děkuji!" ohradila se Carol posměšně. "Nevím, v co mohu doufat od ostatních lidí. Už ani můj potomek mě nemá v náležité úctě."

"Ano, to jsem já. Neustále nevdecný." Rychle ji objal. "Chceš jít po večeri na partii bridže?"

"Možná." Stále přemýšlela o svém rozhovoru s Terrellem.

"Ano," řekl David, "pokaždé, když musíme jednat s Flotilou, jsem z toho pekne nervózní."

"Příliš mnoho rizika..." povzddechla si Carol.

"Každý objekt, který stojí za to, má v sobě potenciál nicivé zbrane."

"Bože, to zní tak známe," zavrtela Carol hlavou.

David se zašklebil. "Melo by. Říkalas mi to po celých dvacet let." A znovu vážně pokračoval: "Musíme se jen ujistit, že vojáci nebudou chtít sebrat naši Genesis. Některí se o to určitě pokusí. Ten prarostlý skaut, se kterým jsi se stýkala..."

"Poslechni, chlapče," začala Carol, "Jim Kirk byl mnoho věcí, ale nikdy nebyl "skautem". Její syn byl tím posledním člověkem, se kterým chtěla o Kirkovi mluvit. Pokynula hlavou k papírům, které David nesl: "To jsou výsledky poslední noci?"

"Ano, přímo z pocitace." Otevřel záznam rentgenových mikrogramů a dali se do práce.

Jim Kirk si přitáhl lampu, zaujal na divanu v obývacím pokoji ponekud nepohodlnou pozici a přidržel si knihu, kterou mu Spock daroval, blíže k očím. At udelal cokoli, jeho oči odmítaly soustředění na jeden malý bod.

Jsem jen unavený, pomyslel si.

Byla to pravda, byl unaven. Ale to nebyl důvod, proč nemohl knihu číst.

Pečlivě ji zavřel, položil ji na stůl vedle sebe a ulehл zpět na lůžko. Obrazy visící na protější stěně pokoje viděl naprosto jasne. Rozeznával až do nejmenších podrobností nejjemnější čáry černobílého Kvernova erotického motivu, který patřil k jeho největším sběratelským pokladům. Vlastnil ho peknou rádku let. Visel už v jeho kabině na Enterprise.

Mnoho předmětů z jeho sbírky pocházelo z jiných planet, ale stejně dával přednost dílům své vlastní, pozemské kultury, zvláště z období viktoriánské Anglie. Napadlo ho, jestli to Spock vedel, nebo to prostě uhádl, když mu venoval první vydání Dickensova románu.

Spock že by hádal? Sám by se zdesil. Jim se ušklíbl.

Teprve posledních deset let překonala krása starožitností Spockův odpor ke sbírání věcí pramenící z přesvědčení, že pak osobnost člověka svazují.

Bylo to již dávno, co dokázal odcházet s malým kufříkem a neohlédnout se. Někdy si přál, aby se do těch dnů mohl vrátit, ale bohužel to nešlo. Stal se admirálem a měl příliš velkou odpovědnost.

Ozval se zvonek.

Tím se zarazil a posadil se. Bylo dost pozdě na návštěvu.

"Dále," zavolal. Pokojové senzory zareagovaly na jeho hlas. Do místnosti vstoupil Leonard McCoy s úsměvem na tváři a s nekolika balíčky pod paží.

"Ale, ale, doktore," řekl Jim překvapene. "Co to bylo za zvláštní přenos, že jste skončil zrovna na mém prahu?"

McCoy zaujal posměšnou pózu. "Quidquid id est, timeo Danaos et dona ferentis," zadeklamoval.

"Jakže to je?"

"Tak je to v originále. Dnes lidé obvykle říkají "Chraň se Romulanu, kteří ti přinášejí dary". Není to sice úplně stejné, ale zdálo se mi to vhodné, uvážím-li..." - začal se hrabat v jednom z balíčků a vytáhl z něj láhev modravé tekutiny, "... že je to tohle. Všechno nejlepší k narozeninám." A podal Jimovi tu podivnou asymetrickou láhev.

"Romulanské pivo? Kostro, to je prece zakázáno..."

"Používám to jen k lékařským účelům. Nebud prece tak úzkoprsý."

Jim mrkl na nálepku. "Dva tisíce...dve ste osmdesát tři?"

"Nejakou dobu to trvá, než vykvasí. Dej to sem."

Jim mu ji vrátil a otevřel sklem zdobená dvířka viktoriánského sekretáře z trešnového dřeva, kde měl uschováno nádobí a sklenice. Dvě z nich vyndal ven. McCoy je naplnil až po okraj.

"Zdá se mi to, nebo se z toho nápoje opravdu kouří?"

McCoy se zasmál. "Když si uvědomím, jak se to delalo, pravděpodobně obojí." Zlehka si pritukl s Jimovou sklínkou. "Na zdraví." Zhluboka si zavdal.

Jim jen usrl. Bylo to dávno, co pil romulanské pivo. Ale ne zas tak dávno, aby zapomněl, co to s člověkem udělá.

Elektrické jiskření modrého nápoje bylo opravdu příhodné.

Při prvním ochutnání pocítil slabý náraz, jako by aktivní ingredience okamžité napadly jeho trávící systém a zamířily přímo k mozku.

"Hrome," ulevil si. Napil se znovu, trochu více, a vychutnával chut i účinek nápoje.

"Ted rozbal tohle." McCoy mu podal další balíček zabalený do hnědého papíru. Jim s ním zatrásl.

"Až se skoro tresu strachy. Co to je?" Znovu se napil piva. Tentokrát doopravdy a začal zápolit s obalem. Zvláštní věc: odpoledne neměl potíže, když rozbaloval Spockuv dárek. Dostal podivný nápad. "Není to tribbl?" Rozesmál se. "Nebo pašované klingonské..."

"Ne, jen další starožitnost do tvé sbírky," řekl McCoy a pozvedl sklenku, aby se znovu napil.

"No tak, Kostro, co to je?" Podarilo se mu rozbalit jeden z koncu balíčku.

"Musíš to pekne otevřít."

I když měl pocit, že má na rukou rukavice, presto nahmatal něco tvrdého, pavoučího tvaru. Prestal se snažit dárek rozbalit a obal jednoduše roztrhal. "Vím, co to je..." Díval se na ten předmět ze zlata a skla, pak se ohlédl po McCoyovi a znovu se zahledel na dárek. "Ach... je to krásné."

"Jsou přes čtyři sta let staré. Dneska jich už moc se zachovalýma cockama nenajdeš,"

"Kostro... co to je?"

"Brejle."

Jim se znovu napil piva. Treba mu rozhovor s McCoyem pomůže.

"Na tvé oči," řekl McCoy. "Jsou stejně dobré jako Retinax pet..."

"Ale já jsem na Retinax alergický," namítl Jim prudce. Od té doby, co se mu lékař snažil zlepšit zrak pomocí té drogy a pritom se zjistilo, že ji jeho organismus nesnese, byl vyveden z míry.

"Presne tak!" McCoy znovu naplnil sklenicky. "Všechno nejlepší!"

Jim zjistil, že se brýle dají rozložit. Obe malé cocky ze skla spojoval zlatý drát a po obou stranách byly připevněny jakési malé háčky.

"Ne, podívej, takhle musíš." McCoy zastreil po jedné nožice za každé z Jimových uší. Zakrivený drát se opíral o jeho nos a držel ty kousky skla před jeho očima.

"Víš, Jime, delal jsem si legraci ohledně stáří tech skel. Byly vyrobeny pro tvoje oči."

Jim si vzpomněl na obrázek z jedné staré knihy. Posunul si brýle ke korenu nosu.

"Tak je to správné," řekl McCoy. "Podívej se na me přes kraj a teď přes ty cocky. Melo by se ti s nimi dobře cítit."

Jim si je posunul do správné polohy, udělal, jak žádal McCoy, a překvapene zamrkal. Vzal Spockovu knihu, otevřel ji a tisk se mu okamžité zaostřil.

"To je skvelé, Kostro. Nevím, co bych řekl..."

"Rekni dekuji."

"Dekuji," opakoval Jim poslušně.

"A teď se znovu napij." McCoy pozvedl láhev a odlil část obsahu do sklenice.

Sedeli a popíjeli. Romulanské pivo nadále působilo. Jim se cítil, jako když poprvé okusil stav nulové gravitace - zmatene a nejisté. Nenapadalo ho nic, co by řekl. Ticho na něj začalo nepřijemně doléhat. Několikrát se Jimovi zdálo, že McCoy něco rekne, ale pokaždé se zarazil. Jima se zmocnil neodbytný pocit, že to, o čem doktor přemýšlí, by vlastně neměl slyšet. Zahledel se radeji do své sklenice. Zaciná propadat paranoie. I když vedel, že je to výsledek pití, jeho náladu to zlepšit nedokázalo.

"Hrome, Jime," vyrazil ze sebe náhle McCoy. "Co se vlastně deje? Každý má přece někdy narozeniny. Proc bereš ty svoje jako vlastní pohřeb?"

"Proto jsi sem přišel?" vyštěkl Jim. "Já nemám o přednášku zájem."

"Co tedy chceš? Co tady vlastně děláš? Sedíš na své narozeniny úplně sám. Nevykládej mi nic o tech hrátkách pro mladé. To je nesmysl a ty to dobře víš. Nemá to nic společného s věkem. Souvisí to s tím, žeš uvázl u počítačového pultu, místo abys létal s kosmickou lodí po celé Galaxii."

"Bud té dobroty a ušetři me poezie. Mám práci, kterou musím..."

"Blbost. Nikdy ses nemel vzdát Enterprise, když jsme objevili Voyager."

Jim si lokl romulanského piva a prál si, aby vnitřní žár, který vyvolávalo v útrokách, trval co nejdéle. Ted si vzpomněl, proc měl ten nápoj tak rád. Povznášející pocit, vyvolaný na začátku, dokázal eliminovat depresi na konci. Témer, ale ne úplně.

Smutné se pousmál. "Ano, byl bych skvelým pirátem, Kostro."

"Hloupost. Kdybys odmítl, museli by ti znovu vrátit tvuj post."

"Ve Flotile by se nenašel žádný důstojník, který by se vzdal létání, sedel radši u počítače a přenášel data z jedné databanky do druhé."

"Nemluvíme o každém důstojníkovi Flotily, ale o Jamesu T. Kirkovi..."

"...který je dost známý. Nebylo by férové, kdybych toho využíval."

"Jime, etika je jedna věc, ale ty se sám ukřižováš!"

"Existují pravidla a předpisy..."

"Za kterými schováváš své city."

"Opravdu? A před čím se schovávám?"

"Pred sebou samým, admirále!"

Jim polkl hnevitou odpověď. Po delší odmlce řekl: "Mám pocit, že mi chceš dát ještě jednu radu, ať chci, nebo ne."

"Jíme, já nevím, jestli je to důležité, protože jsem tvůj lékař, nebo protože jsem tvůj přítel. Vrat se na lod. A to dřív, než opravdu zestárneš. Než se staneš regulární součástí své sbírky."

Jim potřásl skleničkou a pak vzhlédl, aby se setkal s McCoyovým pohledem.

V okamžiku, kdy přestal působit přenosový paprsek, silný náraz větru málem Chekova poválil. Alfa Ceti VI. patřila k nejneutešenějším a nejnehostejnějším místům, která za svůj život spatřil. Bylo to horší než Sibir v zimě.

Písek nadnášený bouří kvílel a neustále narážel na jeho skafandr. Tesne vedle něj se zmaterializoval kapitán Terrell.

Rozhlédl se a zapojil spojovací kanál na Reliant.

"Terrell volá Reliant."

"Reliant slyší. Tady Beach, kapitáne." Spojení se zhoršilo. "Špatně vás slyšíme, pane."

"Pujde to, Stoney. Jsme dole. Nikde ani známky života."

"Zaznamenávám, pane."

"Poslechnete, nehodlám celé odpoledne poslouchat šumení statické elektriny. Zavolám vás, rekneme, každou pulhodinu."

"Ano, pane."

Ozval se Kyle. "Nezapomente, že musíte zustat venku, kapitáne."

"Ale pane Kyle! Terrell konec." Vypnul vysílácku a stiskl spínač analyzátoru.

Chekov natáhl ruku. Téměř zmizela pod vrstvou písku. I kdyby měli najít něco makroskopického, rozhodně většího než jsou mikrobi, nikdy by toho nedosáhli pomocí pouhého zraku. Radeji se přidal k pátrání po signálu, který je zavedl sem, na povrch tohoto šíleného světa.

"Našel jsi něco, Pavle?"

Chekov steží slyšel kapitánova slova. Spojení fungovalo, ale kvílení větru a písečných zrn stálo prehlušit většinu zvuku. "Ne, pane, zatím nic."

"Jste si jistý, že to jsou správné souřadnice?"

"Pamatujete se ještě na tu skvrnu, kapitáne, o které jste se zmínil? Tady to je!" Chekov postoupil o několik kroků vpřed. Písek skřípal v kloubových spojích skafandru. Nemohli si dovolit zustat na povrchu planety příliš dlouho. Přírodní podmínky, které zde panovaly, byly schopné během poměrně krátké doby poškodit jakýkoliv materiál. Chekov vedel, co by se stalo, kdyby se mu skafandr protrhl. Kyslíčnický siricový tvrdící - převážnou část zdejší atmosféry by se smíšil s dýchatelným vzduchem ze zásobníku a rozpustil by se v drobných kapénkách v jeho plicních sklípcích. Chekov měl v úmyslu zemřít příjemnějším způsobem. Určite ne dýcháním kyseliny a teď hned.

"Nevidím vůbec nic," zavřel Terrell. Vyrazil směrem, kde analyzátor cosi zaznamenal. Chekov se trmácel za ním. Vítr ho popoháněl vpřed mnohem rychleji, než mohl kráčet ve zrádném písečném terénu. Po tváři mu stékal pot. Svedil ho nos. Nikdo dosud nevymyslel skafandr, který by umožňoval poškrábat svědicí místo.

"Zatím jsem nic nezahlédl, kapitáne," řekl Chekov. Nebylo tu nic zajímavého až na jeho husí kůži. "Jdeme dál."

Odpověď nedostal. Vzhlédl. Kapitán Terrell stál nahore na písečné duně a v mraku drobných písečných zrn se ztrácel tvar jeho těla. Mávl na Chekova. Chekov se rozběhl nahoru po písečné duně, ale sklouzával dolů po ostrých, pohyblivých zrnkách. Když konečně stanul po Terrellově boku, ohromene se zastavil.

Duna vytvořila jakousi zástěnu před písečnou bouří. Zde byla oáza klidu a Chekov dohlédl snad na sto metrů. Dole, napul přikrytá nánosem písku, stála skupina polorozpadlých budov.

Náhle se zachvel.

"Ať je to cokoli, určite to není prebiotického původu," poznamenal Clark Terrell. Prekročil okraj duny ostrý jako nůž a začal sestupovat po vnitřní straně do údolí. Chekov ho po chvíli váhání následoval. Nepříjemný pocit neklidu a obav, který ho pronásledoval, co se vydali na cestu k Alfa Ceti, ještě zesílil a změnil se v opravdový strach.

Terrell prošel kolem první stavby. Chekov se vzdal naděje, že se jedná o pouhou hříčku přírody, vytvořenou větrem a dalšími geologickými činiteli. To, co našli, byl vrak kosmické lodi. Chekov by se vsadil, že ji vyrobily ruce pozemšťanu. Tvary byly známé. Plavidla mimozemšťanu vždy působila mimozemsky.

"Vypadá jako nákladní loď," poznamenal Terrell.

Chekov se naklonil ke vstupnímu otvoru vraku, až se přílba jeho skafandru téměř dotýkala zkorodovaného kovu, a pokoušel se nahlédnout dovnitř.

Objevilo se dítě, tiše se zasmálo a opět zmizelo.

"Bože můj," vykřikl Chekov a trhl sebou. Zakopl a padl do písku.

"Chekove! Co se sakra...?" Terrell se dral přímo k nemu.

"Tvář! Viděl jsem dětskou tvář!"

Ukázal rukou, ale vchod byl prázdný.

Terrell mu pomohl na nohy. "Jen klid. To místo te začíná strašit."

"Ale já ho viděl!" ohradil se Chekov.

"Podívej, tady je vchod. Podíváme se dovnitř."

"Kapitáne, mám špatný pocit. Radeji bychom se měli vrátit na Reliant, pátrat po dalším vhodném místě a tvrdit, že jsme tu nikdy nebyli. Sám Lenin říkával: Na všem cenném je nejlepší diskretnost."

"No tak!" ozval se Terrell. Tón v jeho hlasu zakazoval další diskusi. "A ostatně - byl to Shakespeare."

"Ne, kapitáne, Lenin. Nebo někdo..." Chekov se zarazil a chvíli přemýšlel. "Ten druhý mu to ovšem mohl ukrást."

Terrell se krátce zasmál, ale ani to Chekovovi náladu nepozvedlo. I když písek pokrývajících větší část nákladních modulů

ukazoval na skutečnost, že lod zde musela ztroskotat už dávno, otevřela se přechodová komora celkem snadno. Ve zdejší korozivním ovzduší to jasné znamenalo, že mechanismus někdo často ošetruje.

Chekov zaváhal. "Kapitáne, nemyslím, že bychom měli lézt dovnitř. Varování pana Kyleho..." Elektrické poruchy v atmosféře, které ztěžovaly průzkum, znamenaly problém i pro přenosové zařízení. Kyle je varoval, že i pouhá střecha nebo dřevěná stěna (Chekov s Terrellem nečekali, co zde nakonec najdou, a tak se tomu jen smáli) snadno znemožní úspěšný přenos.

"Pan Kyle se dopustil chyby," řekl Terrell. "Často se mýlí právě ohledně této stránky svých varovných rad. Pujdeš se mnou?"

"Jdu do toho, kapitáne," prohlásil Chekov neochotně. "Ale vy radeji zůstaňte venku, požalsta, a navažte s lodí spojení."

"Pavle, to je nesmysl. Uklidni se. Říkám ti, jsi zbytečně rozčilený..."

Na Reliant si z Chekova dělali často legraci, když přestával mluvit standardní angličtinou, kterou mluvil jinak plynule. Stávalo se to hlavně v případech, kdy byl rozčilený nebo unavený.

Nebo - ale to jeho přátelé nemohli tušit - když byl vydešený.

"Podívej, já jdu dovnitř: Jestli chceš, klidně zůstaň venku na stráž."

Chekov věděl, že nemůže nechat Terrella jít do nákladní lodi samotného. Neochotně následoval kapitána do vstupního otvoru. Vnitřní dveře se odsunuly. Chekov byl donucen chvíli čekat, než si zvykl na šero, které zde vládlo. Před sebou spatřil postele, stoly, knihu a prázdný kávový šálek. Zde museli žít lidé.

Museli přežít katastrofu. Ale kde se schovávali?

"Je zde dýchací atmosféra," řekl Terrell. Odšrouboval si přilbu. Chekov mrkl na analyzátor. Terrell měl pravdu. Podíl kyslíku, dusíku a kyslíku uhličitého byl normální. Analyzátor ukazoval jen velmi slabou stopu po venkovních jedovatých chemikáliích. I tak Chekov očekával, když otevřel uzávek přilby, že v plicích ucítí pálivý účinek kyselých par. Ale vzduch byl cítit stejně jako v mnoha ložnicích, které Chekov navštívil: potem a špinavými ponožkami. Venku hucel vítr a písečná zrna narážela do oken. Terrell šel dál do skladovací části. Lodi se rozléhala ozvena jeho kroku.

Ani sebemenší zvuk, způsobený obyvateli lodi. Ale přesto, to zde nevypadalo opuštěné. Ve vzduchu se vznášelo cosi zlověstného.

"Co to má znamenat? Ztroskotali tu? Ale kde jsou?" Terrell se zastavil u vchodu do další místnosti: Kuchyně. Z hrnce s dušeným masem na kamnech vycházel slabý proužek páry.

Chekov zíral.

"Kapitáne!"

Terrell byl pryč. Chekov spechal za ním. Vešel do laboratoru, kde se Terrell motal kolem zařízení. Zastavil se u velké skleněné nádrže plné písku. Chekov přistoupil k nemu a doufal, že se mu podaří přesvědčit kapitána, aby se vrátili na lod, nebo aby alespoň přivolal ozbrojenou bezpečnostní skupinu.

"Bože!"

Terrell odskočil od nádrže. Chekov vytrhl phaser a připravil se k výstřelu. Ale chybel cíl.

"Kapitáne - co?"

"V té prokleté nádrži něco je!" Opatrně se přiblížil s rukou na phaseru. Písek víril jak voda. Na povrchu se objevil zvláštní protáhlý objekt a Chekov ucouvl.

"Je to v pořádku," řekl Terrell. "Je to jen nějaké zvíře, nebo..."

Tiché mumlání dítěte, které si šeptá něco pro sebe, ho okamžitě přerušilo stejně účinně jako výstřel nebo výkřik.

"Říkal jsem vám," zvolal Chekov, "říkal jsem vám, že jsem viděl..."

"Ticho!" Terrell zamířil za zdrojem zvuku a pokynul Chekovovi, aby ho následoval.

Chekov poslechl. Snažil se uklidnit své pocuchané nervy. Co kdyby tam bylo dítě? Tohle určitě nebyl svět, kde by si Chekov přál zplodit dítě a pečovat o ne. Ale zřejmě alespoň jeden pár ze ztroskotané nákladní lodi měl na to opacný názor. Chekovovy obavy byly bezpředmětné.

Prošel úzkým, napolo zdeformovaným průchodem a nahlédl do další místnosti.

Náraz kosmické lodi na povrch planety se postaral o nepřírodní tvar místnosti. Jedna ze stěn teď sloužila jako podlaha a strop s podlahou tvořily stěny. Opravdu bizarní pohled. Pocit nepřírodnosti zhoršovala nerovnost stěn a podlahy.

Uprostřed místnosti na podlaze - bývalé stěně - k nim vztahovalo ruce osamocené dítě a radostně se zachichotalo.

Terrell slezl dolů a opatrně krácel k dítěti.

"No tak - malíček - copak te nikdo nehlídá?"

Chekov se rohlédl kolem. Stěna, ve kterou se změnil strop, byla zdobená sbírkou bleskových mečů. Chekov dokázal identifikovat jen zakroucený kříž. Na policích hned vedle zhlédl několik knih. Král Lear? Znalo to jako imperialistická propaganda. Bible? Mytologie dvacátého století, pokud si dobře pamatoval.

Pak jeho pohled zavadil o zvláštní znak - lodní insignie. Černá predtucha se vyplnila. Nález Chekovem doslova otrásl. Botany Bay.

"Bože můj," zašeptal. "Botany Bay, ne, to není možné..." Terrell jemně polechtal dítě pod bradou. "Cos říkal, Pavle?"

Chekov se vrhl vpřed, popadl Terrella za rameno a táhl ho k východu.

"Pockej! Co se s tebou děje?"

"Musíme odtud okamžitě zmizet! Ted hned! Kapitáne, verte mi, prosím, rychle pryč!"

Násilím strkal Terrella, který byl mnohem většího věku než Chekov, před sebou do chodby a ihned šplhal za ním.

Kapitán se rozzlobene pokoušel obrátit.

"Ale to dítě..."

"Ted není čas na vysvětlování!" vykřikl Chekov. "Honem!" Strčil kapitána do úzkého průchodu, že se Terrell nemohl

účinne bránit. Chekov bojoval zoufale s uzáverem své přilby. Konečně ji měl nasazenou a mohl se venovat komunikátoru.

"Chekov volá Reliant, hlaste se, mayday, mayday..."

Na zoufalé volání odpověděl jen praskání statické elektriny.

Ve chvíli, kdy se dostali zpět do laboratoru, byl už Terrell poněkud náchylnější verit svému důstojníkovi, že jde o naléhavý případ. Ostatně, degradovat ho na podporčíka může později.

Chekovovi na tom nezáleželo. Terrell si rovněž nasadil přilbu. Rychle probehli kuchyní a ložnicí. Všude bylo ticho, místnosti byly pořád prázdné. Chekov začal doufat, že se odsud nakonec dostanou včas a stihnou navázat spojení s lodí. Vříteli se do vstupního průlezu. Chekov neustával ve snaze dovolat se lodi. Hodlal se okamžitě vrátit na palubu Reliant, jakmile spolu s Terrellem opustí budovu.

Dveře se otevřely. Chekov vyběhl ven.

Zastavil se.

Byli obklopeni zahalenými postavami, každá z nich v rukách svírala zbran a mířila na ně.

"Preneste nás na palubu!" křikl Chekov do komunikátoru. Sáh po phaseru, ale jedna z postav se vrhla vpřed, odzbrojila ho a silným úderem ho odhodila zpět do přechodové komory.

Vysoko nahore, na velitelském můstku Reliant se Kyle marně pokoušel dovolat Terrella s Chekovem. Jiste, mluvil s nimi před chvílí, ale vzhledem k podmínkám, které panovaly na povrchu Alfý Ceti VI., by byl mnohem raději, kdyby s ním udržovali trvalé spojení.

"Zkuste to znovu," řekl Beach zbytečně.

"Reliant volá kapitána Terrella, zde Kyle. Slyšíte, kapitáne Terrelle? Hlaste se, kapitáne, prosím, odpovězte..."

Odpověď nepřicházela.

Beach si rozcíleně odfoukl.

"Nechme jim víc času."

Kyle vedel stejně dobře jako Beach, že kapitán nemá rád, když za něj někdo rozhoduje. Byl připraven na protesty, když ve sluchátkách zazněl zvláštní kvílivý zvuk, který se rozlehl po celé lodi. Trhl sebou.

"Co to bylo?" divil se Beach. "Slyšel jste to?"

"Ano, slyšel." Prohnal zachycený signál počítačem, zesílil ho a profiltroval. "Stoney, potřebuji trochu více energie do senzoru."

"Už jste stopnul poplach. Ještě chvíli a vyradíte všechny obvody."

"Myslím, že mají potíže." Zesílené vysílání se vrátilo.

"Eeeeeeeeeessss..." zaznělo z reproduktoru. Kyle uderil do pultu a prohnal opět signál počítačovým programem.

"Steeenaaaassss..."

A znovu.

I když hlas byl opravdu strašlivě zdeformován, patřil Chekovovi.

"Preneste nás..."

Kyle se podíval na Beache.

"Preneste nás..."

"Dobrá - víc energie," řekl Beach. "Zamerte je!"

"Preneste nás..."

"Preneste nás..."

"Preneste nás..."

TRETÍ KAPITOLA

Když se kapitán Terrell pokoušel vysvětlit, že on spolu s Chekovem hledají členy posádky, kteří přežili ztroskotání, a že jsou vlastně záchrannou výpravou, vyjádřil mu svou vďecnost jeden ze zachráněných opravdu svérázným způsobem. Uderil ho celou vahou svého mohutného těla včetně těžké rukavice přímo do čelisti. Terrell se rozplácl na podlaze.

Chekov se ani nepokoušel protestovat. Dobře vedel, že všechny pokusy by byly marné.

On a Terrell měli na sobě pořád skafandry, i když jim sebrali přilby i phasery. Útek byl nemožný. Vedle čtyř, kteří je zajali, stálo dalších dvanáct nebo patnáct lidí. Jako by na něco čekali.

Chekov se spíše obával toho, koho čekali, než jich všech dohromady. Aniž by se podíval na phaser, stoupl si tak, aby na něj dosáhl. Silou vůle se uvolnil. Předstíral, že se vzdává.

Jakmile jeden z veznitelů přestal dávat pozor, vrhl se vpřed. Nebyl dost rychlý. Così ho uchopilo za ruce a zkroutilo mu je za zády. Vykrikl bolesti. Terrellovi strážci zvedli svého zajatce na nohy, i když byl ještě napul ochromený.

Chekov už neměl další příležitost k obraně. Tlak na jeho paže neustával, ale naopak zesílil. Pres vlnu bolesti, která jím cloumala, se usilovně snažil vzpomenout na vše, co vedel o Botany Bay. Behem krátké doby se toho přihodilo tolik, ale na samotnou událost si pamatoval jasné. Jen některé detaily se mu trochu mätly. Ostatně, událo se to před patnácti lety.

Ozval se sykot vzduchu z přechodové komory. Strážce primely Chekova, aby se napřímil, totéž provedly i s Terrellem a oba zajatce obrátily tváří ke vchodu. Stopa po tvrdém úderu se na Terrellovo obličejí rude rýsovala na pozadí černé pokožky. Po Chekovově tváři stékal pot.

Do místnosti vstoupila vysoká postava obklopená září světla a pomalu, s rozmyslem si sundala přilbu.

Chekov se zoufalstvím v hlase vydechl: "Khan..."

Muž se změnil: vypadal mnohem starší než o patnáct let. Jeho dříve černé dlouhé vlasy zbelely. Tu a tam byly protkávané šedými skvrnami. Ale aura moci a sebejistoty nezmizela. Změny neznamenal nic. Chekov ho okamžitě poznal.

Khan Singh pohlédl směrem k nim. Teprve tehdy si Chekov uvedomil, že jeho jméno vyslovil nahlas. Khanův temný, přímý pohled způsobil, že z Chekovovy tváře zmizela veškerá barva.

Khan přistoupil blíž a pozorně si je prohlédl. Drzá prohlídka vyburcovala Terrella z ochromení, ale Khan se od něj s lhostejným pokrčením ramen odvrátil.

"Vás neznám," řekl. Obrátil se k Chekovovi, který podvedome ustoupil o krok dozadu.

"Ale vás," řekl tiše, "vás si pamatuji, pane Chekove. Nikdy jsem nedoufal, že vás znovu uvidím."

Chekov privrel oči, aby se zbavil pohledu na zlověstný výraz v Khanově tváři, i když se velmi podobal úsměvu.

"Chekove, kdo je ten muž?" Terrell se marně snažil nabýt ztracené autority a vši vůli se ovládal.

"Byl produktem... experimentu, kapitáne. A zlocincem." V obave, že Khana rozzlobí, to nedokázal vyjádřit jinak, uspokojive. "Pochází... z dvacátého století." Jednalo se opravdu o experiment, o vznešený sen, který se nezdaril.

Genové inženýrství zvýšilo jeho rozsáhlou inteligenci. Příroda ho obdarila velkým charismatem. Co mělo za příčinu jeho nezřízenou touhu po moci, Chekov nevedel.

Jedinou reakcí na Chekovova slova byl lehký úsmev.

"Co má tohle hrubé zacházení znamenat?" ohradil se Terrell rozzlobene. "Žádám..."

"Pane, nejste momentálně v situaci, abyste mohl žádat." Khanův hlas znel velmi mírně. Dovedl být okouzující. Chekov si na to pamatoval příliš dobře. "Na druhé straně, já jsem v postavení, že vám nemohu nic zaručit." Pokynul lidem, kteří ho obklopovali. "Zde vidíte zbytek posádky Botany Bay a všechno, co z lodi zbývá. Uvázla zde před patnácti lety díky kapitánu Jamesi T. Kirkovi."

Slova jen vysvětlovala, ale z tónu behal mráz po zádech.

"Nemohu nic zaručit, protože my nic nemáme," pokračoval Khan.

Terrell se obrátil ke skupině otrhaných mužů a žen, obklopujících Khana Singha.

"Poslechnete, lidé..."

"Šetrte síly, kapitáne," zarazil ho Khan. "Prísahali mi věrnost a já jim rovněž. Už o dvě stě let dříve, než jste se narodil. Vdělme si navzájem za své životy." Celkem vlídne se podíval na Chekova. "Milý pane Chekove, znamená to, že jste mu nikdy nevypravoval náš strcný příběh?" Obrátil svou pozornost k Terrellovi. "Rozumím-li tomu dobře, tak vás James Kirk nikdy nepobavil vyprávěním o tom, jak zachránil mou loď i s posádkou z kryogenického vedení uprostřed nekonečného vesmíru? Nikdy se nám na veřejnosti nevysmíval? Kapitáne, jsem dojat."

Khanova slova byla plná tichého, smrtícího jedu.

"Já ani admirála Kirka osobně neznám!"

"Admirála Kirka? Ach tak, on už získal odmenu za své odvážné a rytířské ciny. Za to, že poslal do vyhnanství na tuto pustou hromadu písku sedmdesát lidí!"

"Lžete!" vykřikl Chekov. "Videl jsem planetu, na které jsme vás zanechali! Byla krásná - jako zahrada. Pamatuji se na nádherné kvetiny, stromy obtežkané ovocem, potucky... a její měsíc!" Chekov si ho vybavil zcela přesně, obrovský stříbrný glóbus, který visel nad krajinou. Desetkrát větší než pozemský. Kapitán Kirk zanechal Khana a jeho lidi na planetárním systému, kde planeta i její obežnice byly přibližně stejně velké. Jedna byla plná života a druhá zcela pustá.

"Ano," zasyčel tvrdě Khan. "Po nějakou dobu byla Alfa Ceti V. opravdu taková."

Chekov vyjekl: "Alfa Ceti V.?" Vyrčené jméno pomohlo doplnit skládacku v jeho mysli. Z obavy, že by se Khan Singh osvobodil, neexistovaly žádné záznamy. Byly tu jen kusé informace sondy a záznamy samotné Reliant. Ted, když už bylo příliš pozdě, Chekov pochopil, proč ho několik posledních dní trápily předtuchy cehosi zlého.

"Chlapce," pokračoval Khan rezave, "už jsi zapomněl? Zapomněl jsi, kde jste nás zanechali? Vidím, že ano... ach vy obyčejní lidé s ubohou pamětí."

Kdyby oba světy ještě existovaly, byl by si Chekov při přibližovacím manévru vzpomněl a mohl by Terrella varovat.

"Proč jste odleteli z Alfa Ceti V. na druhou planetu?" ptal se. "Co se s ní stalo?"

"Tohle je Alfa Ceti V.!" zarval Khan.

Chekov na něj udivene zíral.

Khan opět ztlumil hlas, ale v jeho temných černých očích se stále odrážel nebezpečný lesk.

"Alfa Ceti VI, náš nádherný měsíc - ten jste neprozkoumali, že pane Chekove? Ani jste se nezamysleli nad jeho tektonickou nestabilitou. Vybuchl, pane Chekove! Vybuchl! A naši planetu úplně zničil. Já jsem umožnil nám všem to peklo přežít. Nezbylo nic, co bychom mohli použít, kromě obyčejného nákladu ve skladišti."

"Kapitán Kirk byl vaším hostitelem..." poznamenal Chekov.

"A nikdy neocenil tu prokázanou cest. Byl jsem pozemským princem. Stal jsem se vůdcem miliónu. Nedokázal snést myšlenku, že bych mohl získat svou moc zpět. Porazil mě jen tím, že si zahrál na boha. Jeho Zeus proti mému Prométheovi. Zanechal mě zde zakovaného do řetězu, abych hlídal kusy holých skal."

"Pokusil jste se mu ukrást loď..."

Khan jeho slova ignoroval. Naklonil se a upřel se mu zadíval do očí. "Jste snad jeho orlem a přišel jste mi rvát játra?"

"...a pokusil jste se ho i zabít!"

Khan se odvrátil a venoval svou pozornost Clarku Terrellovi. "A co s vámi, kapitáne. Možná jste můj Cheirón. Přišel jste zaujmout mé místo v ocistci?"

"Já nechápu... Nevím o čem mluvíte," řekl Terrell.

"Ne, to opravdu nevíte! Nevíte nic o obeti. Ani vy, ani James T. Kirk..." procedil to jméno skrze zuby, "jen statečná Marla McGiversová, která se postavila proti vašemu velevezácnému admirálovi a vzdala se všeho, aby mě následovala

do vyhnanství."

Khanův hlas se zlomil a odmlcel se. Odvrátil se.

"Mor na vás všechny!"

Znovu se k nim otocil. Oči měl plné slz, ale znovu získal sebekontrolu. Desivý klid v hlase naznačoval, že svůj hněv krotí s největším úsilím a že brzo vybuchne.

"Vy jste mě nepřišli hledat," řekl. "Mysleli jste si, že tohle je Alfa Ceti VI. Proc jste chteli navštívit pustou planetu?" Chekov mlcel.

"Pošetilé dítě." Khan se dotkl jeho tváře tak jemně, jako když otec pohladí novorozence. Prsty prejely k Pavlovi bradě. Zachytily se za ní a trhly s Chekovovou hlavou prudce vzhůru.

Stejně bleskove ho Khan zase pustil a chytil Terrellu za krk. Zdvihl ho do výše.

"Proc?" Terrell zavrtel hlavou. Khan zesílil sevření.

S velkou námahou Terrell zachytil Khanovu ruku navlečenou do kožené rukavice. Khan se s úsměvem díval, jak kapitán v bolestech postupně ztrácí vědomí.

"Zřejmě se mu nelíbí, že mi má odpovídat," prohlásil Khan. Na rtech se mu zavlínil krutý úsměv. "Ale to nevadí."

Rozevřel ruku a Terrellovo bezvládné tělo dopadlo na zem.

Chekov sebou prudce trhl a pokusil se osvobodit. Oba strážci, kteří ho svírali mezi sebou, mu málem zlomili ruce.

Vykřikl. Terrell se na podlaze stocil do klubíčka a rozkašlal se. Ale zůstal naživu.

"Brzy mi to ostatně sami ochotně vyklopíte," pronesl Khan. Kývl na své lidi. Ti ihned dotáhli Chekova s Terrellem do laboratoru a hodili je k nádrži s pískem.

Khan prošel kolem nich, vytáhl malé síto a ponořil ho do nádrže. Zatáhl, písek propadal otvory síta ven a v osidlech zůstali vezet drobní živočichové.

"Přišli jste na výzkum, ne? Tak mi dovozte, abych vás představil posledním žijícím tvorem na Alfa Ceti V." Hodil síto před Chekova. "Cetiánští úhori," řekl. Poslední zrnka písku propadla ven. Oba dlouzí tencí úhori se kroutili, mrskali ocase a cvakali zubatými celistmi. Tohle bylo to žluté v písku. Chybely jim oči. "Když se naše planeta změnila v poušť, mohli přežít jen obyvatelé pouště." Khan vzal od jednoho ze svých lidí, vysokého mladého blondýna, Chekovovu přilbu.

"Dekuji, Joachime." Naklonil síto a jeden z úhorů sklouzl do připravené přilby.

Joachim hodil druhého úhore do přilby kapitána Terrellu. "Pozabíjeli, pomalu a desivým způsobem, dvacet našich lidí," pokračoval Khan. "Jedním z nich byla i má ... žena."

"Ach, ne..." zašeptal Chekov. Vzpomněl si na poručíka McGiversovou. Byla to vysoká, nádherná a elegantní žena, ale, což bylo mnohem důležitější, i milá, příjemná a moudrá. Mluvil s ní jen jednou, a to náhodou. Byl tehdy podporucíkem přideleným k noční hlídce. Podporucíci a vyšší důstojníci se příliš nestýkali. Ale jednou s ní mluvila. Po čtyři dny si pral, aby byl starší a zkušenější, aby se jí mohl hodnotně rovnat. Pral si tehdy mnoho věcí.

Když opustila Enterprise a odešla s Khanem, zamkl se podporucík ve své kabině a plakal. Jak mohla odejít s Khanem? Nikdy to nedokázal pochopit. Nechápal to ani dnes.

"Vy jste ji nechal zemřít," řekl.

Vzápětí ho probodl Khanův pohled plný jedu.

"Mužete z její smrti obvinít vašeho admirála Kirka," prohlásil. "Chcete vědet, jak zemřela?" Pomalu začal otáčet s Chekovovou přilbou. Pavel slyšel, jak vevnitř šelestí hadovité tělo. "Mladý úhor vnikne do těla oběti, vyhledá mozek a omotá se kolem mozkové kury. Zároveň je pak obětí velmi vnímavá k hypnotickým vlivům." Přistoupil k Chekovovi.

"Ten úhor pak roste, milý Pavle Chekove, uvnitř mozku oběti. Nejprve přivodí šílenství. Potom dojde k paralýze hostitele. Není schopen pohybu, nevnímá nic než zmítání tvora ve své lebce. Vše jsem dobře prostudoval. Viděl jsem, jak to probíhalo... u mé ženy."

Pomalu protahoval výklad, každé slovo vyslovoval pomalu a zřetelně, jako by mčil i sám sebe, zvyšoval agónii a konečný trest.

"Khane!" vykřikl Pavel. "Kapitán Kirk konal jen svou povinnost! Poslouchejte mě, prosím..."

"Jiste, poslechnu si vás, Pavle Chekove! Za malou chvíli mi reknete vše, co si přeji."

Pavel cítil, jak ho strkají kupředu a nutí ho k jakési směšné poklone. Bránil se, ale strážci ho prinutili pokleknout. Khan mu přistrčil k očím přilbu, kde se divoce zmítal mladý úhor.

"Ted se seznámíte s mým miláčkem, pane Chekove. Zjistíte, že ještě není tak... úplně ochocný."

Khan narazil přilbu na Pavlovu hlavu a zaklapl uzáver. Úhor se prisál k Pavlovi tváři a mrskal, kolem sebe ocasem. Chekov se v návalu paniky chytil rukama za sklo průzoru své helmy. Khan stál před ním a s úsměvem ho pozoroval.

Pavel sáhl po záveru přilby, ale Khanovi lidé mu ruce odtrhli a prinutili ho nehnute stát na místě.

Úhor, který učil teplo lidského těla, se přestal zmítat a začal se plazit. Pomalu prozkoumával okolí malým ostrým jazykem. Pavel divoce zadržel hlavou. Úhor vnikl do hustých vlasů, zachytil se zde a pokračoval v hledání. Doplazil se k uchu, vklouzl pod lalucek a sunul se dál.

Dotkl se Chekovova bubínku.

Ten zaslechl hucení krve, proudící cévkami a hladké tělo ho pohladilo po tváři.

Pak ucítil bolest.

Vykřikl.

Na palube Reliantu se Kyle pokoušel znovu a znovu navázat spojení s Terrellem a Chekovem. Hlas měl naplněn úzkostí.

"Reliant volá Terrellu, Reliant volá Terrellu, hlaste se kapitáne. Kapitáne Terrelle, prosím, ozvěte se."

"Proboha, Kyle, už toho nechte," prosil Beach.

Kyle se k nemu prudce otocil. "Stoney, já je nemůžu najít," řekl. "Není tu žádný signál!" Od výkřiku Pavla Chekova uplynulo několik minut. Senzory vykazovaly pretížení.

"Já vím. Sestavte výsadkovou skupinu. Plně vyzbrojenou. Upozorníte místnost s přenosovým zařízením. Hodlám se teď hned podívat dolů." Zamířil k turbovýťahu.

"Terrell volá Reliant, Terrell volá Reliant, ozvěte se, Reliant." Beach se vrhl zpět k pultu.

"Reliant, zde Beach. Bože, Clarku, jste v pořádku?"

Pauza se zdála o něco delší, než bylo potřeba pro přenos signálu. Ale Beach to připsal svým obavám a nastalé úleve.

"Vše v pořádku, Beachi. Až se znovu uvidíme, vše vám objasním. Bereme sebou na palubu několik hostů. Připravte se na přenos, až vyšlu další signál."

"Hostu? Clarku, co..."

"Konec."

Beach pohlédl na Kyleho, který se zamračil.

"Hostu?" opakoval Kyle.

"Možná opravdu provádíme nějakou transplantaci."

"Výsadkový modul Enterprise sedm, můžete startovat."

"Slyšíme, Saettle." Kapitán Hikaru Sulu zesílil gravitační pole a malý raketoplán krychlovitého tvaru se hladce zvedl z široké přistávací plochy.

Ohlédl se, aby se ujistil, že všichni cestující jsou připoutáni admirál Kirk, doktor McCoy, korvetní kapitán Uhura. Téměř jako za starých časů. Kirk cetl knihu - nemel na očích nasazené starodávne brýle? Opravdu, nespletl se - McCoy si delal poznámky do svého zápisníku a Uhura se skláněla nad kapesním počítačem, plně zabráná do tvorby jakéhosi programu.

Minulou noc přšelo, a proto bylo teď všude jasno. Z raketoplánu se naskýtal pohled na okolní krajinu v rozmezí tři sta šedesáti stupňů. Byl tak nádherný, že se Hikaru zmocnila touha uchopit všechny přítomné do náruče a zadržet s nimi, aby se dívali: dve rady hor, na východě Kaskády a na západě Olympské pohoří, v barvách šedi, purpuru a leskle bílé. Dlouhá široká stezka Puget Sound směřující na sever byla obklopená početnými ostrůvky a napříč ji rozřezával dlouhý kanál pro vodní vznášedlo. Otocil raketoplán o sto osmdesát stupňů vpravo, pomalu, a před ním se objevily vulkanické štíty Mount Bakeru, Mount Rainieru a Mount St. Heleny, které po dvousetletém spánku opět kourily a dýmaly. Vzadu za nimi se tyčily Mount Hood a o trochu na jih Mount Shasta.

Raketoplán dále stoupal. Vzdálenost rozmazala veškeré stopy civilizace a života. Zůstaly jen pusté geologické projevy - dole se rozkládala celá kamenná historie lávových toků, ledovcových cest a erozních oblastí. Nad vrcholkem Mount Shasta zahrmla a oslnivý blesk prolétl mraky.

Pak se pod ním země zakymácela a schovala se za slunce na jedné straně a velký stín terminátoru na druhé.

Uhura vztáhla ruku a dotkla se zlehka jeho paže. Ohlédl se. Počítač ležel opuštěný na vedlejším sedadle.

"Děkuji," rekla velice jemně. "Bylo to nádherné."

Hikaru se usmál. Potešilo ho, že alespoň někdo vychutnal ten překrásný pohled.

"Bylo mi potešením."

Znovu se vrátila ke svému počítači. Sulu zamířil k majáku kosmického doku Flotily a zapnul autopilota. Chvilí to potrvá, než bude mít opět něco na práci. Pohodlně si sedl do jednoho z křesel pro cestující, kde se mohl uvolnit a přitom mít na dohled ovládací pult.

Admirál zavřel knihu a posunul si brýle do cela.

„Vypadáte unavené, pane Sulu... snad to není následek vcerejšího dne?"

Hikaru se dotkl jizvy na tváři a ponure se ušklíbl. "Ano pane. Neuvedomil jsem si, že se mi udelala, a pak už bylo pozdě něco podniknout."

"O chráněncích pana Spocka můžete říci jednu věc: jsou vždy důkladní."

Hikaru se zasmál. "A nezáleží na tom, co dělají. Byla to ale pěkná podívaná, vidíte?"

"Ano. Nemel jsem včera příležitost si s vámi promluvit. Rád vás vidím."

"Děkuji, pane. Je to vzájemné."

"A mimochodem, srdečně gratuluji, kapitáne."

Hikaru sjel pohledem dolů na nový prýmek na uniformě. Ještě si na něj příliš nezvykl.

"Děkuji, admirále. Máte na tom velkou zásluhu. Velmi si vážím podpory, kterou jste mi za ta léta poskytoval."

Kirk pokrčil rameny. "Zasloužil jste si ji, kapitáne. A nebyl jsem sám, kdo za vás ztratil dobré slovo. Byli tu i další velitelé. Co se týče Spocka, i on se o vás vyjádřil pozitivně. A od Huntera jste dostal jedno ze dvou nebo tří nejlepších doporučení, jaká jsem kdy viděl."

"Jsem rád, že mi to říkáte, admirále. Nároku těch dvou si opravdu považuji."

Kirk se rozhlédl po raketoplánu. "Téměř jako za starých časů, že? Stýkáte se pořád se svou přítelkyní, korvetním kapitánem Flynnovou?"

"Ano, pane - dnes ráno jsem ji viděl. Na jare získala kapitánskou hodnost."

"Ale ano, zapomněl jsem. Když začíná selhávat paměť..." Zarazil se, pak se krátce ušklíbl, aby to vypadalo jako žert. Ale znělo to až desíle vážně. "Dali ji jednu z těch nových lodí, ne?"

"„Ano, pane, Magellan. Dnes odstartovala." Bude to dlouho trvat, než ji znovu spatřím, pomyslel si Sulu s lítostí.

Dlouhou dobu. Nové lode galaktické třídy byly sice menší než Enterprise, ale mnohem rychlejší. Dosahovaly až dvanáctou rychlost. Zatím existovaly jen tři: Andromeda, M 31 a Magellanic Clouds. Měly provádět průzkum dalekého

dosahu. Velet jedné z takové misí bylo cílem kariéry Mandaly Flynnové, která se narodila i vyrostla ve vesmíru a zasvětila mu celý svůj život. Jim Kirk se rozesmál. Hikaru se na něj udivene podíval. "Pamatujete si, co mi rekla na důstojnické recepci toho samého dne, kdy vstoupila na palubu Enterprise?"

"Eh... nejsem si jist, pane." Ve skutečnosti si to žive pamatoval, ale kdyby měl admirál Kirk na mysli něco jiného, bylo určite mnohem taktičtější, když to nebude připomínat.

"Zeptal jsem se jí, jaké má plány. Podívala se na mě hezky zpríma a rekla: Kapitáne; chci delat vaši práci."

Hikaru nemohl potlačit úsmev. Vzpomněl si ještě i na šokované ticho, které nastalo po jejích slovech. Mandala to nemyslela jako výhrůžku a Kirk to tak ani nebral. Ne presne. Ale určite to nebyl nejvhodnější námet pro rozhovor s velícím důstojníkem - pro někoho, kdo se snažil postoupit výš.

"A také to místo získala," řekl tiše Kirk a hledel dále z okna. Možná přitom nevidel vzdalující se Zemi nebo chaos vládnoucí na kosmické stanici, ale nové svety a minulé dobrodružství.

"Pane? Chcete říct, že jste požádal o místo na lodi galaktické třídy?" Hikaru vypadal šokovane. Také z duvodu, že kdyby o ni Kirk žádal, byl by určite odmítnut. Ale nejvíce ho udivovalo, že by takovou žádost vůbec podal.

"Cože? Ale ne. Ne, samozřejmě, že ne. Tak jsem to nemyslel. Zasloužila si své jmenování, zrovna jako vy. Nikomu z vás to nezávidím." Zašklebil se. "Ale kdybych byl o deset let mladší, musela by svěst tvrdý boj o místo na jedné z galaktických."

"Nedovedu si vás představit jinak, než na mustku Enterprise - kapitáne Kirku - oh, promínte, admirále."

"Beru to jako poklonu, kapitáne Sulu.",

Autopilot tiše zapípal, jak přešel na režim navádění pomocí majáku stanice. Kirk pokynul Suluovi, který přešel k řízení, vypojil autopilota a místo něj spustil navigační počítač a komunikační systém.

"Raketoplán číslo sedm volá Enterprise. Skupina admirála Kirka zahajuje přibližovací manévř."

"Raketoplán sedm, vítejte na Enterprise. Připravte se pro vstup na palubu."

"Děkuji, Enterprise, slyšíme."

Když Sulu ukončil přípravy k přistání, zachytil Kirk znovu jeho pohled.

"Mimochodem, kapitáne, chci vám podekovat, že jste s námi letel."

"Vaše žádost mě nesmírne potešila, admirále. Vrátit se znovu na Enterprise a doprát si trochu nostalgie - jak bych mohl odolat?"

"Ano...", pronesl Kirk zamyšlene. "Presto si dobre pamatuji, kolik toho bylo treba vykonat a jak krátká doba na to byla, ještě předtím, než jsem dostal Enterprise. Do konce měsíce nezbyvá mnoho času - než převzmete velení na Excelsioru."

"Jsem připraven, pane. Dlouho jsem se na to těšil."

"Já vím. Bylo pro mě velkým potešením, že jsem vám mohl osobne vydat rozkazy pro vaše první velení."

"Děkuji, admirále."

"Ale stejne mám radost, že vás budu mít po tři týdny u kormidla." Pousmál se. Na kratickou dobu se rozptýlil temný mrak odpovědnosti a vynoril se z něj kapitán James Kirk z kosmické lodi Enterprise. Naklonil se kupředu a s posmešnou sebejistotou prohlásil: "Pane Sulu, neverím, že by ta detátka umela opravdu řídit."

Poručík Saavik sledovala přistávací manévř raketoplánu sedm do lodního doku. Jeho pilot - kapitán Sulu, jak se domnívala - byl opravdu výborný. Velká vrata přistávacího doku kosmické lodi se zavřela a do jeho nitra vnikl vzduch, aby se vyrovnal tlak.

Ostatní kadeti očekávali s trochou nervozity admirálovu příchod. Saavik byla navenek zcela klidná, ale uvnitř se cítila nejiste při pomýšlení, že se po vcerejší katastrofe ocitne Kirkovi tváří tvár. Tím, že jí dal dobrou známku za sérii cvicných simulací, zvýšil jen její pocit hlubokého pokorení. Vzhledem k výkonu v posledním testu jí měl prece hodnocení snížit. Mátló jí to a to nemela Saavik ráda.

Kapitán Spock toho vedel o lidech mnohem více, než se Saavik kdy doufala naucit, a zvlášt vedel mnoho o samotném admirálu Kirkovi. Možná by dovedl vysvetlit motiv Kirkova jednání. Od té doby, co vstoupila na palubu, však mela tolik jiné práce, že se ho na to nestacila zeptat.

"Přistávací manévř ukoncen," hlásil počítač.

"Připravte se na inspekci," řekl Spock. "Otevřete prechodovou komoru."

Jak se dveře odsunuly, ztuhli všichni kadeti ve vzorovém pozoru. Počítač zaskocil za stráž a privítal admirála na lodi.

Kirk se zastavil, vzdal cest odznaku Federace a pozdravil se se Spockem.

"Prosím o svolení vstoupit na palubu, kapitáne."

"Povoluje se, admirále, a vítejte."

Kirk sestoupil na palubu Enterprise.

"Myslím, že znáte své sverence," pronesl Spock. "Oni se již rozhodne s vámi seznámili."

Kirk se podíval přímo na Saavik. "Ano," řekl. Prošli jsme spolu životem i smrtí."

Saavik zustala v pozoru, ale před zacervenáním jí zachránila pouze technika biokontroly, kterou jí naucil Spock.

Nedokázala se vyznat v tónu Kirkova hlasu. Možná se pokoušel žertovat.

Behem prvních deseti let svého života se Saavik nikdy nesmála a ani za tech deset let nevidela, že by se někdo smál, vyjma případu, když někdo způsobil druhému bolest.

Humor rozhodne nebyl Saavicinou silnou stránkou.

Kirk jí ještě chvíli hledel do očí, ale pak, když neodpovídala, se odvrátil.

"Zdravím vás, pane Scotte," pozdravil vrchního inženýra. "Tak jak, starý kosmický vlku, jsi v pořádku?"

"Jo, admirále. Měl jsem namále, ale doktor McCoy me z toho dostal."

"Namále, Scotty? A s čím?"

Saavik pozorně sledovala rozhovor mezi oběma příslušníky lidského plemene. Spock říkal, že jejich slova nemusí být to nejdůležitější. Pozorovat jejich jednání vůči druhé osobě, jejich výraz. Je třeba venovat stejnou pozornost tónu jejich hlasu jako tomu, co říkali.

Po admirálově otázce následovala přestávka. Neschopnost odpovědět? Tuhle možnost Saavik okamžitě zavrhl.

Prekvapení nebo zmatek? Trochu pravděpodobnější. Neochota odpovědět?

Scott se ohlédl po McCoyovi - rychle, jako kdyby doufal, že si toho nikdo nevšimne. Tak - opravdu se mu nechtelo odpovídat. McCoy mu pohled oplatil, lehce pokrčil rameny a pousmál se.

"Hm, vycházka na planetu, admirále," řekl Scott.

"Aha," odtušil Kirk.

V tónu Kirkova hlasu zaznívalo pochopení, i když se vrchní inženýr otázce vyhnul. Saavik si jejich rozhovor rozložila a pak zase složila, jak nejlépe dovedla. Pan Scott a doktor McCoy vedeli něco ze života pana Scotta a admirál si to prál dozvedet, ale pana Scotta by ta příhoda mohla uvést do rozpaku. Doktor McCoy svým mlčením naznačil, že vše skryje. A admirál svým chápavým tónem s jejich záměry nakonec vyslovil souhlas. Ale zřejmě je zároveň upozorňoval, že hodlá přesně zjistit, o člo, ale při jiné, vhodnější příležitosti a ve větším soukromí.

Saavik pocítila uspokojení z intelektuálního cvičení v analýze. Záleželo ještě na tom, jestli byla přesná.

Admirál Kirk procházel mezi radou kadetu a každému venoval přátelský pohled. Spock se Scottem ho doprovázeli.

"A kdo je tohle?" zeptal se Kirk a zastavil se před mladým chlapcem.

Peter se postavil do pozoru a nasadil tak vážný výraz, že Saavik s potížemi potlačila úsmev. Mel plavé vlasy a hezkou tvář. Pod admirálovým pohledem nabyl jeho obličej ružového odstínu. Byl to opravdu pohledný chlapec. Vyzářovalo z něj nadšení. Byl hrdý na to, že se dostal do vesmíru už ve čtrnácti letech. Jeho nálada ovlivnila i ty, co stáli vedle něj. I Saavik.

Peter, který takto prekal admirálovu zkoumavý pohled, ze sebe bez dechu vysypal: "Kadet první třídy Peter Preston, pomocník vrchního inženýra, pane!" Rychle a s velkou dychtivostí zasalutoval.

Kirk se usmál, postavil se do pozoru a pozdrav opetoval. Jestli se Peterovi vysmívá, vyrvu mu játra z tela, říkala si Saavik.

Civilizovaná část jejího já se však po krátkém selhání znovu ozvala. To rozhodně neuděláš. Mimoto víš, kde mají lidé játra?

"To je váš první cvičný let, pane Prestone?"

"Ano, pane!"

"Aha. V tom případě, myslím, začneme s inspekci ve strojovně."

"Ano, pane."

"Nepochybuju, že ji najdete v úplném pořádku," ozval se Scott.

"Uvidíme se na mustku, admirále," řekl kapitán.

"Dobře, pane Spocku."

Vrchní inženýr Scott přešel s Kirkem k turbovýťahu. Osazenstvo strojovny je následovalo. Peter vrhl na Saavik rychlý nadšený pohled a spechal za nimi.

Zbytek loďní posádky se rozešel na svá pracoviště. Spock a Saavik zamířili k mustku.

"Chcete k tomu všemu něco dodat, poručíku Saavik?" optal se Spock.

"Admirál není takový... jak jsem si ho představovala, kapitáne."

"A co jste očekávala?"

Saavik se zarazila. Co vlastně očekávala? Spock, si Jamese Kirka velmi vážil a Saavik právě na tom založila své předpoklady. Očekávala jsem, že bude jako Spock, říkala si. Ale on se mu vůbec nepodobá.

"Je takový... velice lidský."

"Musíte si uvědomit, že jako příslušník Flotily těžko uniknete přítomnosti lidí nebo jejich vlivu. Tolerance je naprosto nezbytná. A kromě toho je i logická."

"Jste mým učitelem, kapitáne. Vaše rady byly neocenitelné, opravdu nepostradatelné." Vešli do kabiny hlavního turbovýťahu.

"Mustek," prikázal Spock. "Saavik, neexistuje nikdo, kdo by měl podobné životní zkušenosti jako vy, aby vám mohl odpovědně radit. Já vám mohu jen sdělit, že jako Vulkánka a Romulanka zároveň budete ve světě lidí navždy cizinkou. Budete se stýkat s cizinci, kteří pro vás budou zpočátku nepohodlní."

"Kapitáne," pronesla uvážlivě Saavik, "přiznávám, že jsem nečekala, že admirál bude tak výrazným představitelem své kultury. Ale vůči admirálovi Kirkovi nemám nejmenších predsudků a ani necítím odpor k lidské rase."

Dvere výtahu se rozevřely na mustek. Tím rozhovor skončil.

Peter Preston stál v pozoru u řídicího pultu systému, za který nesl odpovědnost. Jednalo se o druhý zálohový systém pomocného pohonu a záznamy ukazovaly, že nebyl kromě testu po celé dva roky v provozu. Presto Peter prozkoušel každý obvod, každý pametový uzel i každický byte celé databáze. To vše nejméně tucetkrát. Někdy v noci v doku, kdy byla loď prázdná a i základní posádka byla pryč, přicházel Peter dolu a prohnal pultem diagnostický program. Tešilo ho být sám v obrovské strojovně s ozvenou energetických fluktuací, které se kolem něj tu a tam zabýskly.

Při inspekci stál Peter v rade jako poslední. Nemohl se dockat. Vedel, že jeho zařízení je v dokonalém pořádku. Ale co kdyby admirál Kirk zjistil, že něco přesně jen nefunguje? Co když...

Admirál se před ním zastavil, přešel ho pohledem od hlavy až k patě a přešel jedním prstem po okraji pultu. Hledá snad prach? Rozhodně tam žádný nebyl.

"Myslím, že naleznete vše v pořádku, admirále," uklouzlo mu z úst a hned si prál, aby radeji zůstal zticha.

"Opravdu?" pronesl nezácastně Kirk. "Pane Prestone, máte představu, kolikrát jsem musel poslouchat sdělení pana Scotta, že další zvýšení rychlosti lod nevydrží a rozlétne se na drobné kousky?"

"To ne, pane," odpověděl Petr, dokonale vyvedený z míry.

"Pane Prestone, víte, co se povídá o Enterprise v důstojnické jídelně?"

"Ne, pane," opakoval Petr a pak si v duchu řekl, výborne chlapce, proč to ještě jednou nezopakovat a udelat opravdu dobrý dojem?

"Mluví o létající vražedné pasti. Rozhodně nemají na mysli jídlo."

"Pane, to není pravda! Je to nejlepší lod v celé Flotile!"

Admirál se začal usmívat a pan Scott se tiše uchechtl. Peter cítil, že mu krev stoupá do tváře. Ach ne, nadával v duchu, už je to tady, Dannan mě varovala a já jsem zase naletel. Dannan, jeho starší sestra, už dosáhla hodnosti korvetního kapitána. Byla o dvanáct let starší a Peter její vyprávění doslova hltal. Nasával je do sebe celým povrchem těla od dob, kdy začal brát rozum. Kdyby ho teď viděla, nešel by posmechu, že vypadá jako zralé rajce. Tedy, jestli se s ním kdy bude ještě bavit, až zjistí, že se choval jako pekný hlupák.

"Promínte, admirále," pokračoval Peter, "ale kdo něco takového tvrdí, musí být slepý jako krtek! Pane."

Kirk se na něj chvíli upřeně díval. Pak sáhl do kapsy a vyndal z ní malý zakroucený předmět ze skla a zlatého drátu. Rozložil ho a nasadil si ho na nos. Zahnuté drátky si zahákl za ušní boltce a skrze průzračné cocky si pozorně obhlédl řídicí pult a nad cockami pak zbytek strojovny. Konečně se otočil zpět k Peterovi.

"Hrome, máte pravdu, pane Prestone. Je to dobrá lod."

Doktor McCoy se rozesmál a pan Scott se rovněž přidal. Na krátkou, ale strašlivou chvíli se Peter bál, že ho někdo z těch tří poplácá po ramenou. Ale ušetřili ho. Když odcházeli, zaslechl část jejich rozhovoru.

"Scotty, ten tvůj kadet je pekný tygr."

"Nejmladší kluk mé sestry, admirále."

Ne, pomyslel si nešťastně Peter, proč admirálovi řekl, že je můj strýc? Peter sám o tom nikomu ve skupině kadetu nic nerekla a doufal, že ani strýček Montgomery. Peter si vážil rad a náklonnosti svého strýce, dokonce i jeho občasného škádlení, ale všechno by bylo jednodušší a jasnější, kdyby se dostal pod velení někoho jiného než svého příbuzného.

"Zbláznil se do vesmíru," poznamenal pan Scott. "Vždycky byl takový."

"Je to sen většiny mladých," opáčil admirál Kirk. "Mám dojem, že to byl i můj případ."

Zastavili se na druhém konci strojovny. Admirál naslouchal, jak pan Scott popisuje jednotlivá vylepšení, ke kterým došlo od jeho poslední návštěvy.

Peter vyběhl z rady, zamířil k místnosti s náradím. Chvilku cosi hledal a pak se vrátil zpět na své místo.

U vedlejšího pultu stojící Grenni se na něj úkosem podívala a zamumlala: "Co vyvádíš, Petre? Ještě nám nedali rozchod."

"Uvidíš," zašeptal Peter.

Kirk, Scott a McCoy se vraceli zpět přes celou strojovnu. Když došli k Peterovi, kadet prkenně zasalutoval.

Kirk se zastavil. "Ano, pane Prestone?"

Peter mu podával jakýsi složitý přístroj.

"Myslím, že pan admirál žádal o tohle."

Kirk si jej prohlédl.

"Co je to, pane Prestone?"

"To je levotocivý francouzský klíč, pane."

Pan Scott vypadal zcela a naprosto vyvedený z míry. Koutky admirálových úst se zacukaly. Doktor McCoy nejdřív vykroužil úsmev, ale nakonec to vzdal a rozesmál se na celé kolo. Behem okamžiku se k němu přidal i Kirk. Pan Scott se nezmohl na nic jiného než na široký úsmev. Peter se na ně díval, ve tváři výraz nejčistší nevinnosti.

"Pane Scotte," řekl Kirk, ale smál se tolik, že nemohl pokračovat. Konečně přestal a utrel si oči.

"Pane Scotte, myslím, že bychom už mohli ty chlapce poslat na menší cvičný let, než to zde celé převezmou. Jsou vaše stroje připraveny na malý výlet?"

"Klidně vydejte příkaz, admirále."

"Pane Scotte, dávám vám ho."

"Ano, pane."

Kirk podal zpět Peterovi jeho 'levotocivý francouzský klíč' a odcházel. Po několika krocích se ohlédl přes rameno a mrkl.

Jakmile se dveře turbovýťahu zavřely, propukl Jim Kirk znovu v hlasitý smích. "Chápeš to, Kostro?" Smál se tak hlasitě, že se musel za každou vetou na chvíli zarazit. "Bože, to je ohromný kluk. Levotocivý francouzský klíč!" Jim si utrel slzy z očí. "Zasloužil jsem si to, že? Zapomněl jsem, jak jsem v jeho věku nenáviděl, když si ze mě utahovali."

"Ano, občas se nám, starým kozlům, musí připomenout, jaké to bylo v dobách našeho mládí."

Kirkova pobavení náhle zmizelo. Stále nemel rád, když si z něj utahovali. McCoy si to dobře uvědomoval. Jim se zamračil. Nevedel, jak má McCoyv komentář chápat. "Mustek," přikázal hlasovému senzoru v turbovýťahu.

"A co zbytek inspekce... admirále?" vyptával se McCoy. V jeho hlase zazněl nepřilíš srdečný posmech. Popichování Jima Kirka bylo jedním z mála způsobů vlastní tvrdé sebereflexe.

Alkohol zřejmě nezabral.

"Dokoncím ji později," řekl Jim mírně. "Až budeme na cestě."

"Opravdu si myslíš, že jeden třítydenní let za rok dokáže smazat ostatních devětactyřicet týdnů úmorného papírování? Myslíš, že te to ochrání, aby ses nezbláznil?"

"Mám dojem, že jsme ten rozhovor ukončili minulou noc," opáčil Jim. "Chceš něco vědět? Zaciná mě to otravovat."

"No ano, obava jednoho z tvých přátel je pro tebe otravování."

"Nekdy ano," prisvědčil Jim. "Jsi lepší chirurg, než psychoterapeut."

Dvere výtahu se otevřely a McCoy potlačil kletbu. Ještě několik minut a mohl se s Jimem pohádat. Nebo dostat jednu do zubu, pomyslel si. Admirál Kirk vstoupil na mustek Enterprise a doktor McCoy ho následoval.

McCoy musel přiznat, že vrátit se zpět bylo opravdu příjemné. Kývl na pozdrav Uhure a ona se na oplátku na něj usmála. Sulu byl u kormidla, i když se zdálo, že poručík Saavik, jmenovaná pro tento let do funkce prvního a vědeckého důstojníka zároveň, bude Enterprise z cvičných důvodů řídit. Hlavní rozdíl byl v tom, že kapitánem byl pan Spock. Neprenechal své místo Kirkovi. Nebylo by to vhodné. Chran buh, aby Spock provedl něco nevhodného.

"Admirál na mustku!" hlásil pan Sulu.

"Pohov!" řekl Kirk dříve, než kdokoli stacil zasalutovat nebo povstat.

"Řídící středisko Flotily volá Enterprise. Máte povolení ke startu."

"Poručíku Saavik," ozval se Spock. "Uvolnete lod."

"Ano, pane."

Dala se do práce. Kirk a McCoy sestoupili po schůdkách na dolní mustek.

"Zdravím vás, admirále." Spock pozdravil, i McCoye. "Doktore, verím, že inspekce byla úspěšná."

"Ano, kapitáne, jsem velmi spokojen," řekl Kirk.

"Lod uvolněna," ozvala se Saavik.

"Dekuji, poručíku." Spock na okamžik zaváhal a v očích se mu usadil onen zastřený výraz, který se McCoy v sebeobraně naučil neomylně rozeznávat.

"Poručíku Saavik," zeptal se Spock. "Kolikrát jste pilotovala lod, když opouštěla kosmický dok?"

"Sto triadevadesátkrát, pane," okamžitě odpověděla. A pak dodala: "V simulaci."

Kirk ztuhl.

"V reálu - nikdy," pokračovala Saavik.

McCoy měl pocit, že Jim Kirk usilovně rozvažuje dvojí variantu dalšího možného postupu. První z nich by znamenala okamžitě vyhodit Spocka z kapitánského křesla a nařídít panu Suluovi, aby se ujal kormidla. Druhá varianta radila nedělat nic. Rozhodl se pro druhou možnost. Ale bylo to jen o vlas.

Ty zatracený skrete! McCoy vysílal myšlenku směrem ke Spockovi. Vulkánská disciplína, no tohle!

Spock zámerne odvrátil pohled od Kirka a předstíral, že si admirálova neklidu nevšiml. Ohlédl se na McCoye s lehounkým náznakem úsměvu ve tváři. U Vulkánce to znamenalo stejný extrém, jako když se Kirk před chvílí v turbovýtahu rozchechtal na celé kolo.

"Vyvedte lod ven z doku, poručíku Saavik," pokračoval Spock.

"Ano, pane. Pane Sulu, zpětný chod, prosím."

"Zpětný chod nastaven, poručíku."

"Je to vždy velký zážitek sledovat některého z vašich studentů, jak zkouší hranici svých možností," podotkl Spock.

"Souhlasíte, admirále?"

"Ale rozhodně, kapitáne. Jistá vec. Nakonec poprvé to je na celý život."

Na obrazovce se objevil kosmický dok, který se pomalu odsouval dozadu. Jak Saavik s Enterprise otáčela, smýkl se na stranu a zmizel jim z očí.

"Prosím, kupředu na jednu čtvrtinu výkonu raketového pohonu, kapitáne Sulu," ozvala se znovu Saavik.

Jim otevřel ústa, aby promluvil. Zhluboka se nadechl, ale znovu je zase zavrel. Založil si ruce za záda. McCoy se k němu naklonil.

"Hej, Jime," zašeptal, "nechceš něco na uklidnění?"

Kirk jen zavrtel hlavou.

Lod zrychlila.

"Čtvrtina výkonu raketových motorů," hlásil Sulu a o chvíli později dodal, "trasa je volná."

Kirk si s úlevou tiše vydechl.

"Kurs, kapitáne?" optala se Saavik.

Spock se ohlédl po Kirkovi a nadzvedl obocí. "Dle vašeho uvážení, kapitáne," odpověděl Kirk.

Spockova tvář znovu nabrala onen výraz, který v McCoyovi posiloval podezření, že Vulkánec má o Kirka přinejmenším stejné obavy jako on sám.

"Nekam pryč, poručíku Saavik." Kirk se zarazil.

"Pane?" Saavik se ohlédl.

"Nekam pryč" byl obrát, který Jim Kirk použil, když se Enterprise naposledy nacházela pod jeho velením.

"Myslím, že rozkaz je 'kurs jakýkoli'" řekl Spock.

Jiste, pane," vyrazila ze sebe Saavik stále nechápajíc.

Ale McCoy viděl, že Jim pochopil.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jakmile inspekce skončila, hodil Peter "levotocivý francouzský klic" do bedny s náradím a odkrácel do své kabiny. Mel zpoždění. Dávno se měl dostavit na hodinu matematiky. Zapojil malý pocitac, zamkl dveře, otočil se a vrazil přímo do strýce Montgomeryho.

"Uh..." Peter se vypjal do pozoru a pozdravil. "Mám teď výcvik, pane, s vašim dovolením..."

"Zamítá se, kadete. Musím s tebou nejdřív mluvit."

"Ale pane, opozdím se!"

"Tak se opozdíš! Cos myslel tím výstupem?"

Ach bože, povzdechl si v duchu Peter. Už je to tady.

"Pane?" ptal se nevinne a hrál o čas.

"Nerikej mi pane, ty sycáku! Chtels me pred admirálem uvést do rozpaku? Pred samotným Jamesem Kirkem?"

"Nemusel jsi mu říkat, kdo jsem," ohradil se Peter. "Nikdo to nevedel. Až teď."

"Ale, opravdu? Tak ty se stydíš, že jsi muj synovec?"

"Ty dobře víš, že ne! Jenom to vypadá, jako by si každý myslel, že jsem tu právě proto."

Montgomery Scott si skřížil ruce na prsou. "Tak ty si tak málo veríš?"

"Já chci mít na všem jen svůj rádný podíl," poznamenal Peter a vzápětí pochopil, že ani tahle slova nebyla ta pravá.

"Chápu," řekl strýc Montgomery. "Ne že bys neveril sám sobe, ale neveríš mne. Myslíš si, že já ti dělám medvědí službu, když ti jde všechno hladce? Jestli si říkáš, že nemáš dost práce, postarám se, aby se to rychle změnilo."

Teď opravdu přijdu na matematiku pozdě, proběhlo Peterovi hlavou. Poručík Saavik zruší hodinu a navíc mi to bude trvat přinejmenším tři dny, než si strýce usmírím. Chlapce, stálo ti to za to?

Mane si vzpomněl na výraz v admirálovi tváři, když mu podával francouzský klíč, a rozhodl se, že to za to určitě stálo. Bohužel ale ne, pokud šlo o strýce Montgomeryho.

"Víš, že si to nemyslím, strýčku," řekl Peter a snažil se ho uchlácholit.

"Tak teď je to 'strýček'! A přestan odbíhat od tématu. Nevysvětli mi pohnutky svého chování."

"On si ze mě utahoval, aby videl, jak jsem hloupý. Kdyby se to mělo stát, Dannan říkala..."

"Dannan!" zarval strýc Montgomery. "Tvoje sestra se mohla dostat do lochu už tolikrát, že by to nedokázal spočítat ani tvůj počítač. Nemel by sis brát svou sestru za vzor, není to pro tebe moc vhodný."

"Pockej chvilku," vykřikl Peter. "Dannan je... ona je..."

Byla pravda, že si s disciplínou hlavu příliš nelámala. A byla pravda i to, že ji málem vyhodili z Flotily. Ale i strýček Montgomery mu alespoň milionkrát zdurazňoval, že někdy musí člověk jednat z vlastní iniciativy. Což Dannan dělala. Ale to nevalilo. Dannan byla Peterova sestra a on ji zbožňoval.

"Nebudeš o ní takhle mluvit!"

"Budu o ní mluvit, jak uznám za vhodné, mladý pane! A ty mě poslechněš a budeš držet jazyk za zuby."

"Mohu už jít?" zeptal se tiše Peter. "Už mám petiminutové zpoždění a poručík Saavik nebude cekat."

"To je další věc. Moc se kolem ní motáš. Myslíš, že nemá nic jiného na práci, než si všimnout pozorností takového cucáka?"

"Co má tohle znamenat?" tážal se Peter rozčileně.

"Jen si, chlapce, nedelej ze svého strýce blázný. Poznám, když se školák poprvé zamiluje, a vidí to i ostatní kolem. Moje rada je," pokračoval blahosklonně, "abys nenosil srdce na dlani."

"Ty nevíš, o čem mluvíš!"

"Ne? Tak běž, pane Vševede, když nehodláš poslouchat rady starších."

Peter vyběhl ven.

Saavik se dostavila na hodinu se zpožděním, protože inspekce spolu se startem lode z doku posunuly obvyklý program. Prekvapilo ji, když zjistila, že ani Peter tu ještě není. Možná přišel, a když ji nenašel, řekl si, že výcvikový let změnil denní rutinu. Myslela si ale, že Peter pocká alespoň dvě nebo tři minuty. Možná, že po inspekci ve strojně držel pan Scott svým sverencem delší rec.

Ano, mohlo to zabrat dost času, říkala si. Pockám.

Když Spock poprvé Saavik požádal, aby si vzala na starost výuku Petera Prestona v teoretické matematice, připravila se na neúspěch. Peter, kterému bylo čtrnáct, byl ve stejném věku jako Saavik, když na jejím domovském světě přistál vulkánský průzkumný tým.

Saavik měla silné obavy, že se neubrání srovnání okouzlujícího a dobře vychovaného mladého Petera s bytostí, kterou na Hellguardu v jeho letech byla. Bála se, že mu bude závidět výhody šťastného dětství, které sama nikdy nezažila.

Obávala se i vlastního hněvu a reakce na všechny tyto skutečnosti.

Když to všechno kapitánovi vysvětlovala, poslouchal ji velice pozorně a s pochopením. Pak se omluvil, že se nevyjádřil dost jasně. Nejednalo se o žádost. Dal jí příkaz. Očekával tedy, že ho Saavik splní jako součást výcviku. Bezpodmínečná poslušnost byla nelogická, ale duverou nezbytná. Kdyby Saavik za všechna ta léta, co Spocka znala, ho nakonec nepovažovala za duveryhodnou osobu, mohla rozkaz odmítnout. Mnoho dalších a jiných cest výcviku a postupu před ní zůstávalo stále otevřených. Ale žádná jiná by jí neumožnila dále zůstat pod Spockovým velením. Spock byl členem průzkumné expedice na Hellguard. On sám prinutil ostatní Vulkánce, aby přijali odpovědnost za opuštěné obyvatele, i když měli mnoho logických námitek (a mnoho z nich i nevyslovené omluvy), aby se nevíтанě odpovědnosti zbavili. Saavik vdecila za svůj život civilizované bytosti a možná za život sám Spockově intervenci. Na Hellguardu umírali lidé velmi mladí a často brutálním způsobem.

Proto rozkazu uposlechl.

Saavik zaslechla, jak Peter utíká po chodbě. Vrazil do místnosti, zadýchaný a rozčilený.

"Velmi se omlouvám, že jsem se opozdil," řekl. "Přiběhl jsem tak rychle, jak jsem mohl. Nečekal jsem... že pockáte."

"I já jsem se opozdila," připustila. "Myslela jsem si, že vás zdržela inspekce zrovna jako mě." Saavik chtěla být k sobe poctivá. Jedním z duvodů, proč pockala, bylo, že čas strávený výukou mladého kadeta byl velmi příjemný. Peter byl inteligentní a rychlý. A i když se od sebe věkem lišili - Peter stále ještě zůstal dítětem, zatímco ona už byla dospělou ženou - rozdíl mezi nimi nebyl ve skutečnosti víc jak šest let.

"No...určitým způsobem."

"Jste připraven na dnešní hodinu?"

"Rekl bych, že ano," pronesl trochu nejiste. "Připravil jsem si projekci n-dimenzionálního hyperplánu do n-1 rozměrného prostoru, ale při jejich pruniku jsem se trochu zamotal."

Saavik propojila Peteruv malý počítač s větším monitorem. "Podíváme se na to místo, kde jste se začal zamotávat."

Když si prohlížela Petrovu práci, zamyslela se nad svým chybným předpokladem, jak bude reagovat, až Petera uvidí. Nic mu nezáviděla, spíše pocitovala hluboké uspokojení, když viděla, jak bylo její dětství nenormální na rozdíl od vesmíru kolem. Byla to tvrdá existence, ale přírodní zákony to nevyžadovaly.

Naucila se od Petera přinejmenším tolik, jako on od ní. Byly to hodiny o radosti ze života a možnosti štěstí. Hodiny, při kterých měla mnohem větší potešení z rozhovoru, než kdy zažila při diskusi se Spockem, a dokonce se mu o tom ani nezmínila.

Ale kapitán byl vyžralou osobností mnohem chápavější, než by se dalo soudit z jeho vulkánského zevnějšku. Možná jí nedal, jak se obávala, tenhle úkol proto, aby vyzkoušel její sebeovládání. Možná se u Petera učila právě to, co měl Spock v úmyslu.

"Tady, Petre," oznámila, "zde je ten problém." Ukázala na omyl v rovnici.

"Ale?"

Nemě zíral na monitor a jeho duch byl vzdálen o celé tisíce světelných let.

"Ty potíže," rekla. "Je to tady."

"Aha. Jiste, v pořádku." Podíval se, zamrkal a nic nerekla.

"Petre, co se deje?"

"Hm, nic."

Saavik se na chvíli odmlčela. Peter se nervózně pohnul.

"Petre," rekla Saavik, "víte, že mám občas potíže s chápáním lidských reakcí. Musím se učit. Jestli je všechno v pořádku, pak budu mít problém s určením pocitu, proč jsem si myslela, že tomu tak není."

"Někdy to jsou věci, o kterých lidé nechtejí mluvit."

"Nechci se míchat do vašeho soukromí. Ale jestli je vše v pořádku, pak musím změnit ve svých analýzách lidského chování velké množství kritérií."

Zhluboka se nadechl. "Ano, něco se stalo."

"Nemusíte mi říkat, co to je," opáčila Saavik.

"Mohu, když chci?"

"Jiste, jestli to je vaše přání..."

Zaváhal, jako by si chtel nejdříve utřídit myšlenky. "Nu," potřásl hlavou, "stretl jsem se s korvetním kapitánem Scottem."

"Stretl!" pronesla Saavik se zřejmým znepokojením.

"Ne že bychom se bili, nic takového. Ale desné na mě vriskal."

"Petre, myslím, že by bylo lepší, kdybyste o svém představeném takhle nemluvil."

"Ano, máte pravdu, ale on to dělá celý život. Vím to, on je totiž můj strýc."

"Oh," uniklo udivené Saavik z úst.

"Nikomu na lodi jsem se o tom nikdy nezmínil. A on to teď začne prede všemi roztrubovat. Rekl to admirálovi - to je jedna z věcí, která mě naštvala." Zastavil se, zhluboka se nadechl a zavrtel hlavou. "Ale..."

Saavik tiše vyčkávala.

Peter se na ni podíval, zacervenal se a rychle se odvrátil. "Říkal, že máte mnohem lepší věci na práci, než abych se kolem vás motal. Také řekl, že jsem jako mor... říkal, že já... To nevadí. Je to příliš hloupé. Říkal, že si asi myslíte, že trpím."

"První poznámka není pravdivá, a druhá je zase nesmyslná."

"Chcete říct, že vám nevadí, když mi dáváte hodiny matematiky?"

"Naopak, teší mě to."

"Nejsem pro vás něco jako mor?"

"Hloupost, opravdu ne."

"To jsem rád," oddechl si Peter. "Myslí si...že jsem se choval... hloupe. Smál se mi."

"Zasloužíte si něco lepšího než výsmech."

Cítil se pokorený a Saavik to vycítila. O pocitu pokoreni toho vedela opravdu mnoho. Nechtela by to učit nekoho jiného. Ráda by znala způsob, jak ulehčit jeho trápení, ale byla zmatená stejně jako Peter.

"Petre," pronesla, "nemohu vyřešit váš spor se strýcem. Mohu vám jen říci, že když jsem byla ještě dítě, prála jsem si něco, co jsem nedokázala pojmenovat. Pak jsem si ten výraz našla. Bylo to slovo "přítel". Našla jsem lidi, které jsem mohla obdivovat a kterých jsem si mohla i vážit. Ale nikdy jsem nenašla přítele. Až teď."

Vzhlédl. "Myslíte - mě?"

"Ano."

Kupodivu mu do očí vhrkly slzy.

Pavel Chekov vykřikl.

Nic se nestalo.

Mysl a pamet měl ostrou a jasnou. Nezvykle jasne vnímal vše, co se delo na velitelském mustku Reliant. Joachim vedle něj u kormidla, Terrell stojící ztuhle na místě prvního důstojníka a Khan.

Khan se oprel v kapitánském kresle. Obrazovka ukazovala celou planetu Alfa Ceti V., jak se glóbus mení na pouhý disk, pak v pouhou tečku, až posléze úplně zmizela z dohledu. Reliant přešla na nadsvetelnou rychlost a samotná hvězda soustavy Alfa Ceti se zmenšila do malého bodu, který se ztratil na pozadí hvězdného pole.

"Udržovat kurs," prikázal Joachim. "Všechny systémy fungují normálně."

"Bylo to od vás velice milé, že jste mě vzal na lod tak podobnou Enterprise, pane Chekove," řekl Khan.

Před patnácti lety se Khan Singh dostal k technickým datům Enterprise. Zřejmě si zapamatoval při letmém pohledu každou stránku manuálu. Pokud mohl Chekov posoudit, pamatoval si Khan perfektně všechny informace až do dnešního dne. Se získanými znalostmi a Terrellem pod svou kontrolou nemel Khan nejmenších potíží, aby se zmocnil celé Reliant. Většina posádky si neuvedomila, že něco neklape, než se jich Khanovi lidé zmocnili jednoho po druhém, uveznili je a nakonec transportovali na povrch Alfa Ceti V.

Na lodi zůstala jen osádka stroje, pracující v jednom sehraném týmu mezi sebou, i s úhori.

Ze tří stovek lidí našel Khan jen desítku vzpurných jedincu, které musel zabít.

"Pane Chekove, rád bych vám položil několik otázek."

"Neodpovídej mu, mlč."

"Ano."

Otázky začaly.

A odpovídal. Uvnitř hlavy rval, cítil, jak se tvor zmítá v lebeční dutině. A odpovídal.

Terrella vyslychal Khan jen velice krátce. Ale zato mu cinilo velké potešení tahat informace z Chekova. Když skončil, znal dopodrobna každický detail z tech nekolika mála informací o tajemném projektu Genesis. Vedel, kde už byli, vedel, kam mají letet a vedel, že se mají hlásit doktorce Marcusové.

"Velmi dobre, pane Chekove. Jsem s vámi spokojen. Ale reknete mi ještě jednu vec. Mohl by být do toho vašeho projektu zatažen můj starý přítel admirál Kirk?"

"Ne."

"Víš o něm?"

"Nemám tušení."

S nádechem ostrého tónu se Khan zeptal: "Mohl bys o tom něco zjistit?"

Kirk byl členem generálního štábu Flotily a měl přístup ke všem utajovaným informacím, o které by projevil zájem. Chekov se zoufale snažil tuto informaci před Khanem zamlcet. Jeho mozek pracoval tak dobre a rychle, že vedel bez jakýchkoliv pochyb, co Khan zamýšlí. Vedel to a velmi se toho bál.

"Odpovezte, pane Chekove."

"Ano."

Khan se tiše uchechtl. Znelo to jako pohazení.

"Joachime, příteli, zmen kurs. Navštívíme Regulus I."

"Muj pane...!" Joachim se postavil proti vudci. V hlase mu zaznel protest.

"Nevyhovuje ti to?"

"Khane Singhu, jsem s tebou. My všichni jsme s tebou. Ale jsme volní. Na ten okamžik jsme cekali pres dve ste let.

Máme lod, můžeme letet, kam chceme..."

"Před patnácti lety jsem něco slíbil, Joachime. Byl jsi svedkem mé přísahy a i pak, když jsem ji opakoval. Dokud nedodržím slovo vůči sobě a své ženě, nebudu volný."

"Khane, muj pane, ona si precí nikdy neprála pomstu."

"Prekracuješ své meze, Joachime," pronesl Khan se zjevnou výhrůzkou v hlase.

Mladší muž se nadechl, ale pokračoval. "Unikl jsi z vezení, které ti uchystal James Kirk. Dokázal jsi, že te nemůže zadržet. Khane, vyhrál jsi!"

"On mě pokouší, Joachime. A já ho dostanu."

Oba muži se dlouze pozorovali. Pak se Joachim otrásl a odvrátil pohled.

"Za patnáct let je tohle jediná vec, kterou pro sebe žádám, Joachime," pokračoval Khan. "Nemohu zacít nový život, dokud tuhle záležitost nevyřídím. Já vím, že mě máš rád, příteli. Ale pokud cítíš, že nemám právo něco takového žádat, rekní to. Zprostím te přísahy, kterou jsi mi dal."

"Nikdy své slovo neporuším, muj pane."

Khan Singh prikývl. "Regulus I., Joachime," řekl jemne.

"Ano, Khane."

"To je ono," rekla Carol Marcusová hlavnímu computeru. "Genesis osm dva osm čárka SBR. Konec editace. Uložit."

"Provedu," potvrdil počítač.

Carol neverične vydechla. Konecne hotovo!

"Hrubá chyba," oznámil lhostejný hlas počítače. "Kapacita pameti vycerpána."

"Co tím myslíš, vycerpána pamet?" Prezkoušela volnou kapacitu pameti vcerejší den.

Ten zatracený stroj ji začal recitovat podrobné vysvetlení funkce periferní pameti. "Pamet se zaplní, když velikost souboru v RAM..."

"Oh, mlč," prerušila ho Carol.

"Provedu."

"Hrome! Davide, myslela jsem, že připojíš k Oblude další pameti!"

Všechny zdejší počítače ukládaly informace do magnetických bublinových pametí v maticích uložených v tekutém vodíku o teplotě blízké absolutní nule. Bylo to účinné, rychlé a objem pameti byl neobvykle velký. Ale od samého

pocátku se Genesis nedostávala potřebná kapacita pro ukládání dat. Programy se soubory byly tak rozsáhlé, že každý další dílek paměti se zaplnil téměř v tom samém okamžiku, kdy ho připojili k pocitaci. Nekritičtější část byla Obluda, hlavní pocitac. Byl rádově rychlejší než ostatní pocitace na stanici a samozřejmě ho chtel každý používat.

David k ní okamžitě přispechal. "Ale já jsem to přece udelal," divil se. "Musel jsem sice zároveň instalovat novou matici, ale přesto jsem to stihl. To už jsou plné?"

"On to říká."

Zamračil se a rozhlédl se po laboratorii.

"Má tu někdo uloženo něco, čeho se hodlá zbavit?"

Jedda měl rychlé reakce, zatvářil se zdešene. "Jestli mi smažete má kvantová data, strašně mi to zavaríte."

"Já nechci nic smazat," rekla Carol, "ale strávila jsem šest týdnů, abych si vytvořila prostor v paměti a také ho nutně potřebuji."

U vedlejšího laboratorního stolu pohlédl Del March na Vance Madisona. Vance se zašklebil a Carol ho přitom přistihla.

"No dobře, chlapi," rekla Carol. "Dele, už jsi zase používal mou bublinu?"

Del provinile svesil hlavu. Vance vzápětí následoval jeho příkladu. Jsou jako dvě děti, prolétlo Carol hlavou. Děti? Ale ano, jsou to děti. Byli jen o několik málo let starší než David.

"Bože můj, Carol," hájil se Del, "vždyt se jednalo jen o malý..."

"Dele, na Spacelabu by mělo být triadevadesát pocitaců. To jste museli dát tu svou novou hru na hlavní mašinu?"

"Hraje se s ním o trochu líp," poznamenal Vance tichým, nádherným hlasem.

"Na nic jiného se Lov na Tupíma nedá hrát," vysvětloval Del. "Měla by ses podívat, co jsme s tím provedli. Objevila se tam černá díra s akrečním diskem, která se k tobě přitocí a sežere te. Grafika je fantastická. A když už to říkám já. Kdybychom tak měli k dispozici tridimenzionální displej..."

"Proč já se tím zabývám?" zasténala Carol. Odpověď byla jednoduchá: Vance Madison a Del March byli ve svém oboru dva nejlepší kvarkoví chemici. Když pracovali v týmu, jejich talenty se nejen spojovaly, ale i násobily. Při každém článku, který vydali, se jim dostalo mnoha pozvání na spoustu vědeckých konferencí. Genesis měla štěstí, že pro ni pracovali. A Carol to dobře věděla.

Oba mladí vedci si spolu stejně dobře hráli, jako pracovali. Bohužel milovali pocitacové hry. Del se ji jednou pokoušel přemluvit, aby si s nimi zahrála. Nejenže projevila naprostý nezájem, ale bylo jí to i bytostně cizí.

"Jaké je jméno souboru?" zeptala se. Byla příliš unavená, aby v ní zbyl kousek trpělivosti. Obrátila se zpět k pultu.

"Připrav výmaz souboru," přikázala pocitaci.

"Provedu," odpověděl.

"Není to, Carol," prosil Del. "No tak, dej nám šanci."

Nejrádeji by to zlikvidovala. Delova posedlost ji rozčilovala nejvíce, když byla unavená.

"Ted už si dáme pozor, Carol," ujišťoval ji Vance. "Slibuji."

Vance nikdy neríkal nic, co by nemyslel vážně. Carol se vzdala.

"Tak dobře. Jak se jmenuje ten soubor?"

"LT," odpověděl Del.

"Není tam také nějaké PT?" vyptával se David.

Del se mile usmál. Carol zapojila jeden z menších laboratorních pocitaců.

"Carol," ozval se Del. "Myslím, že se to tam asi nevejde."

"Jak je to velké?"

"Hm... něco kolem padesáti mega."

"Kriste na nebesích!" zvolal David. "To je ten program, co spolkl Saturna."

"Mnoho jsme do něj přidali od doby, co jste ho hrál naposledy," ohradil se Del.

"Já? Nikdy pocitacové hry nehraju!"

Vance se uchechtl. David zrudl. Carol konečně našla na periferní paměti dostatečný úložný prostor a program do něj přetáhla.

"Tak dobře, dvojčata." Ráda si z nich tím oslovením utahovala. Vance byl dva metry vysoký, štíhlý, černovlasý, dobře stavený a klidný, zatímco Del byl o dobrých třicet centimetrů menší, podsaditý, plavý a hlavně temperamentní.

"Dekuji, Carol," usmál se na ni Vance.

Jedda si spokojene skřížil ruce na prsou. "Takže má data jsou na jeden den v bezpečí."

"V bezpečí a dobře uložena."

Ozval se signál vysílacký, a tak k ní přistoupil.

Carol znovu uložila program Genesis.

"Ano," pronesl pocitac a o chvíli později dodal: "Příkaz?"

Carol ulehčene vydechla. "Převést do operační paměti celý program Genesis."

Chvilková pauza.

"Provedu."

"A spust ho."

"Provedu."

"A teď budeme čekat," rekla Carol.

"Carol," otocil se Jedda od vysílacký, "mám tu Reliant." Rychle vstala. Všichni se shlukli u vysílacký. Jedda zapnul obrazovku.

"Reliant volá Spacelab. Spacelab, ozvi se."

"Zde Spacelab, korvetní kapitáne Chekove. Pokračujte."

"Doktorko Marcusová, v pořádku. Letíme k Regulu. Náš cíl je vzdálen tři dny."

"Tri dny? Proc tak brzo? A co jste našli na Alfa Ceti V.?"

Chekov zíral z obrazovky. Není něco v pořádku? Carol se divila. Na hyperkanálu se prodlení nemohlo vyskytnout.

"Stalo se něco? Pavle, slyšíte mě? Stalo se něco?"

"Ne, nic, doktorko. Všechno proběhlo dobře. Alfa Ceti VI. byla vyražena."

"Otevřete pivo!" řekl Del.

"Ale co to..."

Chekov ji přerušil. "Máme nové příkazy, paní doktorko. Po přiletu na Spacelab prevezmeme veškerý materiál, který se týká projektu Genesis, do péče armády."

"Do prdele!" ulevil si David.

"Psst, Davide," tišila ho Carol automaticky. "Korvetní kapitáne Chekove, to je proti předpisům. Kdo vydal takový příkaz?"

"Velitelství Flotily, doktorko Marcusová. Přímě od generálního štábu."

"To je civilní projekt! Je to můj projekt..."

"Mám své příkazy."

"Který oprýmkovaný blbec vydal ten rozkaz?" zarval David. Chekov se na chvíli odvrátil od obrazovky, ale pak se opět otočil zpět.

"Admirál James T. Kirk."

Carol cítila, jak jí z tváře zmizela všechna krev.

David ji odstřelil a protlačil se k obrazovce.

"Já jsem vedel, že se o to pokusíte!" vykřikl. "Když někdo něco vymyslí, tak už se nemůžete dockat, až se toho zmocníte a budete tím zabíjet lidi!" Natáhl se k vysílací, aby ji vypnul.

Carol ho uchopila za ruku. Musíš se držet zpátky, říkala si. A zhluboka se nadechnout.

"Korvetní kapitáne Chekove, ten rozkaz je neplatný. Nedovolím žádné vojenské osobě přístup k výsledkům své práce."

Chekov se znovu odmlcel a odvrátil se.

Co se to tam děje, vrtalo Carol v hlavě.

"Je mi líto, že to tak berete, paní doktorko," řekl Chekov. "Rozkazy byly potvrzeny. Připravte vše, abyste nám za tři dny, až přiletíme na stanici, předala všechny materiály projektu Genesis. Reliant, konec."

Naklonil se, dopředu a spojení se přerušilo.

Na Spacelabu začali mluvit všichni najednou.

"Budete, prosím vás, zticha?" ozvala se Carol. "Nemohu v tom hluku ani myslet!"

Všichni postupně umlkli.

"Je to určité omyl," pokračovala Carol.

"Omyl! Proboha, matka! Jaký omyl? Poslali na nás dokonce lod. "K vaší dispozici", cha!"

"Spíše oni budou disponovat námi," poznamenal Jedda."

"Davide..."

"A znáte nějaký lepší způsob, jak dohlížet na naší práci? Stacilo počkat, až budou všichni na dovolené, pak sem vtrhnout a postavit se jim můžeme jen my."

"Ale..."

"Myslí si, že jsme jenom pouhé loutky."

"Davide, nech toho! Vždycky jsi obviňoval armádu z paranoie. Co si myslíš, že děláš? Flotila udržovala mír po sto let..."

Nastalo ticho. David nemohl popřít, co vyřkla. Ale současně Carol nemohla vysvětlit, co se stalo.

"Omyl nebo ne," řekl Vance. "Jestli dostanou Genesis, těžko nám ji pak vrátí zpět."

"Máte pravdu," souhlasila Carol a chvíli přemýšlela. "Tak dobře, dejte si všichni dohromady své věci. Začnete s poznámkami z laboratorní práce, kterou jsme tady udelali. Jeddo, Zinaida spí?" Carol vedela, že Zinaida, matematicka projektu Genesis, pracovala na základních rovnicích až do brzkého rána.

"Spala, když jsem odcházel."

Zinaida byla jako Jedda Deltanka. Deltani měli sklon pracovat i cestovat ve skupinách, nebo alespoň v párech, protože samotný Deltan se cítil velmi izolovaný. Potřebovali emocionální a fyzickou blízkost s takovou naléhavostí, že žádná jiná rozumná bytost by s nimi nemohla žít v intimním svazku.

"Dobře, tak ji vzbud. Vanci Dele, vy počítačové carodejové, potřebuji, abyste převedli všechna data z počítače na přenosná média, protože každé další soubory nebo programy, které nemůžeme přenést, musíme zlikvidovat, včetně LT i PT. Dejte se do práce."

"Ale kam půjdeme?" ptal se Del.

"To musíme my vedet a Reliant zjistit. Máme na to ale pouhé tři dny. Nesmíme ztrácet čas."

Dveře turbovýtahu se začaly zavírat. "Pokejte, prosím!"

"Zastavit!" pronesl Kirk směrem k senzoru. Dveře se otevřely.

Poručík Saavik se vtlačila dovnitř.

"Dekuji, pane."

"Bylo mi potešením, poručíku."

Uprone se na něj zahleděla. Kirk pocítil záchvěv nejistoty.

"Admirále," zeptala se náhle, "mohu mluvit?"

"Poručíku," řekl Kirk, "myslím, že vyjadrování vám neciní problémy."

"Promínte, pane?"

"To nic. Co jste mi chtěla sdělit?"

"Chtěla jsem se poptat na vysoké známkování výkonnosti."

"Zasloužila jste si je."

"Já si to nemyslím."

"Kvůli výsledkům na Kobayashi Maru?"

"Nedokázala jsem nastalou situaci vyřešit," rekla Saavik.

"Nemohla jste. Řešení neexistuje. Je to test charakteru." Chvilí nad tím sdělením rozvažovala.

"Byl test součástí vašeho výcviku, admirále?"

"Jiste, že byl," potvrzoval Jim-Kirk s úsměvem.

"Mohu se zeptat, jak jste jednal?"

"Můžete se zeptat, poručíku," zasmál se Kirk.

Zarazila se.

"To byl jen vtip, poručíku," pokračoval Kirk.

"Admirále," pronesla opatrně. "Vtipy, které dělají lidské bytosti, se mohou značně lišit od těch, které dělám já."

"Jaký druh vtipu máte na mysli?"

"Romulanské," odpověděla.

Ty to opravdu chceš vedet, přemítal Jim Kirk. Ale ne, nechceš to vedet!

"Vaše koncepce, admirále," rekla Saavik, "lidská koncepce se jeví mnohem složitější a komplexnější."

Zásah, uznal v duchu. Bože, je nádherná.

Dávej si pozor, napomenul se a sarkasticky dodal - jsi admirál.

"Dobře, poručíku, učíme se potřebnému jednání."

Ani na to nereagovala. Rozhodl se změnit téma.

"Poručíku, chcete slyšet mou radu?"

"Ano," odpověděla s podivným podtónem v hlase.

"Můžete složit test víckrát než jednou. Když nejste spokojena se svým výkonem, měla byste ho udelat znovu."

Výtah zpomalil a zastavil. Dveře se otevřely a doktor McCoy, který před nimi netrpělivě přešlapoval, vstoupil dovnitř.

Všechna ta vylepšení a opravy, pomyslel si, a co z toho je? Všechno je pomalejší.

"Kdo zdržoval ten zatracený výtah? Ach!" řekl, když spatřil Kirka a Saavik. "Nazdar."

"Děkuji, admirále," podekovala Saavik, když vystupovala z výtahu. "Vážím si vaší rady. Dobrý den, doktore."

Dveře se zase zavřely.

Jim neríkal nic a lhostejně zíral na strop.

Skvele imituje zlého představeného, pozvedl McCoy obocí: "Ona změnila úces?"

"Říkám..."

"Slyšel jsem, Kostro. Už bys mohl dospět, ne?"

Nu, pomyslel si McCoy, to už je nejaká změna. Treba ne k lepšímu, ale je to změna.

"Skvelý nápoj, to romulanské pivo," poznamenal sarkasticky McCoy.

Kirk se probral ze zamyšlení. "Povzbuzuje to paměť," řekl.

"Jo-?"

"Pripomnělo mi, proč ho nikdy nepiju."

"To je vdek..."

"Admirál Kirk," ozval se z interkomu Uhurin hlas. "Naléhavá zpráva pro admirála Kirka."

Jim přistoupil k interkomu. "Tady Kirk."

"Pane, volá vás Spacelab u Regulu I. Spešně. Doktorka Carol Marcusová."

Jim hleděl před sebe.

Carol Marcusová? pomyslel si McCoy. Carol Marcusová?

"Hmm...Uhuro, připojte mi to do mé kabiny," řekl Jim.

"Ano, pane."

Vypnul interkom a hleděl na McCoye s určitou nechutí, jako by ho iritovala přítomnost svědka jeho reakce.

"Ale, ale," řekl McCoy, "nemusí zrovna přšet, jen..."

"Jsi ty ale doktor," zavrčel nazlobene Jim. "Právě ty bys měl spíše než ostatní lidi vedet, jak je nebezpečné otvírání starých ran."

Dveře výtahu se rozestoupily a Kirk se vyřítel ven.

"Promin," řekl McCoy, když už se dveře dávno zavřely. Dobrá, ty starý rodinný lékař, říkal si, píchání do vosího hnízda není to pravé. Jestli ho chceš z toho dostat, musíš změnit metody.

Na druhé straně bude záležet i na tom, čeho se to volání bude týkat, pomyslel si McCoy. Treba to bude nutné.

Jim Kirk krácel chodbou Enterprise a snažil se usilovně udržet navenek klidnou tvář. Carol Marcusová? Po všech těch letech? Deje se asi něco opravdu vážného, když ho volala. A co to, proboha, bylo s McCoyem? Každé slovo, které doktor pronesl během posledních třech dnů, rylo do jeho nitra, jako by se snažil cosi odkrýt.

Vběhl do kabiny a zapjal obrazovku. "Doktorka Marcusová, admirále," rekla Uhura.

Obrazovka byla zasnežená a chvěla se. Na okamžik zahlédl Carolinu tvář, která se znovu roztránila do mnoha chvějících se bodů.

"Uhuro, nemůžete zesílit přijímaný signál?"

"Snažím se, ale přichází značně poškozený."

"...Jime... slyšíš me? Mužeš..."
Jediné, co zretelne slyšel, bylo Carolino rozčilení a hněv.
"Neslyším tvou zprávu, Carol. Oc jde? Co se stalo?"
"...neslyším te."
"Carol, co se deje?" Stále to opakoval a doufal, že z jeho volání uslyší dost, aby sama zopakovala svou otázku.
"...snažíš... vzít nám Genesis..."
"Cože?" zvolal překvapeně. "Vzít Genesis? Kdo? Kdo bere Genesis?"
"...neslyším te... nařídil jsi..."
"Co nařídil? Carol, kdo bere Genesis?"
Vysílání se na okamžik zlepšilo. "Jime, zruš ten rozkaz." Znovu se objevily poruchy. "...žádné právo... nepripustím..."
"Carol!"
"Jime, prosím, pomoz mi. Neverím..."
Obraz se znovu rozsypaný a už se nevyjasnil. Jim uderil vztekle rukou do okraje obrazovky.
"Uhuro, co se stalo? Sakra!"
"Je mi líto, pane. Už nepřijímám další signály. Jsou rušené přímo u zdroje."
"Rušené?"
"To ukazují mé přístroje, admirále."
"Hrome!" zanařoval Jim. "Korvetní kapitáne, upozornete štáb Flotily. Chci mluvit s velením."
"Ano, pane."
Jim Kirk vstoupil na mustek.
"Pane Sulu," přikázal, "vypnete raketové motory."
Sulu uposlechl: "Vypnout motory."
Posádka mustku vyčkávala, vyvedená z míry.
"Zachytili jsme nouzové volání," pronesl Kirk ztěžka. "Na základě rozkazu velení Flotily prebírám dočasné velení nad Enterprise. Službu konající důstojník to zaznamená do lodního deníku. Pane Sulu, zadejte nový kurs - Regulus I., Spacelab." Zarazil se, jako by čekal nějakou námitku nebo argument. Nikdo ale nepronesl žádné slovo. Zavolal interkomem strojovnu. "Pane Scotte."
"Ano, pane?"
"Přejdeme okamžitě na nadsvetelnou rychlost."
"Ano, pane."
"Kurs na Spacelab zadán do počítače, admirále," ozval se pan Sulu.
"Strojovno, zapojte nadsvetelné motory."
"Připravte na nadsvetelnou rychlost," přikázala Saavik. V hlase jí znělo napětí a stín podezření. Jen pohled, který kapitán Spock upíral na toho člověka, jí zabránil ve vzpouře. Prevedla lod na režim nadsvetelného letu.
"Hotovo, pane," oznámil pan Sulu.
"Pátá rychlost, pane Sulu."
Lod se napjala ke skoku a vyrazila.
Kirk vešel zpátky do výtahu a zmizel.

Spock ležel ve své kabine na desce z vyleštěné vulkánské žuly, která mu sloužila jako meditační kámen. Připravoval se na přestup z lehkého transu do mnohem hlubšího, když ucítil, že Enterprise zrychluje na nadsvetelnou rychlost. Okamžitě se probрал k plnému vědomí. O chvíli později zaslechl někoho u dveří do kabiny.
"Vstupte," pronesl tiše. Posadil se.
Jim Kirk vstoupil do místnosti, bokem se oprel o leštěný kámen a zahledel se na podlahu.
"Spocku, máme problém."
Spock nadzvedl obočí.
"Neco se stalo na Regulu I. Dostali jsem rozkaz, abychom to vyšetřili."
"Problémy na Spacelabu?"
"Vypadá to tak." Pozvedl hlavu. "Spocku, řekl jsem Flotile, že na palube máme jen skupinku dětí. Ale jsme jediná volná lod v tomto oktantu. Pokud je neco v nepořádku... Spocku, jak dobří jsou vaši kadeti doopravdy? Co se stane, jestli se dostaneme do skutečných problémů?"
"Jsou to živé bytosti, admirále. A všechny živé bytosti mají své určité vlastnosti." Odmlcel se. "Lod je samozřejmě vaše."
"Spocku... už jsem změnil kurs Enterprise. Cas nás tlačí, musíme si pospíšet..."
"Predpokládám, že cas, o kterém mluvíte, činí dve minuty a třináct sekund, od té doby, co lod překročila nadsvetelnou rychlost."
Kirk se provinile usmál: "Já vím, měl jsem nejdříve přijít sem..."
"Admirále, mohu jen opakovat: lod je vaše. Já jsem ucítel. Teď už se nejedná o výcvikový let, ale o rádný úkol. Je logické, když důstojník s nejvyšší hodností převezme velení."
"Ale třeba o nic nejde. To vysílání bylo silně rušené. Pokud vy... jako kapitán... mě vezmete na Regulus..."
"Vycházíte ze špatných předpokladů. Jsem Vulkánec. Mého ega se to nedotklo."
Jim Kirk na něj pohlédl se zvláštním výrazem v obličeji. "A teď mi reknete, že vaše jednání určuje pouze logika."
"Musím vám snad připomínat neco, co dobře znáte?" Odmlcel se. "Logika také ukazuje, že jste se zmýlil, když jste přijal povýšení. Jste tím, čím jste býval - velitelem kosmické lodi. Všechno ostatní je jen balast."

Kirk se zašklebil. "Nechtěl bych se s vámi přít."

"To je moudré." Spock vstal. "V případě, že okolnosti by byly jiné, logika by pořád říkala, že zájem většiny je nadrazen zájmu menšiny."

"Nebo jednotlivce?"

"Admirále..." řekl Spock. Zarazil se, ale opět začal. "Jíme, jste můj představený. Ale jste také můj přítel. A já jsem vždy byl a pořád zůstávám vaším. Nabízím vám pravdu, tak jak ji vidím, pro sebe i pro vás."

"Spocku," pronesl tiše Kirk. Vztáhl ruku.

Spock se stáhl zpět do sebe.

Kirk tu zmenu respektoval. Nechal ruku klesnout.

"Přijdete na mustek? Nenamáhal jsem se s podrobnějším vysvětlováním a vaši studenti si lámou hlavu, jestli jsem se nevzbouřil."

"Ano, admirále. Ale snad bychom měli nejdříve promluvit s panem Scottem, aby mohl vysvětlit nastalou situaci i svým kadetům."

Toho dne v době oběda zašla Saavik do bistra a stoupla si do rady. Všichni její spolužáci kolem rozvažovali nad náhlou změnou plánu, nad novým kursem Enterprise a nad překvapivým cinem admirála Kirka, když převzal velení na lodi. Také Saavik ty překvapivé změny udivily. Priklonila se k názoru, že se ve skutečnosti jedná jen o další výcvikovou simulaci, ale mnohem dokonalejší.

Nekolik minut po admirálově příkazu se kapitán Spock vrátil na mustek v Kirkově doprovodu. Ujistil posádku, že Kirkův cin se děje s jeho souhlasem. Ale Saavik pořád cítila určitou nejistotu. Chvilí rozvažovala, co si má vybrat k obědu. Ráda by si dala tatarský biftek, ale kapitán považoval konzumaci masa, ještě k tomu syrového, v nejlepším případě za necivilizované jednání. Proto si obvykle vybírala něco jiného, když měla jíst v jeho společnosti. Dlouho se pokoušela přiblížit k vulkánskému ideálu - vegetariánství, ale dosáhla jen toho, že jí bylo nekolikrát značně nevolno. Zvolila kompromisní řešení. Vybrala si vejecnou mísu, kterou ochutila velkým množstvím sezamového oleje a pippali, druhem velmi ostrého koření. Peterovi Prestonovi zachutnalo a Saavik ho nevarovala, aby ho používal jen velmi zřídka. Neměla ponětí, jaký bude mít účinek na lidský organismus. Když přestal kašlat, pít vodu a začal opět mluvit, popsal to jako jakousi, kombinaci destilovaného chilli a nukleárního štepení.

Napadlo ji, kde je Peter. Občas jedli spolu. I když měl teď přestávku na oběd, v jídelně nebyl.

Saavik se zastavila, u stolu kapitána Spocka. Jedl salát.

"Mohu se k vám připojit, pane?"

"Jiste, poručíku."

Posadila se a lámala si hlavu nad vhodným tónem, jakým by mohla vyjádřit své znepokojení z toho, že admirál Kirk převzal velení na Enterprise.

"Poručíku," ozval se Spock. "Jak pokračují hodiny pana Prestona?"

"Proc... velmi dobře, pane. Je to výborný žák a má skutečný vztah k tématu."

"Napadlo mě, že by se mu ta práce mohla zdát až příliš těžká."

"Nevšimla jsem si niceho, co by tomu nasvědčovalo, kapitáne."

"Ale pan Scott mě požádal, abych zastavil výuku pana Prestona."

"Proc?" divila se Saavik.

"Vysvětloval to tím, že potřebuje Prestonovu pomoc při ošetřování stroju."

"Všechny stroje fungovaly po komplexní zkoušce na sto patnáct procent," namítla Saavik.

"Práve," řekl Spock. "Uvažoval jsem o dalším vysvětlení. Treba je za tím snaha pana Scotta uchránit Prestona před prepracováním."

Saavik zavrtěla hlavou. "Predevším se, kapitáne, domnívám, že se Peter cítí v mé společnosti natolik dobře, aby mi řekl, kdybych na něj navalila příliš..."

"Navalila?"

"Pretížila ho prací. Promínte, pane. Nechtela jsem se vyjádřit nepresně."

"To nebyla kritika, poručíku. Váš pokrok v jednání s lidskými bytostmi může pokračovat jen tehdy, když se zároveň naučíte jejich idiomům."

Saavik si porovnála podivnou žádost pana Scotta a předchozí rozhovor s Peterem. "Myslím, že vím, proc pan Scott zrušil výuku kadeta Prestona pod mým velením."

Vysvětlila Spockovi, co se stalo.

Ten se zamyslel. "To jednání mi připadá ponekud premrštěné. Pan Scott si určitě uvědomuje, že správná výuka stojí za veškeré nepříjemnosti - pro studenta, i jeho učitele. Říkal pan Preston ještě něco jiného?"

"Část z toho už nechtěl zopakovat. Rekl jen, že to bylo... příliš hloupé. Byl v rozpacích."

"Vskutku?" Spock snedl několik soust salátu. Saavik ochutnala svůj oběd. Pridala další pippali.

"Saavik," zeptal se Spock, "projevil k vám kadet nějaké známky hlubších citů?"

"Co tím myslíte, pane?"

"Dal vám najevo svou náklonnost?"

"Dalo by se to tak říct, kapitáne. Myslím, že se mu velmi ulevilo, když jsem ho ujistila, že ho za žádný "mor" nepovažuji. A musím se přiznat..." dodala neochotně, "mám ho docela ráda. Je to roztomilé a svědomité dítě."

"Ale je opravdu," ptal se Spock opatrně, "dítě?"

"Jiste." Saavik se divila, kam Spock míří.

"Treba se pan Scott obává, že by se mohl jeho synovec do vás zamilovat."

"To je nesmysl," protestovala Saavik. "I kdyby to nebylo nevhodné, bylo by to určite nemožné."

"Bylo by to nevhodné, ale ne nemožné. A ani ne nepravdepodobné. Je to castá vada lidské povahy. Kdyby se kadet Preston do vás podle lidské terminologie "zabouchl"..."

"Pane?" Cítla narůstající zmatek.

"Slovo zabouchl v lidské reci znamená totéž co zamilovat se. Stává se to ale jen mladším příslušníkem lidské rasy. Starí na to pak hledí se značným pobavením."

Duvody Peterova chování se jí náhle zdály jasnejší. Pokud tohle způsobilo jeho rozpaky, žádný div. Dobře si všimla, s jakým úsilím se snažil vyhnout posměchu.

Spock pokračoval: "Musíte se s tím vyrovnat tak jemne a ohleduplne, jak to jen zvládnete. Lidské bytosti jsou v tomhle ohledu velmi zranitelné. A sama jste správně poznamenala, bylo by to nevhodné..."

Saavik byla šokována a v silných rozpacích.

"Pane Spocku," oslovila ho titulem, který používala po mnoho let, "Peter je dítě! A i když zamilovat se patří k chybám lidské povahy, pak se nevyskytuje určite v povaze vulkánské."

"Ale vy nejste Vulkánka," namítl Spock.

Saavik upustila vidlicku, která zazvonila o okraj jejího talíře, a vstala tak prudce, že se její židle převrhla.

"Posadte se," řekl Spock jemne.

Neochotne ho poslechla.

"Saavik, vy mě nechápete. Vaše chování vůči kadetu Prestonovi je naprosto v pořádku - nepochybuji o tom. Nemám obavy o něj, ale o vás."

"Snažila jsem se jednat podle vulkánských zvyklostí," rekla, "jestli mi povíte, kde jsem selhala..."

"Nemluvím o selhání."

"Já... nechápu..."

"Vybral jsem si vulkánskou cestu, když jsem byl ještě velmi mlád. Po mnoho let jsem ji považoval za nejlepší. Za nejlepší možný výber pro jakoukoliv rozumnou bytost. Ale..." Na okamžik se zarazil a pak jako by změnil téma. "Mluvil jsem s vámi, o toleranci a pochopení."

Saavik přikývla.

"Nakonec jsem si uvedomil, že co je dobré pro jednu bytost, nemusí být dobré pro jinou. Ve skutečnosti ji to může i zničit. Pro někoho se dvěma kulturami je pak výber mnohem obtížnejší..."

"Já mám jen jednu!"

"Musí si mezi nimi vybrat, nebo se rozhodnout pro následování jiné osoby, popřípadě zvolit úplně jinou, unikátní cestu. A vy jste jedinečná, Saavik!"

"Pane Spocku, co to má společného s Peterem Prestonem?"

"S ním to nemá vůbec nic společného."

"Tak co mi chcete povedet?"

"Chtel bych vám povedet... asi nejsem ta vhodná osoba, ale nikdo jiný tu není, že některá vaše rozhodnutí ohledne vašeho života se mohou lišit od toho, co bych udelal já, popřípadě od některé mé rady. Na tu možnost byste se měla připravit, abyste v ji nezavrhla, až se objeví. Chápete?"

Chtela vyhrknout, že nechápe, ale cítila v sobe takovou nejistotu a neklid - a pan Spock se k jejímu překvapení cítil stejně - že se rozhodla rozhovor ukončit.

"Ráda bych přemýšlela o tom, co jste mi řekl, kapitáne." Saavik stylizovala sebe i Spocka zpět do vztahu velitele a podřízeného.

"Dobře, poručíku," souhlasil a přijal navrženou zmenu.

Vstala. "Musím zpátky na mustek, pane."

"Odchod, poručíku."

Při odchodu se ještě jednou otocila. "Pane - a co s výukou kadeta Prestona?"

Spock si založil ruce na prsou a rozvažoval. "Zatím musí přestat, samozřejmě. Pan Scott prohlásil něco o stavu zařízení ve strojně, proto by to teď nebylo vhodné. Počkám den dva a pak navrhnou, aby výuka pokračovala. Bude vám to vyhovovat?"

"Ano, pane. Dekuji."

Saavik se vrátila na své stanoviště. Měla o cem přemýšlet.

PÁTÁ KAPITOLA

Peter Preston se vymrštil do pozoru. Bolela ho už záda. Stál tam už dobře přes hodinu a potetí toho dne čekal na inspekci šéfinženýra Scotta - na kalibraci Peterova ovládacího pultu.

Zacíná se to rozbíhat, napadlo Petra.

Strýc se ani neusmál, ani nepromluvil, krome tech nekolika služebních poznámek pronesených neosobním tónem, už po celé dva dny. Byl zjevně nespokojený s prací, kterou před výcvikovým letem - a před jejich hádkou - obycejne schvaloval. Práve teď se mu nezdálo, jak Peter udržoval přidelený pult.

Konecne přešel kolem a zastavil se před ním.

"Už tu, kadete, stojíte hezky dlouho, jste si jistý, že máte všechno v pořádku, abyste tu mohl jen tak postávat a koukat?"

"Ten pult byl připravený dle vašich příkazu v jedenáct hodin, pane,"

"Tak vy jste přesvědčený, že tentokrát to bude dobrý, jo?"

"Ano, pane."

"No, tak se na to koukneme."

Scott provedl několik testů.

"Ne," řekl nakonec. "Je tu fluktuace pole, dal jste moc energie. Znovu to zkalibrujte, kadete."

Peter sotva vterinu zaváhal a hlavou mu problesklo: Dannan ti rekla, že někdy se musíš projevit a jindy snést vše, co ti reknou.

"Ano, pane," řekl Peter. "Promínte, pane."

"No dobře, dokážete to dát dohromady?"

"Ano, pane."

Tohle je právě jeden z případů, kdy musíš snést všechno, říkal si Peter.

Já to snesu také.

Dal se znovu do práce.

Ještě pracoval, když se kadeti vrátili od oběda. Grenni se posadil ke svému stanovišti.

"Hej, Presi," utrousil koutkem úst, "starej si na tebe dneska zasedl, co?"

"Proc mluvíš jako v nějakém starém filmu z vezenského prostředí?" ptal se Peter. "On te nenechá o chlebu a vodě, když se mnou mluvíš."

"To nikdy nevíš."

Peter si odfrkl.

"Říkal jsem ti, že se nemáš před admirálem tak předvádět," řekl Grenni.

"Jo, a už i vím, co rekeš dál," poznamenal Peter. Grenni si byl ve svých dvaceti značně sebejistý. Bylo to o něm tak známé, jako špatný humor strýce Montgomeryho.

"Bože, Presi, ty se dreš tak, že jsem znicenej jenom z toho, jak se na tebe koukám," poškleboval se Grenni.

"Neboj se," ujišťoval ho Peter. "Nebudeš to mucení snášet dlouho. Rozmary šéfinženýra Scotta netrvají déle než tři dny. Nevšiml sis?"

"Ne," řekl Grenni. "Nevšiml. Ale nemel jsem ještě příležitost ho pozorovat, jako některé lidi - třeba jako jeho synovec a tak."

Hrome, zaklel v duchu Peter. Grenni to slyšel. To znamená, že i když to nezaslechl nikdo další, vedí to už stejně všichni kolem Sakra.

"Enterprise volá kosmickou laborator Regulus I. Ozvěte se, Spacelab. Doktorko Marcusová, odpovezte, prosím."

Ale Uhurino volání se nesetkalo s odezvou.

Pohlédla na Spocka.

"Nemá to smysl. Nic tam není."

"Ale vysílání už není rušené?"

"Ne, není rušené - není tam prostě vůbec nic."

Spock se obrátil ke Kirkovi, který opět zaujal na mustku své staré místo.

"Nabízejí se dvě možnosti, admirále," pronesl Spock. "Bud odpovědet nechtejí, nebo jednoduše nemohou."

"Jak dlouho..."

"Při své současné rychlosti se k laborator dostaneme za dvanáct hodin a čtyřicet tři minuty."

Kirk si založil paže na prsou a oprel se o operadlo kapitánského křesla. "Dát Genesis, říkála. Bože, co to má znamenat? Dát komu?"

"Kdybych vedel, co je to Genesis, mohlo by mi to pomoci při analýze problému," poznamenal Spock.

Kirk bojoval mezi konfliktními úkoly a potřebami.

"Máte pravdu," uznal nakonec. "Neco se stalo - neco vážného. Bylo by nebezpečné, kdybych vám neposkytl potřebné informace." Vstal. "Uhuro, prosím, požádejte doktora McCoye, aby zašel za námi do mé kabiny. Poručíku Saavik, prebíráte velení."

V kabine Jimů Kirka se shromáždili tři důstojníci. Spock a McCoy chvíli cekali, než Kirk zajistil maximální bezpečnostní opatření.

"Počítac," nařídil. "Bezpečnostní procedura: přístup k údajům projektu Genesis."

"Identifikace rohovky," požádal computer.

"Admirál James T. Kirk, z generálního štábu Flotily. Bezpečnostní třída jedna."

Jeho oko na chvíli pokryl světelný záblesk. Potom se na obrazovce objevily filtrované barvy, jak počítac srovnával údaje.

"Pověření pro třídu jedna: overeno."

"Údaje, prosím," řekl Kirk.

Počítac si několik sekund na obrazovce probíral údaje, až nakonec signál souhlasu odblokoval všechny kódy a bezpečnostní opatření.

Záznam se spustil. Před kamerou se ve své laborator objevila Carol Marcusová. Kirk poznal u vedlejšího stolu jejího syna. David se velmi podobal své matce: štíhlý, s vystouplými tvářemi, velmi hezký. Jeho vlasy mely nádech do zlatova, zatímco Caroliny byly spíše popelave plavé, ale oči meli oba stejné.

Jim se setkal s Davidem Marcusem jen jednou, před lety, náhodou. Na to setkání nevzpomínal příliš rád. I když David Marcus proti Jimu Kirkovi nemel nic osobního - za což byl Jim vdečný už jen kvůli svým vzpomínkám na Carol - mel mladý vedec jen velmi malé pochopení pro armádní cinitele.

Carol se postavila ke kamere jako ke svému protivníkovi a začala mluvit.

"Jsem doktorka Carol Marcusová, vedoucí týmu projektu Genesis na kosmické stanici Regulus I. Genesis je postup, při kterém se narušuje molekulární struktura hmoty nikoliv na subatomární částice jako při jaderném štepení nebo na elementární částice, ale na subelementární částice vlnové povahy. Působením různých variací nukleárních sil pak mohou být meneny na cokoli jiného o stejné hmotnosti."

"Fascinující," prohodil Spock.

"Pockejte," řekl Kirk.

"První stadium experimentu bylo dokončeno zde v laboratorii. V podzemí se pokusíme o druhé stadium. Třetí stupeň zahrnuje proces v planetárním měřítku, jak vám to teď ukáže počítačová simulace."

Na obrazovce se objevily ostře ohraničené ultrarealistické scény počítačové grafiky.

"Hodláme zapustit za pomoci torpéda zařízení Genesis do planetárního tělesa velikosti Země nebo o něco menšího."

Na displej se vyvalil pustý, krátery zbrázděný, šedivý svět.

"Planeta bude nejdříve pečlivě prozkoumána, aby nedošlo k ovlivnění nějaké životní formy i v prebiotickém stádiu."

Jim, který záznam už viděl, po straně sledoval Spockovy a McCoyovy reakce. Spock vnímal informace spokojeně a uvolněně. McCoy seděl na okraji židle, naklánel se kupředu a mrčil se na obrázky, které před ním probíhaly.

"Až torpédo narazí na určený cíl, začne se projevovat efekt Genesis," pokračovala Carol.

Planeta na obrazovce se zachvěla. Pak se nepatrně rozšířila. Na okamžik se rozzářila jasně jako hvězda.

"Vlna Genesis rozpustí hmotu do homogenní látky pravých a virtuálních subelementárních částic."

Gravitační a rotační síly spolu bojovaly, až bylo jasné, že na planetě nezbyla žádná pevná struktura.

"Subelementární částice se zase okamžitě spojí."

Svět se změnil v pruhledný oblak. Planetární hmota se roztáhla do mohutného disku a téměř v tom samém okamžiku zhoustla, aby obnovila planetární evoluci, ovšem miliardkrát zrychlenou.

"To, co vznikne, závisí na komplexnosti kvantových rezonancí původní vlny Genesis a na množství hmoty, která je k dispozici. Když je hmoty dostatek, umožní program vznik nového hvězdného systému. Simulace se ovšem zabývá pouze reorganizací v planetárním měřítku."

Koule se zpevnila a změnila v nový svět s kontinenty, ostrovy a oceány. Nad glóblem se jako na nějakém meteorologickém snímku vznášely mraky.

"Jinými slovy," pokračovala Carol, "výsledky jsou zcela pod naší kontrolou. V této simulaci se stal z holého kusu skály svět s vodou, atmosférou a fungujícím ekosystémem, který může udržovat většinu známých forem uhlíkatého života."

Kdekoli mraky prorážely, objevovaly se zelené skvrny.

"To představuje jen malý zlomek potenciálu, který Genesis nabízí, pokud jsou experimenty dovedeny až do konečného výsledku."

Před nimi se na obrazovce otáčela planeta neskutečně podobná Zemi.

"Když uvážíme problém populace a potravinových zásob, je cena tohoto procesu zjevná. Navíc odstraní technické potíže a etické problémy zásahu do přirozených evolucioních systému, aby bylo vyhoveno i potřebám obyvatelů planet s jiným evolucioním systémem."

Carol Marcusová se znovu objevila na obrazovce.

"Tímto končí demonstrační záznam. Já a moji spolupracovníci, Jedda Adzhin-Dall, Vance Madison, Delwin March, Zinaida Chitirih-Ra-Payjh a David Marcus děkujeme za vaši pozornost."

Záznam skončil.

"Je to doslova genese," ozval se Spock.

"Síla tvorení," komentoval Kirk.

"Pokračovali dál ve svém experimentu?"

"Carol tu pásku nahrála před rokem. Dokázali přesvědčit Federaci, aby jim poskytla vše potřebné, takže jak odhadují, mohli by se dostat do druhé fáze."

"Bože můj..." ulevil si McCoy. Vzhledl a bylo vidět, že to s ním otrásl. "A... my to opravdu dovedeme ovládat? Co kdyby to nebyla obeznic bez života? Předpokládejme, že by se to použilo na obydleném světě, co pak?"

"Znamenalo by to zničení veškerého života ve prospěch nového vzorce," poznamenal Spock.

"Nového vzorce? Spocku, víte vy vůbec, o čem mluvíte?"

"Nepokoušel jsem se o zhodnocení etických důsledků."

"Etické důsledky naprostého zničení!"

Spock se na něj podivně zahleděl. "Zapomínáte, doktore McCoyi, že rozumné bytosti vlastnily zbrane hromadného ničení a používaly je po tisíce let. Historicky bylo vždy snadnější nicit, než tvořit."

"Ale teď už ne!" vykřikl McCoy. "Nyní můžete dělat obojí najednou! V jednom z našich mýtů se říká, že Země byla stvorena za šest dní! A teď, jen se podívejte! Přichází Genesis. Udelá to za vás během šesti minut!"

"Jakákoliv forma síly ve špatných rukou..."

"A které jsou ty špatné ruky, můj příteli s chladnou krví? Nadržujete snad temhle experimentum?"

"Pánové..." začal Kirk.

"Opravdu, doktore, nemůžete odsuzovat znalosti, protože nedůvěrujete jejich aplikaci. Civilizaci lze klidně považovat za pokus o využití nových znalostí pro všeobecné blaho. Záměrem tohoto experimentu je tvůrčí práce, nikoliv ničení. Logicky..."

"Jdete mi k šipku s logikou! Bože! Síla, která nicí, ale zanechává to, co znicila pro další použití. Spocku, to je nejdokonalejší zbraň, jakou by si kdokoli mohl přát. My tady mluvíme o Armageddonu! Úplný, všeobecný a čistý Armageddon!"

"Nechte toho," prikázal rázne Kirk. "Oba dva. Genesis je už tady, Spocku, nemusíte argumentovat pro její existenci." McCoy chtel promluvit, ale Kirk se otocil a jediným pohledem ho umlcel.

"Kostro, nemusíš tady zdůvodňovat, jak by byla nebezpečná, kdyby se dostala do špatných rukou. My to víme. A možná se to už stalo. Potřebuji vás oba - a ne abyste si vzájemně skákali po krku."

Spock a McCoy se na sebe podívali.

"Prímerí, doktore?" ptal se Spock.

McCoy neochotne odpovedel: "Prímerí." Pak dodal: "Krome toho, byla to jen simulace. Ten nápad je nesmyslný - ve skutečnosti by pravdepodobne nefungoval."

"Naopak, pravdepodobnost úspechu je velmi vysoká."

"A jak to můžete vedet, Spocku? Nevíte o Genesis děle, než já."

"To je pravda. Ale Marcusová je skvělý vedec a její výzkumný tým se teší té nejlepší povesti."

"Vy je znáte, Spocku?" ptal se Kirk.

"Adzhin Dall je kvantový fyzik a Chitirih-Ra-Payjh je matematika. Nikdo z nich není příliš známý, protože jejich dřívější práce nelze z původní deltanštiny přeložit. Ale celá práce sama obsahuje fascinující vývody. Pokud jde o Madisona a Marche, setkal jsem se s nimi před dvěma roky na sympoziu, kterého se zúčastnili okamžitě po obdržení doktorských diplomů." Mluvil trochu suše, protože jejich vystoupení bylo, pokud si pamatoval, vskutku výjimečné.

Před deseti lety prováděli Jaine a Nervek teoretickou práci v oblasti "fyziky materské školky". Tak jí říkali, protože se zabývala subatomárními částicemi.

Madison a March teorii experimentálně overovali. Jejich prvním průlomem byl rozpad elementárních částic na subelementární.

Kvarky mají nepatrný náboj jedné nebo dvou třetin elementárních částic a takové atributy jako šarm a cizost. Podle Madisona by měly být nadále označovány "peti nezamenitelnými znaky", které tým navrhl nazvat chut, trvání, humor, čistota a ctižádost.

To vše Spockovi začalo připadat podivně známé. Prošel ve své paměti a narazil na příslušný odkaz. March začal právě přednášet terminologii samotných částic.

Když zarecitoval několik slov absurdní básně pozemského básníka, polovina obecnstva odpověděla nadšeným smíchem, a druhá polovina uraženým tichem.

Spock si zachoval svůj klid, ale ve skutečnosti měl chuť se usmát.

"Chtěli bychom navrhnout, aby subelementární částice byly nazvány "žraplasy a tupímy", " říkal March. "Když jsme si vybrali jména, neuvedomili jsme si, jak byla vhodná. Ale když jsme už nějakou chvíli pracovali na matematickém modelu, objevili jsme, že ty dva celky jsou ve skutečnosti obrazem jeden druhého. Jeden skutečný a druhý v představě." Ukázal obecnstvu určitou formuli a možnost její transformace, která prokazovala matematickou shodnost dvou oddělených vlnových částic.

"A nyní," řekl March s naprosto klidným obličejem, "s omluvou Lewisu Carrollovi:

Jak mluvíme, cos nás mizí strdím,
uprostřed smíchu, bujného veselí,
že lovili jsme Žraplaza, jenž Tupím,
to už jste asi téměř vedeli.

Spolu s Madisonem opustili pódium.

Po přednášce zaslechl Spock jednoho staršího, obvykle distinguovaného vedce, jak říká: "Když už je veda omrzela, mohou se klidně dát na divadelní dráhu." Jeho kolegyně, které to vše kolem připadalo přamálo zábavné, odpověděla: "Možná. Ale ty vtipy znely dost esotericky, nemyslíte?"

Později toho dne Spock navštívil i jejich besedu otázek a odpovědí - v průběhu týdenního semináře se s nimi velmi dobře seznámil. Sblížil se spíše s Madisonem, jehož intelekt byl založen na racionálním chápání světa než s impulzivním Marchem, u kterého jinak brilantní úsudek balancoval na hranici citu. Ale Spockovi připadala jejich společnost velmi stimulující. Rád by se s oběma mladými lidmi opět sešel na kosmické stanici.

"Spocku?" ozval se Kirk.

Spock se probral ze svých vzpomínek. "Ano, admirále?"

"Ptal jsem se, byli to vaši studenti?"

"Ne, admirále. Jsou to prukopníci v oblasti fyziky subelementárních částic. Mel jsem tu cest být jejich studentem."

Del March se zahledel na terminál pocítace. Netušil, kam by mohl soubor Lov Tupíma převést. Každý byte přenosné paměti byl zaplněn základními daty projektu Genesis a ještě bude nutno některé vymazat, až dojde na vestavené pametové bunky. Samozřejmě, měl pevnou kopii programu vytištěnou na tiskárne, ale optickému čtecímu zařízení by trvalo několik hodin, než by ho opět nacetl do paměti. Vždy přitom docházelo k chybám a Tupím jim dal při odladování opravdu zabrat. Ale nedalo se nic dělat.

Byl rád, že neztratí program úplně. Tupím byl tím nejlepším - softwarem, který kdy s Vancem napsali. Byla to dobrodružná hra a zároveň paralela s jejich prací za několik let. Vance ji také říkal "rozšířená metafora", ale zároveň souhlasil, že Lov Tupíma má spíše komerční charakter.

Pak Del dostal nápad. Až se tu zítra objeví ti gardisté, budou určitě po něm pátrat. Byla by hanba, kdyby je zklamali. Vance přistoupil k němu a položil mu ruku na rameno.

"Už bychom s tím mohli skončit, nemyslíš?"

Del se zašklebil. "Ne, Vanci, poslyš - nemeli bychom tam znovu pustit Bláznivého králíka?"

Vance se na něj chvíli udivene díval a pak se rozesmál. Dlouho se chechtal. Del mu nemusel nic vysvětlovat. Vance ho dokonale pochopil.

Carol se vrátila do laboratore. Většina skutečně důležitých dat byla už přenesená. Zůstal jen samotný mechanismus Genesis. Měli ještě další celý den, aby složili osobní přístroje a ujistili se, že skutečně vymazali všechny přístupové cesty.

"Tedy by se hodil nějaký dobrý vtip," rekla Carol. Vypadala unavená a podrážděná.

Mimo jiné měla zřejmě už dost toho dohadování s Davem o Flotile, pomyslel si Del. Dostal na ni vztek, měl k tomu dobrý důvod.

"Vance a já jsme se rozhodli, že tu něco pro naše vojáčky necháme," šklebil se Del. "Posledního Bláznivého králíka."

"Co to je, proboha, ten bláznivý králík?"

"Veríš tomu, Vanci? Ona o nás nikdy neslyšela," předstíral Del rozhorčení. "Carol, my bývali slavní."

"Co myslíš tím 'byli'? Jste dost slavní i teď."

"Byli jsme slavní v Port Orchard, Dele," řekl Vance jemně. "Tohle není přesně totéž."

"Port Orchard?" ptala se Carol.

"Vidíte?"

"Co je to Bláznivý králík?"

"Já jsem Bláznivý," řekl Vance, "a on je Králík."

"Jako Zajíc Breznák. Trošičku jsme si sami oživilí Lewise Carrolla."

Carol rozhodla rezignovane ruce. "Dele, snad bys mohl do toho tajemství zasvětit, až budeš hotov, ano?"

Del ze sebe začal sypat vysvětlení. "Měli jsme společnost, když jsme byli ještě malí kluci. Porád existuje, jenom jsme s tím nic neudělali - od dob vysoké školy. Je to tak, Vanci?"

"Skutečnost je o tolik zajímavější," poznamenal Vance. Prisunul židli a přinutil Carol, aby se posadila.

Del se zašklebil. "Pokud říkáš kvarkové teorii skutečnost."

Vance zachytil náznaky Caroliny netrpělivosti a jako obvykle přivedl Dela zpět k hlavnímu tématu. "Psali jsme software pro počítačové hry," řekl. "Naši společnost jsme nazvali Mad Rabbit Productions. Měla dobré výsledky. V Port Orchard jsme patřili nějakou dobu mezi 'šťastlivce'." Začal masírovat napjaté Caroliny svaly na zádech.

"O tom jsem nic nevěděla," prohlásila Carol. Trhla sebou, když Vance narazil na mimorádně bolestivé místo, a pak se uvolnila.

"Jde o to," pokračoval Del, "že hra se nejlépe prodávala na základnách Flotily."

"Čím izolovanější, tím lepší pro nás," dodával Vance. "Neměli tam moc práce."

"Dost podobné naší stanici," povzdychl si Del.

Ale byla to pravda. Spacelab byl možná tím nejméně vzrušujícím a vhodným místem pro dobrou zábavu v celé Federaci. Kromě hlavního úkolu tu také nebylo dohromady co dělat. Když se člověk soustředil po osmáct hodin denně, sedm dní v týdnu a téměř po celý rok na jednu věc, byl blízko k zhroutil. Del začal mít podivné a divoké sny, při nichž se potápel nekam do hloubky a kdosi na něj házel kameny. Zároveň v něm vzrůstala chuť pustit se do křížku s každým, kdo by se na něj jen trochu krive požíval. Myslel si, že z toho už před lety vyroste. Když se Vancovi sveril s jednou ze svých nocních můr, navrhl mu jeho starý přítel a partner, že by mohli oživit dřívější činnost. Na Spacelabu se člověk mohl snadno opít a dostat jednu do zubu. Vance neměl zrovna moc chuti tahat Dela z nových malérů.

"Napsali jsme Tupíma, jen abychom si zahráli," říkal Del. "Ale proč bychom ho tu nenechali pro Reliant..."

Carol se zachichotala. "Ohromný nápad. Určnou si peknou ostudu, až zjistíš, že celou tu dlouhou cestu podnikli pro nic."

Všichni se rozesmáli.

Posledních několik dní bylo opravdu vzrušujících. Všichni se navzájem dokázali přesvědčit, že rozkazy Flotily byly jedna velká hloupá chyba. Jakmile se spojí s někým z federálního senátu nebo ve vědecké síti Federace, dá se vše opět do pořádku. Někdy horlivce, důstojník Flotily s napoleonským komplexem půjde na kobereček a možná ho i vyhodí ze služby. A bude po všem. Jediné, co museli udelat, bylo udržet mimo dosah kapitána Reliant samotnou Genesis a všechna data o ní, než ho marné pátrání omrzí a odletí. Popřípadě než získají podporu a pomoc dalších civilních vedců. Z jejich úhlu pohledu to vypadalo jako zábavná hra na schovávanou. Byla to úlevná změna rutiny s malým nebezpečím. To ale přispelo k zábavě.

"Dám to do Obludy," řekl Del.

"Aha," odpověděla Carol s úsměvem. "To všechno okolo je pro vás pouhá záminka, abyste získali potřebný prostor pro své hry na velkém počítači."

"Uhádla," pochválil ji Vance.

Zase se všichni jako na povel rozesmáli. Pracovali po celých osmactyřicet hodin. Del se cítil úplně vycerpaný s nádherně otupělým mozkem.

Carol poplácala Vance povzbudivě po ruce a vstala. "Děkuji," rekla, "cítím se hned o mnoho lépe."

"Není zač," odpověděl, "vypadáš, žeš to už potřebovala."

Do laboratore vstoupila Zinaida.

Behem minulého roku si Del zvykl na spolupráci s ní, ale nikdy se mu nepodařilo překonat pocit touhy. Deltané tak na lidi působili. Ta stimulace byla spíše všeobecná než individuální. Del ji rozumově chápal, ale tělo tomu rozumělo zcela jinak.

Ani jeden Deltan nebo Deltanka by nedovolili intimní sblížení s lidskou bytostí. Ta myšlenka pro ne byla mravně nepřijatelná, protože žádný člověk nemohl snášet intenzitu intimního stavu.

Snení dosud nikomu neublížilo, a Del proto snil o Zinaide Chitirih-Ra-Payjh. Ve svých snech si mohl klidně představovat, že skutečnost je jiná. Ve snu jí mohl klidně nabídnout vše, co potřebuje, a přežít to, co nabízí. Oba Deltané, Zinaida i Jedda, jednali se všemi lidmi na stanici s velkou srdečností. Byli korektní a ve všech situacích se pokaždé zachovali vhodně a primereně, což bylo charakteristické spíše pro Vulkánce než, jak se o nich tvrdilo, pro smyslné Deltany bez zábran. Málokdy se na veřejnosti vzájemně dotýkali a vyhýbali se dotykům všech ostatních. Mezi sebe a zranitelné okolí raději položili ochrannou zeď určitého odstupu. Jejich lidští spolupracovníci by se rádi dovedeli něco o chování obou Deltanu v soukromí, ale bylo jim jasné, že je lepší se neptat. Zinaida pozdravila a přistoupila k hyperprostorovému komunikátoru. Od volání Reliant se pokoušeli každou hodinu navázat spojení s Federací. Kromě Carolina prerušovaného rozhovoru s Jamesem Kirkem nikdo nezaznamenal úspěch. Opet nic. Zinaida pokrčila rameny, vypnula vysílacku a otocila se ke svým spolupracovníkům u pocítace. "Genesis je už skoro hotová," oznámila Zinaida Carol. "David i Jedda soudí, že bys chtěla být u toho." Zinaidino obocí bylo tak jemné a výrazné jako ptací křídla a rasy dlouhé a jemné. Oci měla velké, v barvě akvamarínu s nádechem stříbra. Tak krásné oci Del dosud nikdy nespatrił. "Dekuji, Zinaido," odpověděla Carol. "Vytáhneme to odtud a pak už jen můžeme čekat." A odešla. Del vedel, že stále doufá v odvolání Reliant. Pokud by se tak stalo, nemuseli by čistit paměť pocítace. Jakmile to jednou udelají, přenést všechna data zpět do pocítace by znamenalo obrovskou zdoluhavou drinu. Poslední věc, kterou měli v plánu, než uprchnou, bylo vystřelení nádrží tekutého vodíku pro bublinové paměti do vesmíru. Zařízení fungovalo jen v extrémně nízkých teplotách. Při pokojové teplotě rychle podléhalo zkáze. Obnova by si vyžádala více času. Jan, steward, vešel dovnitř několik okamžiků po Caroline odchodu. "Yoshi by rád vedel, co si přejete, aby vzal s sebou za potraviny." Yoshi, který zastával na Spacelabu místo kuchare, odložil své volno do té doby, než se vrátí zbytek staničního personálu z dovolené. Žil v přesvědčení, že vedci musí zahynout na otravu zkaženým jídlem nebo na podvýživu, kdyby je ponechal na pospas jejich přístrojům. "Nemusel by si dělat takové starosti," poznamenal Del. Jan se posměšně ušklíbl: "Však znáš Yoshiho." "A co sashimi?" nadhodil Del. "Jjoo," zavrčel Vance. "Myslím, že měl na mysli spíše rohlíky, ovoce a kávu." "Jane, proč te tedy obtěžoval s dotazem, když se sám rozhodl?" "Nevím. Snad pro iluzi, že můžeš rozhodovat o svém osudu. Nevíš, kdy odcházíme a na jak dlouho?" "Ohledně obou otázek - ne. Zřejmě to chvíli potrvá. Můžeš mu sdělit, že jsme navrhli pemikan." "Hrome, to snad ne," řekl Jan. "Kdybych to udelal, určitě by našel nějaký způsob, jak ho vyrobit. Ta představa je pro mě horší než sashimi." Když Jan odešel, nalil si Del šálek kávy. Prešel do své kanceláře, celou ji prohlédl, aby se ujistil, že má všechny své poznámky. Stul byl uklizený. Poprvé od doby, kdy přišel na palubu Spacelabu. Kancelář vypadala puste a opuštěně, jako by se měl navždy odstěhovat. Zarámovaná kaligrafie byla jediná věc, která tu zůstala. Nevidel důvod, proč by ji měl odstranit, a vzít ji s sebou mu připadalo hloupé. Po dlouhé době si ji zase přečetl:

Lewis Carroll

LOV ŽRAPLAZA

Mí bojci verní, zdehle shlukneme se,
byste si znovu mohli vyslechnout
o znacích peti, které žraplaz nese,
rec. Vždy tak, když se jenom může hnout.

Hle první: Žraplaz tvrdě chuti mdlé je,
a v ústech ostrotupe pálivá,
jak bludicka, když na vás světlo leje,
ci jako odev, jenž se zadírá

Hle druhý: Žraplaz tolik holdí spánku,
že k posnádání přijde zvečera,
k ránu, když zjistí noc že na kahánku,
hned k večeri se spánkem prožerá.

Hle třetí: Horkolekce krajem krácí,
než lehký vtip mu prejde po cestě,
tu zbledne, zrudne, znojem svým ho mácí,
a temně chruchá, fufná chrunistne.

Hle čtvrtý: Tolik prahne k očištění,
po celém tele, nejen na rukou,

že k tomu soume strojní vybavení,
však krásy ono není zárukou.

Pet: ctižádost. Žraplazu druhu mnoho,
chvostnatci, vousatci anebo pernatí,
vrcí ci mrucí, cichají kol nohou,
ci z jiné krme slizce bachratí.

Neublíží vám - aspon většinou.
Ten druh, co úrazu je příčinou,
však slove Tupím..

Jak mluvil, cosi zmizelo ho strdím,
vprostřed se ztratil smíchu a veselí,
že Žraplaz, jehož lovit. chtel, byl Tupím,
to už jste asi téměř vedeli.

Del se usadil na okraj stolu a usrkával kávu. Vzrušení se začalo rozpouštět v sílicích obavách a dostavoval se pocit vycerpanosti.
Do místnosti vstoupil Vance a natáhl se pohodlně do křesla. Ruce si založil v týl. Del vyckával, ale jeho partner mlcel.
Natáhl se pro Deluv šálek. Del mu ho podal a Vance se napil horkého nápoje. Vždy měl větší výdrž než Del, ale i on sám cítil únavu.
"Nemám ponetí, co vzít sebou."
"Já také ne," přiznal Del. "Kartáček na zuby a hromadu knih?"
Vance se křecovite usmál. Napil se ještě trochu kávy, zašklebil se a podal šálek zpátky Delovi. "Jak dlouho jsi to varil?"
"Promin, zapomnel jsem vypnout topnou spirálu."
Vance se náhle zamracil a rozhlédl se kolem. "Bratricku...," začal.
Del se zarazil. Od dob jejich studií na vysoké škole ho tak Del nikdy nenazval.
"Bratricku, tohle všechno je na hovno. Víš?"
"Nevím. O cem mluvíš?"
"Jestli se armáda rozhodne, že Genesis chce, bude ho nakonec mít a nic na svete jí v tom nezabrání."
"Musí tu něco být! Zacináš mluvit stejně jako Dave."
"Pri všech citacích z Lewise Carrola, pri všech našich komediantských císelech na seminářích, hrome, jak jsme se pritom bavili, jsme před sebou skrývali možnou aplikaci naší práce. Od chvíle, kdy jsme si uvedomili, jak rozbít bez cyklotronu kvarky v širším merítku, to bylo nevyhnutelné."
"A co si myslíš, že máme delat? Až Reliant přiletí, všechno jim hezky v klidu predat?"
"Ne! Proboha, Dele, ne!"
"Promin," omlouval se uprimne Del. Znal prece Vance lépe než ostatní. "Byla to hloupá otázka. Omlouvám se."
"Myslím si presne opak. Jen... nevím, co tím opakem presné myslím. Jiste, nemůžeme pripustit, aby jim to padlo do rukou. Nezáleží jak."
Najednou začala blikat svetla. Zhášela se a rozsvecovala a sirény houkaly. Vance vyskocil na nohy.
"Co se ksakru..."
"To je poplach!"
Vyrítily se z Delovy kanceláre.
Neco se muselo stát, když se snažili premístit Genesis, problesklo Delovi hlavou.
Vance byl se svým dlouhým krokem o dobrých deset metru vpredu, když se konečne dostali k laboratoru. Vbehli do místnosti...
Ze tmy se vynorili dva cizinci a namířili na nej phasery. Zastavil se, zvedl ruce, ale krácel dál. Upoutával jejich pozornost ke své osebe, jen co nejdál od chodby. Del se schoulil ve stínu u dverí, aby využil šance, kterou mu jeho přítel poskytl.
"Ksakru, oc se tu jedná?" slyšel Vancovu otázku. "Co jste zac?"
"Přišli jsme si pro Genesis."
Hrome, zaklel v duchu Del. Strávili jsme dva dny beháním kolem dokola v paranoidní obave před armádou a nikdo se nezamyslel nad tím, jestli mluví pravdu, když nám rekli, že přiletí až za tri dny.
Otevrel dvere za sebou a vklouzl do tmavé místnosti. Pak ihned dvere opet uzamkl. Našel potme komunikací zařízení a zapnul ho.
"Ahoj, Dele," pozdravil ho srdecne Daviduv hlas. "Mužeš na okamžik pockat? Práve zacínáme s prenosem."
"Ne!" Del naléhavě šeptal. "Dave, mluv tiše. Jsou tady! Zajali Zinaidu a Vance."
"Cože?"
"Lhali nám! Už jsou tady. Rychle seber Genesis."
Zaslechl z chodby podivný zvuk. Chvíli pátral v pameti a pak ho osvítilo - analyzátor!
"Sakra! Davide, oni mě zamerili! Rychle seber Genesis a vypadni drive, než te taky najdou."
"Ale..."
"Nepri se! Podívej, nic nám neudelají. Co by s námi taky delali? Možná nás zavrou do nějaké cely. Nekdo musí zustat

na svobode, aby informoval Federaci co se deje, a vysvobodil nás, kdyby nás tu chteli držet v tajnosti pod zámek příliš dlouho. Bež!"

"Dobře." Del jediným pohybem vypnul interkom a usadil se k hlavnímu počítači. Musel smazat paměť, než ho chytí. Analyzátor hucel stále silněji.

Ohlásil se počítač. "Ano."

"Zahájit vypouštění nádrží s tekutým vodíkem podle zadaných instrukcí," přikázal tiše Del.

Nekdo zalomcoval dvermi.

"Víme, že jste uvnitř! Vyjdete ven!"

"Jedná se o bezpečnostní opatření," připomněl počítač.

"Vím," odsekl Del.

"Které nádrže mám vyprázdnit?"

Nekdo zabušil do dveří, ale ty vydržely. Del zodpověděl otázku, které mu počítač kladl, tak rychle a tiše, jak jen mohl. Příkaz k vypouštění vodíkových nádrží byl z bezpečnostních důvodů blokován pomocí několika kódů a čísel. Del se ujistil, že program vycistí všechno až na jednu malou nádrž.

Bušení a mlácení zesílilo. Byl už skoro hotov.

"Dobře!" zakřičel. "Klid, jdu ven." Bud ho neslyšeli, nebo mu neverili. A možná jim na tom ani nezáleželo.

"Prosím?" ozval se počítač.

"Ted jsem s tebou nemluvil."

"Kódy jsou přijaty. Blokáda zrušena. Likvidace připravena. Prosím o identifikační heslo."

"Zajíc Breznák," řekl Del.

"V pořádku. Likvidace zahájena."

O několik minut později začala paměť počítače mizet a systém se rozpadl.

Dveře explodovaly pod nárazem energie laserového blasteru. Tlaková vlna málem odhodila Dela na podlahu. Zachytil se ovládacího pultu a rychle jej vypnul. Obrazovka zhasla. Do místnosti se vrátili útočníci.

Zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

Nádrže vypouštěly svůj drahocenný obsah do vesmíru. Za minutu nezůstane v paměti kteréhokoli počítače na stanici ani bit. Kromě výrobku firmy Bláznivý králík - Lov Tupíma.

Dvermi vešli čtyři cizinci. Tri z nich trímali v ruce phasery a čtvrtý držel blaster.

"Pojď s námi," přikazovala žena držící blaster a pokynula k východu.

Del pozdvihl ruce ještě o něco výš. "Dobře, dobře," odpověděl. "Vždyt jsem říkal, že už jdu."

Vedli ho do hlavní laboratoře. Vance, Zinaidu, Jana a Yoshiho hlídalo okolo dvaceti lidí. Cizinci, kteří vypadali opravdu divoce, určitě nepatřili mezi příslušníky Flotily.

Vance se na Dela tázavě zahledel. Del lehce kývl: úkol splněn.

Před zajatce se postavil belovlasý muž s krutým výrazem v obličeji. Byl stejně vysoký jako Vance a přes otrhané šaty vypadal arogantně a elegantně zároveň.

"Přišel jsem si pro Genesis," oznamoval. "Kde je?"

"Vedci odtud odleteli před několika hodinami," řekl Vance. "Nerekli nám, kam mají namířeno a co berou s sebou. My jsme jen technici."

Vůdce skupiny se otočil k jednomu ze svých lidí. Del v něm poznal Pavla Chekova a v duchu zaklel. O kus dál stál i kapitán Terrell. Nikdo z nich nevypadal jako vězen, vždyt v rukách drželi phasery!

"Je to pravda, pane Chekove?"

"Ne, Khane," odpověděl pobledlý Chekov bezvýrazně.

"Kdo to je?" ukázal Khan na Vance.

"Doktor Vance Madison."

Khan si stoupl přímo proti němu. Dva z jeho lidí chytli Vance za ruce. Del viděl, co se chystá, a snažil se přijít Vancemu na pomoc. Jeden ze strážců, kteří stáli za ním, ho tvrdě uderil.

Khan se rozpráhl a tvrdým úderem zasáhl Vancovu tvář. Síla nárazu odhodila Vance na jeho věznitele. Onámene potrásl hlavou a narovnal se. Po bradě mu stékala malá stružka krve.

"Už mi dál nelžete, doktore Madisone."

Khan se znovu začal vyptávat Chekova.

"Kdo jsou ti ostatní?"

Chekov mu odpověděl, že Yoshiho a Jana nezná, ale Zinaidu a Dela bezpečně identifikoval. Del se snažil zjistit, co se tu vlastně děje. Co mají Chekov a Terrell společného s tou pirátskou bandou?

"Když budete spolupracovat, můžete se vyhnout velkým nepříjemnostem," oslovil je Khan.

Mlčeli.

"Muj Pane..."

"Ano, Joachime?"

"V počítači zustalo jenom tohle."

Khan se připojil k Joachimovi a zahledel se na obrazovku. Nejprve se usmál. To Dela vydesilo, protože to znamenalo, že Khan buď viděl původní Carolinu žádost, nebo toho o Genesis věděl dost. Vstupní grafika Tupíma se silně podobala simulaci Genesis.

Del se s obavou ohlédl po Vancovi.

"Jsi v pořádku?"

Lena stojící těsně za Delem ho pevně uchopila za krk, takže ztichl. Ale Vance přikývl. Aspoň zmizel ten zastřený pohled.

Khan náhle vztekale zarval. "Hra!" rval. "Co to má znamenat? Hra!"

Yoshi stál z celé skupinky zajatcu nejbližší. Khan ho prudce popadl.

"Hra! Kde je Genesis?" Prudce s Yoshim zatrásl.

"Nevím."

"Mluví pravdu. Nechte ho!" Vance bojoval ze všech sil, ale z pevného sevření se vyprostit nedokázal. Khan jemně uvolnil stisk a pustil Yoshiho.

"Ten o Genesis nic neví?" ptal se.

"Je to pravda. At už hledáte cokoli, Jan a Yoshi s tím nemají nic společného. Nechte je být."

Khan vytáhl z opasku nůž. Než nekdo stacil pochopit, co chce udelat, chytil Yoshiho za vlasy, jedním šubnutím mu zvrátil hlavu dozadu a podržl mu krk. Yoshi ani nevykřikl. Krev stríkala po celé místnosti. Teplé kapky červené tekutiny potřísnily Delovu tvář.

"Bože na nebesích!"

Nekdo z Khanových lidí vykřikl. Khan popadl Jana. Del se konečně vytrhl svým veznitelům a vrhl se vpřed. Ostrí nože se znovu zablesklo. Janův výkřik utichl a z otevřené tepny se vyvalila krev. Del chytil Khana za rameno, ale ten se bleskove otocil a vrazil mu ostrou cepel do boku.

"Dele!" vyjel Vance.

Del cítil teplo cepele, ale žádnou bolest. Mel pocit, jako by sklouzla po kuži tesné pod žebra.

Zápasil s Khanem a snažil se mu dosáhnout na krk, ale nakonec podlehl. O několik sekund později ho povalili na zem.

To, co teď prožíval, bylo horší, než když ho Vance opilého a zmláceného vytáhl z baru a potom ho prinutil svatosvate slíbit, že už nikdy nebude míchat farmaka proti stresu. Ten slib dodržel.

Zvláštní, že si na to vzpomněl.

Opřel se o ruce a kolena.

Nekdo ho kopl.

Del v šoku vykřikl a ucítil bolest. Upadl a prevalil se na záda. Světla na stropě ho páčila do očí. Všichni na něj hledeli, Khan s mírným úsměvem. Del si položil ruku na bok, kde měl cítit bolest. Byla mnohem silnější, než si myslel.

Ruku měl potřísněnou krví. Poprvé si uvedomil, že ho Khan bodl.

Zvedli ho na nohy. Kolena se mu trásla a motal se. Čtyřem lidem se málem nepodarilo Vanceho udržet.

Khan stál sice dost blízko, aby ho Del mohl kopnout, ale zase natolik daleko, aby každá podobná snaha byla předem odsouzená k neúspěchu. Del pevně pritiskl ruku k bodné ráně. Byla velmi hluboká. Krev pomalu proudila ven z rány. Yoshi byl mrtvý, ale Jan se občas pohnul. Jak srdce tepalo, krev vždy vytryskla z prerušené tepny. Nekdo se pohnul, aby mu pomohl.

"Nech ho," zavrčel Khan. "Nech ho chycpnout. Je pro mě bezcenný." Ukázal na Dela. "Držte ho za ruce."

Dávno ho svírali v pevném sevření, ale nyní mu zkroutili ruce za záda. Krev teď vytékala volněji.

Khan se otocil a přešel k nejbližší sedací. "Máte opravdu výborne zariadenou laborator," řekl klidně, zatímco všichni v místnosti včetně jeho vlastních lidí hledeli zdesene na Jana, který pomalu vykrvácel.

"Bože," zašeptal neveruční Vance. "Vy jste šílený." Rozhlédl se. "Chekove! Terrelle! Prece tu nemuzete tak klidne stát a prihlížet, jak umírá!"

"Budte zticha, doktore Madisone," pronesl klidně Khan. "Moji lidé a já děláme, co musíme. A ohledně mladého Pavla a jeho kapitána - jsou mí. Vy budete také můj." Zvedl do vzduchu velkou trinožku.

"Ano, Khane, ano," vyhrkl Joachim. "Musíš je zcela ovládnout! Na Reliant jsou další úhori. Vrátime se na lod a..."

"To není nutné, Joachime," zarazil ho Khan. "Dekuji za návrh."

"Pane..."

"Privázte je." Pohrával si s trinožkou.

Khanovi lidé je odvěkli do menší místnosti na chodbě. Tam privázali Zinaidu a Vanceho k židlím. Del to všechno sledoval jakoby z dálky. Cítil, jak pomalu umdlévá následkem šoku. Levá strana jeho košile i bok byly nasáklé krví. Nemohl uverit tomu, co se kolem děje. Realita se změnila v něco mnohem fantastičtějšího než jakákoli hra, kterou kdy vymyslel.

Del se zaměřil na jedinou myšlenku - alespon že Carol odnesla Genesis. Urcite ji odnesla!

Khanovi pochopové připevnili na strop místnosti lano, zatáhli Dela pod něj a privázali mu k nemu ruce. Lano s ním smýklo vzhůru. Vykřikl. Když se mu nohy sotva dotýkaly země, privázali druhý konec lana k jednomu z laboratorních stolu.

"Khane Singhu, můj pane," prosil Joachim, "ta námaha není prece nutná. Stacila by chvilicka..."

"Ne. Náš drahý přítel admirál se musí dozvedet, co pro něj chystám, až se dostane do mých rukou."

"Ale, můj pane..."

Khan si stoupl před upoutaného Dela. "Nech nás o samote, Joachime."

Trinožku už odhodil. Teď v ruce trmal pouze jednu z jejích noh - ocelovou tyč, asi přes metr dlouhou a v průměru jeden centimetr tlustou.

"Nech nás!" Dotkl se Delovy tváře svou dlouhou a jemnou rukou. Del odvracel obličej a Khan se zachechtal.

Ostatní odešli.

Jan a Yoshi byli mrtví.

Khan Singh se usmál.

Vance zúřive bojoval s provazy a křel. Zinaida sedela tiše a nehnute se zavřenýma očima.

Del se setkal s Khanovým pohledem. Byl vlídný, téměř soucitný.

"Reknete mi o Genesis, doktore Marchi."

Del se snažil nabrat dech. Bodná rána pekelně bolela. "Ne..." odpověděl. Khan se sotva pohnul. Ocelový prut se prudce dotkl zraněného boku. Bolelo to tolik, že Del ani nemohl vykřiknout. Trhave se nadechl. "To ne," zvolal Vance. "Pro všechno na světě, přestane!" Khan Singh se ani nenamáhal s další otázkou. Pomalu, metodicky a s desivou posedlostí mlátil Dela až do bezvědomí.

Joachim vyckával.

Khan otevřel dveře. Uchopil Joachima za rameno.

"Už to brzo budeme mít, Joachime. Doktor March nám všechno poví, až se probere k vědomí," prohlásil. "Doufám, že to bude brzo, příteli."

Joachim se díval, jak odchází.

Nechtel vstoupit do laboratore. Slyšel, co se tam dělo. Nechtel to ani vidět. Ale poslechl.

Tam, kde ocelová tyč protrhla při nárazu pokožku, se na košili doktora Marche vytvořily temné skvrny. Ztratil velké množství krve a rána neustále krvácela.

Vance Madison pozvedl hlavu.

"Jestli ve vás zustalo něco lidského," zašeptal, "rozvažte mě. Dovolte, abych mu pomohl." Jeho hlas znel drsně.

"Nehodlám zemřít jako tvé rukojmí." Joachim nahmatal slabý Marchův puls. March byl v hlubokém šoku. Kdyby zustal sám bez pomoci, brzy by zemřel. Joachim vyhledal v lékařské brašně z Reliant strikacku. Našel nejsilnější stimulací lék, jaký měl k dispozici, přitiskl přístroj ze strany na Marchův krk a vstříkl drogu přímo do tepny.

Del se zachvěl a otevřel oči.

Joachim předtím nikdy takový výraz neviděl. Tolik bolesti, strachu a údivu. Namočil kus hadru do vody a přešel k němu. Mladý muž se odtáhl.

"Promin," omlouval se Joachim. "Budu se snažit, abych ti neublížil." Jemně setřel Marchovi pot z čela. Nemusel s ním vůbec mluvit, ale znovu řekl: "Promin."

Joachim neměl dále důvod, aby Khanův příchod odkládal. Presto se zastavil před Madisonem a Chitirih-Ra-Payjh.

Madison se na něj hledel s výrazem desivé naléhavosti jemného člověka, kterým cloumá strašlivý hněv.

"Chcete trochu vody?"

"To, co chci, je krev," řekl Madison. "Vašeho vudce. Nebo vaši."

Joachim jeho hrozbu ignoroval. Zadíval se na Chitirih-Ra-Payjh, která dosud nepromluvila ani slovo, nepohnula se a ani neotevřela oči.

"Vyslychal ji Khan Singh?"

Madison zavrtel hlavou.

"Rekni mu, co chce vědět," naléhal Joachim. "Nakonec vás zlomí a všechna ta bolest bude k nicemu."

"Ty ho nenávidíš!" řekl Madison. "Vždyt nesnášíš to, co tu provádíš. Pomoz nám ho zastavit."

"Nemohu."

"Jak můžeš poslouchat někoho takového? Je šílený, úplně zbesilý."

Joachim málem uderil Madisona, který nevěděl, co říká. Před patnácti lety se Khan Singh venoval pouze tomu, aby jeho druhové přežili, když on sám už neměl pro co žít. Jen pro pomstu. Horkost a hněv ho přemohly. Joachim zoufale veril, že až se Khan pomstí, stane se opět takovým, jakým byl dříve. Doufal, že jednou získá zpět člověka, kterému přísahal svou věrnost i život.

"Dal jsem své slovo," řekl Joachim.

"Až tu nikdo jiný nezbude, začne s tebou," varoval ho Madison. "Měl by sis to uvědomit."

"Nepostavím se proti němu!" Joachim vyběhl z místnosti.

Del se napjal v očekávání, že se Khan okamžitě vrátí. Ale dveře se zavřely a zustaly tak.

Zinaida otevřela oči a vstala. Odhodila provazy na zem. Zápeští měla ztuhlá. Rozvázala Vanceho.

"Dele..." Vance ho nadzdvihl, takže bolestivé napětí v rukách pominulo. Krev se vrátila Delovi zpět do rukou a páčila v žilách jako oheň. Před očima se mu mihaly jiskřicky. Vance se snažil, aby mu neublížil, ale každý dotyk byl jako další rána. Stimulační droga bolest ještě zvyšovala a zároveň bránila, aby znovu omdlel.

Zinaida upustila volný konec lana. Vance ho položil na zem tak, jak jen dokázal.

"Dobrý bože, Vanci, co se to děje?"

"Nevím, bratříčku." Podal Delovi trochu vody.

Z venkovní haly zaslechl jakýsi zvuk. Del ztuhl.

"Už to nevydržím..." Podíval se vydešene na Vance. "Jestli mě znovu začne... Bojím se, Vanci."

"To je v pořádku," ujišťoval ho zoufale Vance. "To je v pořádku. Nenechám ho..." Zarazil se. Všichni věděli, že to je malý slib.

Zinaida poklekla k raněnému. Dotkla se Delova čela. Jeho ruce byly nádherně chladné a jemné. Nikdy předtím se ho nedotkla.

Sklonila se a jemně ho políbila na ústa. Vance ji uchopil za rameno a odtáhl ji pryč.

"Co to děláš?"

"Vanci, ani Deltanka nemůže zabít jedním polibkem," rekla jemně. "Ale mohu mu dát... Vanci, mohu mu dát sílu zemřít. Když se rozhodne."

Sílu zemřít...

Del cítil, jak se jeho nejlepší přítel chvěje.

"Já..." Vancovi selhal hlas.

"Dele, slyšíš mě?" ptala se Zinaida.

Prikývl.

"Udelám, co si přeješ."

"Prosím..." zašeptal.

Znovu ho políbila a pak položila své štíhlé prsty na jeho spánky. Bolest se zvýšila, ale strach pomalu mizel.

Zinaida dala ruce pryč. Del se cítí velmi slabý a klidný. Posilující prostředek přestával pusobit. Zinaida se odvrátila. Chvěla se po celém tele.

Zvenku zaslechli Khanův hlas. Slovo nebylo rozumet, ale tón byl jasný. Del se zhluboka nadechl.

"Sakra, Vanci," zašeptal, "byl bych rád videl ty tvé draky."

"Já taky, bratříčku. Já taky." Položil Dela na podlahu.

Vance utrpel nějaké zranění jen tehdy, když pomáhal svému příteli z maléru při rvackách. Del se ho snažil dotknout, zabránit mu udelat něco hloupého, sdělit mu, že už je příliš pozdě. Zastav ho, bratříčku, pomyslel si Del. Kvůli sobě... Nemohl se pohnout. Vance se přitiskl ke zdi vedle dveří. Zinaida, když viděla co má v úmyslu, si stoupla na druhou stranu. Dveře se rozlétly.

Vance popadl Khana za krk, ale Joachim ho zasáhl phaserem nastaveným na ochromení. Zinaida mu vrazila nehty do očí a poranila ho na tváři, než se jí dotkl phaserový paprsek. Pak se také zhroutila na zem.

Khanovi lidé pozvedli Dela z podlahy. Jejich doteky pusobily jako žhavé uhlí. Khan se zahledel Delovi přímo do očí. Del začal chápat Joachimovy rady.

"Doktore Marchi..." oslovil ho Khan.

Del mu chtel povedet o Genesis. Chtel, aby bolest prestala. A toužil po tom, aby Khan Singh pronesl vřídne slovo.

Del sebral všechnu bolest a dal jí volný pruchod. Pred ocima se mu míhaly jen vybledlé stíny.

Když doktor March omdlel, priskocil Joachim k jeho boku s lékarskou brašnou, sám v šoku a plný strachu z Khanova hněvu, protože selhal.

Joachim nemohl zapomenout na to, co mu Vance Madison řekl. Jak se zoufale snažil Marche oživit, cítil v zádech pomstychtivý pohled svého vudce.

"Je mrtvý," řekl Joachim nakonec. A pak poprvé ve svém životě Khanovi zalhal. "Je mi to líto, muj pane."

Khan mu neodpovedel. Otocil se k nemu zády.

Madison se začal probouzet z ochromení po zásahu phaseru. Khan ho postavil na nohy.

"Nemám čas, abych s vámi mohl zacházet jemně, doktore Madisone," pronesl Khan, "tak jako s vaším přítelem. Mám další, mnohem důležitější úkoly." Vytáhl nuž. "Trvá to asi deset minut, než clovek vykrváčí. Jestli reknete jen sluvko nebo pouhým gestem naznačíte ochotu spolupracovat, zachráním vám život."

Madison, plný žalu, na něj mlčky hledel. Joachim vedel, že nikdy nepromluví. Khan prikázal svým lidem, aby Vancovi svázali kotníky a zavesili ho ke stropu. Poslechli.

Khan hodlal provést malý, krátký rez přímo nad krení tepnou. Krvácení bude o mnoho pomalejší, než kdyby rízl přímo do tepny, a Madison zustane při vědomí mnohem déle. Ale stejně zemre.

Joachim se už nemohl dívat, jak Khan nicí další lidský život. Uprchl.

V hlavní laboratorii navázal spojení s Reliant a nechal se přenést na palubu. Bežel do kapitánovy kabiny, kterou si Khan Singh privlastnil. Na stole stála nádrž s pískem. Joachim se v ní divoce prehraboval zvláštním nástrojem, až chytil dva exempláře písecného úhore. Hodil je do krabice, vrátil se do prenosové místnosti a vrátil se opet na Spacelab. Popadl druhý dech a rozběhl se do malé laboratore, z které Khan udelal vezení.

Dostavil se příliš pozdě, aby zachránil Madisona. Zastavil se a vydešene hledel na kaluž krve.

Khan právě stál pred Zinaidou. Opetovala jeho pohled bez jediného mrknutí. Zrejme se ho dotklo, že se ho nebála.

"Muj pane," vyhrkl Joachim, když opet nabyl reci. Hlas se mu chvel. "Khane, jsou příliš slabí, aby se mohli postavit tvé síle..."

"Vypadá to tak," odpovedel Khan jemně.

"Není nutné, abys..." Joachim se zastavil. Vložil krabici do Khanových rukou. "Ted už pred tebou Genesis neskryje."

Nadechl se, protože nevedel, jak Khan zareaguje.

Khan otevrel krabici, podíval se dovnitř a usmál se. Odložil ji a Joachima objal.

"Ty víš mnohem lépe, co potřebuji, než já," řekl. "Jsem ti vdečný, Joachime. Nemohl bych te více milovat, kdybys byl muj syn."

Bude zas takový, jaký byl dřív, říkal si Joachim, a mel blízko k slzám. Jakmile tohle skončí...

Khan ho jemně pustil z objetí a otocil se k Zinaide Chitirih-Ra-Payjh.

Deltané vyhledávají intenzivní zážitky. Zinaida, jako většina z nich, se soustredila na vrcholy rozkoše. Nekterí Deltané ale spíše vyhledávali bolest. Zinaida je vždy pokládala za šílené. Ale nyní, právě zde, nemela jinou volbu, než protřpet vše, co přijde, a zjistit, co dokáže vydržet. Jedda, Carol a David potřebovali čas, aby se dostali pryč. Musí jim ho dát. Mimoto byla Carol presvedcena, že pomoc je na ceste. Jestli bude Zinaida dostatecne silná, mohla by přežít. Nechtela zemřít. Zamerila se na empatické spojení mezi sebou a Jeddou a pocítila jeho uklidnující dotek. Vedela, že kdyby mu dala vedet, co se tu deje, pokusil by se jí namísto útoku pomoci.

Khanova ruka se vnorila do krabice, kterou mu jeho pomocník přinesl. Znovu ji vytáhl. Držel mezi palcem a ukazovákem jakéhosi dlouhého, velmi tenkého tvora, silne pripominajícího hada. Tvor prozkoumával okolí svým ostrým jazykem.

"Pan Chekov vám může potvrdit, že ta bolest je jen velmi krátká," řekl Khan.

Zinaida se s hrůzou odtáhla, když pochopila, co udelali Chekovovi s Terrellem.

Tohle nesnese.

Khanovi lidé ji přistrcili vpřed a otocili jí hlavu na stranu. Úhor se plazil po její jemné pokožce až nad ucho a stále hledal. "Jeddo," zašeptala. Vyslala mu v myšlenkách všechno, co se stalo. Aby vedel, že zde není nádeje, a aby utekl. Pak navždy prorušila spojení se svým milencem.

Úhor se dotkl jejího bubínku. Zinaida vykřikla v návalu círé hruzy a zoufalství. A oddala se stínům.

Carol, David a Jedda se propíchlí nouzovým schodištěm k laboratorii. Genesis byla zatím v bezpečí, ale báli se o ostatní. At už Carol Del v interkomu jakkoliv uklidnoval, byla si jistá, že o několik minut později zaslechla výkřik bolesti a hruzy. I David něco zaslechl. Ale Jedda trval na tom, že všechno je v pořádku.

"Sakra," ulevila si Carol. "Tam nahore se něco děje. Nemůžeme jen tak klidně uprchnout a nechat naše přátele jejich osudu. Ani kvůli záchrane Genesis."

"Del řekl..."

"Davide, Del žije polovinu času ve svém vysněném světě!" Prála si, aby měl Del tak stálou povahu jako Vance. Měla by o ne mnohem menší starost. Kdyby se Del pokusil o zbytečné hrdinství, kdyby lidé z Flotily všechno přehnali, mohl by sebe a všechny ostatní zatáhnout do takových potíží, které by nezvládli. Carol vystoupila na úroveň hlavního obytného podlaží. Otevřela dveře na vrcholku schodiště jen na krátkou chvíli.

Chodbou zazněl Zinaidin zdešený výkřik. Carol ztuhla.

Jeddovi se roztrásla kolena, až upadl.

"Jeddo! Co se stalo?"

Carol u něho poklekla. Jedda si dal ruce před obličej v úsilí, aby jí zabránil v dotyku. Odtáhl se dál, schoulil se nejdřív do kloubíčka a pak se pomalu postavil na nohy.

"Musíme uprchnout," řekl tiše. "Zinaida je mrtvá. Vance a Del také. Už jim nepomůžeme."

"Ale vždyť jsi říkal..."

"Pokusila se nás zachránit! Ale už je mrtvá! Jestli neuteceme, najdou nás, seberou Genesis a nás zabijí!"

Dali se do běhu.

ŠESTÁ KAPITOLA

Toho večera večereli kapitán Spock a doktor McCoy s admirálem Kirkem v jeho kabine. Spor o Genesis pokračoval dál, ale ne už natolik vášnive, aby Kirk musel zasahovat a přikázat, aby ztichli.

Konverzaci přerušilo zahucení interkomu.

"Admirále," ozvala se Saavik, "senzory ukazují, že se k nám rychle blíží nějaká loď."

"A co je zač, poručíku?"

"Jedna z našich, admirále. Reliant."

"Co tu Reliant pohledává?" divil se Spock.

I Kirk se divil. Flotila jim přece řekla, že jedine Enterprise je volná a dostatečně blízko k Spacelabu, aby mohla proverit volání Carol.

Výběhl z kabiny. Spock a McCoy ho vzápětí následovali. "Není na Reliant Pavel Chekov?"

Vstoupili do výtahu, který začal prudce stoupat. "Myslím, že se nemýlíte, admirále," odvětil Spock.

Dveře turbovýtahu se otevřely. Kirk vstoupil na mustek a okamžitě se obrátil k Uhure.

"Reliant neodpovídá," řekla.

"Ani na, nouzovém kanálu?"

"Ne, pane," odpověděla a zkoušela to znovu. "Enterprise volá Reliant, ozve se, Reliant."

"Prosím vizuální, poručíku Saavik."

"Je právě na hranici dosahu, admirále."

Saavik nastavila zvětšení na maximum. Zprvu byla Reliant vidět na obrazovce jen jako malý bod, ale rychle se zvětšovala. "Pokuste se o vizuální spojení," přikázal Spock.

"Ano, pane." Uhura zapojila nízkoeenergetický komunikační laser a zamerila ho na přijímací zařízení Reliant.

"Možná jim nefunguje přijímací zařízení," dohadoval se Kirk.

"To by mnohé vysvětlovalo," přikývl Spock.

Joachim, stále vydešený z toho, co se stalo na Spacelabu, sledoval lhostejně na obrazovce zvětšující se trup Enterprise.

Za ním se Khan tiše zasmál.

Když Terrell a Chekov zastali na stanici, byl Khan Singh obklopen jen svými věrnými. Brzy se naplní jeho pomsta. A pak - bude konečně volný? Joachim se bál odpovědi.

"Snižit zrychlení na jeden a půl násobek výkonu raketového motoru," přikázal Khan. A pak mírným, přesvědčivým a ironickým tónem dodal: "Budme přátelé..."

"Jeden a půl raketového pohonu," potvrdil důstojník u kormidla. Laserové přijímače hlásily signál.

"Žádají o vizuální spojení, Khane," řekl Joachim.

"At se nažerou statiky."

"Porád mají štít dole."

"Jistěže. Neríkám jsem, že jsme přátelé? Kirku, starý příteli, jestli znáš klingonské přísloví, že pomsta se jí nejlépe studená?"

Joachim riskoval pohled na svého velitele. Khan se naklánel kupředu s rukama sevřenými v pest. Vlasy mu divoce vlály kolem hlavy. V očích se mu zrcila únava spolu s besivou zurivostí. "Ve vesmíru je velice chladno," zašeptal Khan.

Na obrazovce Enterprise pomalu narůstal obrázek Reliant. "Reliant snížila na jeden a půl raketového, admirále," oznámil Sulu.

"Nejaké známky poškození?"

"Žádné, pane."

"Pane," ozvala se Saavik, "jestli mohu citovat Rády, článek dvanáct: Při přiblížení jakékoliv lodi, když nebylo navázáno spojení..."

"Admirál to nařízení zná."

Saavik se prinutila nereagovat. "Ano, pane," pronesla ztuhla.

"To je sakra zvláštní," řekl Kirk spíše pro sebe. "Vyhlašte žlutý poplach."

"Zapnout ochranné pole," přikázala Saavik. Ozvalo se houkání sirény a světla potemněla. Trvalo jen chvíli, než se dostavila záložní posádka a zaujala bojové postavení.

"Hlášení z Reliant, pane... okamžik... na krátkých vlnách. Říkají, že mají zkrat na spojení."

"Spocku?" Spock se sklonil, aby Reliant prozkoumal.

"Stále ještě nevztýčili štíty," hlásil Joachim. Pripadalo mu, že všechno, co se kolem dělo, sleduje z velké dálky. Jenom jeho vzpomínky byly velmi blízko. Neustále se mu vracely a desily ho, jakmile odvrátil na chvíli pozornost - výraz v Marchových očích, krev stékající po Madisonově tváři a sebevraždu Chitirih-Ra-Payjh. A nemohl zapomenout, co mu Madison říkal.

"Bud opatrný, Joachim," varoval ho Khan. "Ne všechno najednou. Strojovna. Zamer se na strojovnu. Připrav se k palbě."

Joachim poslechl. Před dvěma staletími dal své slovo, a proto poslechl.

Spock studoval výsledky detektoru. Byly stejné jako ty předchozí. Ani známka poškození.

"Všechny jejich emise jsou v pořádku, admirále." A pak si všiml signálu změny, která už normální nebyla. "Vztýčují štíty!"

"Phasery Reliant se zaměřují na nás!" vykřikl Sulu v ten samý okamžik.

"Vztýčit štíty!" zvolal Kirk. "Nabít phasery; připravit k..."

Reliant vypálila.

Peter stál připravený u svého pultu a zoufale si prál, aby měl něco na práci. V lodi byl vyhlášen bitevní poplach. Kolem se rozléhalo houkání sirény a celé osazenstvo strojovny - sami veteráni - spechali na svá místa, nebo už byli plně ponoreni do horečné činnosti. Kadeti na svých místech mohli jen vyckávat a dívat se kolem. A takový bezvýznamný kadet tu mohl jen skrýpat zuby a předstírat, že existuje nějaký důvod, aby tu byl.

Dosud měl Peter určité podezření, že výlet je pouhý podfuk, jakási simulace se skutečným vybavením. Ale třeba se mýlil. Kdyby se jednalo jen o další test, zastali by veteráni pekne v pozadí a nechali by kadety všechno dělat. Peterovo srdce se rozbušilo rychleji. Hlavou mu blesklo, jak by to asi Saavik analyzovala svou neotřesitelnou logikou. Bylo by příjemné si o tom popovídat, jakmile to skončí, at je to skutečnost, nebo ne. Neviděl ji od té chvíle, co šéfinženýr Scott odložil jeho hodiny matematiky.

Strýček Montgomery řekl kapitánu Spockovi, že Petera nemůže postrádat, protože ve strojovně je příliš mnoho práce. Ale jemu zase řekl, že povolí další hodiny matematiky, až opět začne dělat pořádně svou práci. Peter to chápal jako pokus o jakousi lekci, aniž by se mu v papírech ocitl záznam, což oceňoval. Ale přitom pocítoval horkost, protože soudil, že si ji nezasloužil.

Za několik dní toho nechá, pomyslel si Peter. Treba až tohle skončí, at už jde o cokoli.

Z cista jasná ho uderila do zad tlaková vlna a mrštila s ním o palubu. O několik zlomků sekundy později otrásl palubou i zvuk výbuchu. Jak se škrábal na nohy, vzduchem se rozléty kousky kovu a ve strojovně se zdvihl vítr. Otvor v lodním trupu vysával vzduch ze strojovny. Nastalo strašné ticho a Peter cítil, jak mu praskají ušní bubínky. Nouzové dveře sjely dolů a do prostor, kde se ovzduší vytratilo ven do kosmu, se náhle vrátil

cerstvý vzduch. Zvuk se vrátil. Slyšel výkřiky strachu a bolesti a mimoto mu stále hucelo v uších.

Oprel se o pult, aby mohl vstát. Poplachový signál vriskal. "Ach, bože!" vykřikl Grenni. Na jeho pultu svítily snad všechny kontrolky. "Presi, musíme odsud pryč."

Peter vzhlédl. Přímě nad nimi unikl z otvoru ve stěně trojvrstevného nerozbitného potrubí hustý, žlutozelený kour.

Peter se díval s narůstajícím zdešením. Chladicí médium přece nikdy nemelo unikat!

Začal blikat signál radiacíního nebezpečí a rozjecela se siréna chemického ohrožení. Jedovatý plyn houstl. Brzy zaplavil celou místnost s kadety. Petera začaly pálit oči. Grenni ho chytil za paži a snažil se ho odtáhnout za prchajícími kadety.

"Nesmíš opustit stanoviště!" křičel Peter.

"Hovno," odsekl Grenni. Vytrhl se utíkal.

Peter se snažil vytáhnout svůj respirátor. Sotva viděl, když si ho nasadil. Cítil se, jako by měl rozdrčený hrudník.

Primární ovládací pult byl poškozený a poručík Kasatsuki ležela v bezvědomí na podlaze. Byla odpovědná za hlavní řízení pomocného motoru a Peter s Grenním jí přitom měli asistovat. Ted Grenního pult zapípal a rozblíkal se na něm kontrolky. Když nic nepodnikne, pomocný pohon úplně vypadne.

Plyn kolem Petera houští, zatímco se snažil zkrátit poblázněný ovládací systém. Zároveň byl nucen zapnout i svůj řídicí pult. I přes nasazený respirátor měl oči plné slz a nesnesitelně ho pálily.

Výkřiky bolesti a strachu k němu doléhaly jako přílivové vlny. Šéfinženýr Scott vykřikoval své rozkazy uprostřed všeobecného chaosu. Peter všechno slyšel, ale delo se to na celý světelný rok daleko. Cítil, jako by se spojil se samotnou Enterprise - tak bylo jeho jednání hladké a plynulé, tak dobře a s takovou jistotou vedel, co má udelat. Na mustku měl Jim Kirk plné ruce práce.

"Pane Sulu, štítý!"

"Snažím se, pane."

Do všeobecného zmatku se ozval interkom.

"Lékařský poplach, strojovna!."

McCoy už byl na poloviční cestě k turbovýtahu. Vřítel se do něj a zmizel.

"Nemám energii, pane," hlásil Sulu.

Kirk uderil rukou do tlačítka interkomu: "Scotty!"

Z interkomu zazněla strašlivá změť zvuku, jak se každý kanál na lodi snažil dostat na mustek.

"Uhuro, vypnete ten zatracený kravál!" Stiskla hlavní spínač.

Nastalo ticho.

"Pan Scott na samostatném," ohlásila.

"Scotty, hlášení."

Scottův hlas zněl podivně. Patrně mikrofon na krku, říkal si Jim. Má na sobě respirátor! Co se tam stalo?

"Sotva se držíme, pane. Hlavní energetické zařízení vypadlo."

"Náhradní zdroj," přikázal Kirk. "Hlášení škod."

Na přední obrazovce se objevil schematický náčrt Enterprise s šokující velkou červeně vyznačenou plochou poškození, která se šířila od lodní strojovny. Kirk se Spockem studovali hlášení.

"Způsob útoku ukazuje na velmi dobré znalosti o slabých místech naší lodi," řekl Spock.

"Ale kdo to je? Kdo velí na Reliant?"

"Clark Terrell," odpověděl Spock. "Všichni ho velmi oceňují. Rozhodne to není ten typ, který by náhle zešlel nebo vyprovokoval vzpouru."

"A kdo tedy na nás útočí? Proc?"

"Jedna věc je jistá," řekl Spock. "S náhradním pohonem jim neunikneme."

"Vizuální," vyštěkl Kirk. Na obrazovce se objevila Reliant, otocená kolem mustku Enterprise. "Pane Sulu, všechnu energii do phaseru."

"Příliš pozdě..." poznamenal Spock.

Na obrazovce s desivou nevyhnutelností vypálila Reliant svá fotonová torpéda. Náraz energie otrásl celou lodí, spálil nebo roztavil cipy v počítačích, vyradil četné obrazovky a zničil celé komplexy systému. Na horní palube vypukl požár. Ve vzduchu bylo cítit kyselý zápach roztaveného plastiku a vypařeného kovu.

"Scotty!" vyštěkl Kirk. "Co nám zbývá?"

"Jenom baterie, pane. Za několik minut můžeme poskytnout pomocný pohon..."

"Nemáme ani těch několik minut. Můžete mi poskytnout energii pro phasery?"

"Jen na několik výstřelu, pane."

"To na jejich štíty nestací," řekl Spock.

"Co jsou, k čertu, zač?" opakoval Kirk.

"Admirále," ozvala se Uhura. "Reliant chce mluvit s velitelem..." zaváhala, "Chce s námi projednat podmínky kapitulace."

Kirk pohlédl na Spocka, který mu nezúčastněně pohled opetoval. Obrátil se k Saavik. Očekával, že... vlastně nevedel, co má od ní očekávat. Její sebeovládání bylo stejně neproniknutelné jako Spockovo.

"Na obrazovku," přikázal Kirk.

"Admirále..." ozvala se Uhura.

"Udelejte to - dokud máme čas."

Obrazovka se změnila, bod po bodu na ní vznikl nový obraz lidské tváře.

"Khan!" zvolal Jim Kirk.

"Vy si pamatujete, admirále, po všech těch letech. Dojalo mě to. Obával jsem se, že jste na mě zapomněl. Samozřejmě, já si vás pamatuji."

"Co to má všechno znamenat?" ptal se rozzlobeně Kirk. "Kde je posádka Reliant?"

"Copak jsem se nevyjádřil dostatečně jasně?" optal se Khan nebezpečně. "Mám v úmyslu se pomstít, admirále. Na vás. Zničil jsem na vaší lodi všechny energetické zdroje a brzy vás připravím i o váš život."

"Reliant manévruje," řekl velmi tiše Sulu. "Připravuje se k dalšímu výstřelu."

"Chtel jsem ale, abyste vedel, až budete umírat, kdo vás porazil: Khan Noonian Singh, princ, kterého jste poslal do vyhnanství."

"Khane, poslechnete," žádal Kirk. "Jestli chcete mou osobu, přenesu se na vaši lod. Žádám jen, abyste ušetřili mou posádku. Se mnou si můžete dělat, co chcete."

Khan se oprel do křesla a mile se usmál. Vztáhl dopředu ruce a jako by vážil v dlaních na jedné straně Jima Kirka, kterého měl k dispozici, a na druhé Enterprise a Jimovu smrt, ovšem o něco opožděnou.

"To je velice zajímavá nabídka. A je..." jeho hlas zněl sebejistě a nebezpečně, "typická pro váš zvrácený charakter. Uvážím to."

Zaváhal snad na sekundu: "Přijímám vaše podmínky..."
Kirk vstal. Spock pokročil k němu, ale zarazil se, když Kirk mávl náhle rukou.
"...pod jednou podmínkou. Rovněž mi poskytnete všechny údaje a materiály, které se týkají projektu Genesis."
Kirk se snažil zachovat klid a nereagovat. "Genesis?" divil se. "Co je to?"
"Nehrajte si se mnou, Kirku. Mám ruku na spínací phaseru."
"Provedu pruzkum, Khane, dejte mi čas. Poškození počítače..."
"Dávám vám šedesát sekund, admirále." Kirk se otočil ke Spockovi.
"Nemůžete mu dát Genesis, admirále," protestoval . Vulkánec.
Kirk tiše řekl mimo dosah přesně zameraného mikrofonu. "Aspon.víme, že ho nemá. Jenom prikyvujte, jako bych dával příkazy. Poručíku Saavik, vyvolejte data na velitelském pultu Reliant. Rychle."
"Velitelském.?"
"Honem!" zašeptal Jim naléhavě.
"Kód?" ptal se Spock.
"To je vše, co máme."
"Admirále," ozval se Khan, "napínáte mou trpelivost."
"Hledáme to, Khane. Sám dobře víte, jak jste mou loď poškodil. Musíte nám poskytnout trochu času."
"Cas, Kirku? Vy jste mi ukázal, že čas není žádným darem, ale mucením. Zbývá vám čtyřicet pet sekund."
Sulu se obrátil ke Kirkovi. "Reliant ukončila manévry, pane. Zamerila nás a právě se vrací zpět."
Saavik našla informaci, kterou Kirk požadoval, ale nechápala, k čemu mu bude. "Nerozumím..."
"Musíte se naučit, proč věci na kosmické lodi fungují, ne pouze jak." Kirk se opět otočil ke Khanovi a snažil se do svého hlasu vložit co nejpresvedcivější tón. "Práve to vysíláme, Khane..."
"Kód predpony je jedna-šest-tri-nula-devet," hlásil Spock.
Rychle se dal do práce. Saavik sledovala, jak zadaný kód probíhá schémata a zneškodňuje obranu Reliant. Náhle pochopila, co má Kirk v úmyslu: převést ovládání Reliant na Enterprise a stáhnout její štíty.

"Máte ještě tricet vterin," řekl Khan a vážil každé slovo.
"Jeho inteligence je obdivuhodná poznamenal Spock. "Jestliže kód zmenil..."
"Spocku, cekejte na můj signál," přikázal naléhavě Kirk. "Příliš brzo a zjistí, o co nám jde. Pak by znovu vztýčili štíty..."
Spock vyčkával a Kirk se otočil k obrazovce.
"Khane, jak vím, že dodržíte své slovo?"
"Dodržet slovo, admirále? Nedal jsem žádné, nemáte na výběr."
"Rozumím," řekl Kirk. "Pane Spocku, jsou data připravena?"
"Ano, admirále."
"Khane, připravte se na vysílání." Podíval se na Sulu. "Pane Sulu?"
"Phasery zamereny," hlásil tiše Sulu.
"Váš čas uplynul, admirále," oznámil Khan.
"Hned - právě začínáme s vysíláním. Pane Spocku?"
Spock vyslal k Reliant kód s následným příkazem ke zrušení ochranných štítů.
Údaje na Saavicině monitoru se zmenily. "Štíty jsou dole, admirále!"
"Palte!" vykřikl James Kirk, zatímco Khan na obrazovce zvolal: "Co? Joachime, vztýčit - kde je blokáda?"
Sulu shromáždil veškerou energii poškozené lodi a prohnal ji phasery.
Vesmírem projela jemná a jasná světelná čára, která spojila Enterprise s Reliant smrtícím vláknem. Trup Reliant se rozzářil do šarlátu, stejně jako jeho velitelský mustek.
Na obrazovce vykřikl Khan bolestí a vztekem zároveň, jak se loď otrásla. Spojení začalo mizet a obrazovka Enterprise potemněla.
"Dokázal jste to, admirále!" radoval se Sulu.
"Nedokázal jsem nic, zpackal jsem to. Sakra, začínám být senilní." Podíval se na Saavik a zavrtel hlavou. "Poručíku Saavik, klidně mi dál připomínejte předpisy. Spocku, pojdte se mnou, musíme zjistit rozsah škod."
Přešel k turbovýtahu a Spock ho následoval. Dveře se zavřely...

Joachim snášel Khanův hněv stejně klidně a se stejnou bolestí, jako by byl sám zraněn.
"Palte, palte! Joachime, ty blázne! Proč nestrlíš?"
"Nemůžu, Khane. Poškodili ovládání fotonových torpéd a nadsvetelný pohon. Musíme se stáhnout."
"Ne!"
"Můj pane, musíme, nemáme jinou možnost. Musíme opravit loď. Enterprise nám nemůže uniknout." Zavíraly se mu oči, chtělo se mu spát, ale bál se vzpomínek a sny ho desily. Měl dost snu o zabíjení, smrti a pomste.

Výtah se zastavil a dveře se otevřely do sálu strojovny. Kirk vykročil kupředu, ale hned se zdešene zastavil.
"Scotty! Bože!"
Lodní inženýr tu stál a celý se chvil potřísněný krví. V náručí držel tělo Petera Prestona. Chlapec mu ležel na rukách zcela bezvládně a z nosu a úst mu vytékala krev.
"Nemohl jsem se dovolat doktora McCoye. Musím kluka dostat do nemocnice..." Slzy mu stékaly po tvářích. Vklópýtal do výtahu. Kirk a Spock mu priskocili na pomoc. Kirk ho podeprel, zatímco Spock vzal chlapce jemně z jeho paží.
"Nemocnice!" vyštěkl Kirk.

Turbovýťah zrychlil.

Spock vystoupil na mustek. Košili mel zkrvavenou - červená krev pri zasychání hnedla: nebyla však jeho vlastní. Saavik neprojevila úlevu, kterou cítila. Spock se k ní tiše pripojil na stanovišti vedeckého dustojníka. Zatímco Saavik ridila práce pri opravě lodí, Spock zapojil počítač. Informace vyskocily ihned na terminál.

POSÁDKA STROJOVNY: LEHKÁ ZRANENÍ. VÁŽNÁ ZRANENÍ. KRITICKÁ ZRANENÍ.

PETER PRESTON.

Saavik zatajila dech. Spock na ni pohlédl - cítila jeho zkoumavý pohled, ale nedokázala ho opetovat.

Ruce se jí začaly chvet. Hledela na ne a říkala si: je to hanebné. Zneuctíš sebe i svého ucitele. Musíš Vulkánce ještě více ponižit?

Zatmelo se jí pred ocima. Prinutila se, aby je zavrela.

"Porucíku Saavik," řekl Spock.

"Ano, kapitáne," zašeptala.

"Odneste tento seznam doktoru McCoyovi."

Ztežka polkla a snažila se soustredit na list papíru, který jí Spock podával.

Seznam obeti personálu strojovny? Pro doktora McCoye prece nemá význam, vlastne to prišlo od neho.

"Kapitáne?"

"Prosím, porucíku, neprete se se mnou," řekl Spock. Chladný tón jeho reci jako obvykle nic neprozradil. "Nemelo by vám to zabrat víc jak patnáct minut. Déle vás na mustku nemůžeme postrádat."

Vstala a vzala si z jeho rukou podávaný list. Její prsty ho krecovité uchopily a téměř ho zmackaly. Pohlédla Spockovi do očí.

"Mustek se bez vás déle neobejde, porucíku," opakoval. "Rychle běžte: Omlouvám se."

Odbehla.

McCoy se zoufale snažil zachránit Prestonuv život. Musel stále zesilovat anestetické pole, protože chlapec neustále bojoval o znovunabytí vědomí.

Indikátory životních funkcí nemely snahu se stabilizovat. At už McCoy delal cokoliv, hochuv fyzický stav se neustále zhoršoval. Tržné rány, nekolik zlomených kostí a nejaká vnitřní zranení s velkou ztrátou krve, fraktura lebky vcelku nic vážného. Ale Preston stál přímo pod otvorem, kde unikal chladicí plyn. Všechno záviselo na tom, kolik se ho nadýchal a jak dlouho stál v maku jedovatého plynu, než ho ventilátory odsály.

McCoy zaklel. Ti zatracení technici nevyžadovali nic, než aby ten korozivní, teratogenní, gama záření emitující jed mel dost vysoké specifické teplo, aby chránil stroje pred roztavením. Dobře, a také říkali, že ochrana pred jeho účinky je zcela bezchybná.

"Doktorko Chapelová!" vyštěkl. "Kde je ta prokletá analýza?"

Scott ho pozoroval skrz silné sklo, rozdelující predpokoj od operacního sálu. Uderil do neho pestí.

Chris Chapelová vstoupila do místnosti a McCoy už znal výsledky predem z jejího výrazu.

Podala mu výsledky analýzy Prestonovy krve a chemického rozboru telesné struktury. "Je mi to lito, Leonarde," rekla.

Smutne potrásl hlavou. Nekolik indikátoru životních funkcí se blížilo k nule a chlapec začal vnitřně krvácet - ve větší míře, mnohem hur než predtím. Rány se neuzavíraly. A nezavrou. Bunečná struktura začala podléhat zkáze.

"Už jsem to vedel, Chris. Jen jsem doufal..."

Odvrátil se od operacního stolu a zmenil anestetický režim z celkového na lokální. Peter začne nabírat vědomí, ale neucítí bolest.

Když McCoy vzhlédl, stál vedle Scotta Jim Kirk a držel ho za rameno.

McCoy zavrtel hlavou.

Scott se vrátil do operacního sálu. Kirk ho následoval. "Doktore McCoyi, nemůžete..." Zlomil se mu hlas.

"Je to otrava chladicím plynem, Scotty," vysvetloval McCoy. "Je mi líto. Mohl bych ho udržovat naživu tak pul hodiny, maximálně. To mu nemohu udelat."

Scott začal protestovat, a pak zmlkl. Vedel stejne dobře jako každý doktor, možná lépe, co znamenají účinky otravy.

Prešel k Prestonovu lužku a dotkl se jemne chlapcova cela.

Preston pomalu otevrel oči.

"Petre," řekl Scott, "chlapce, nechtel jsem ti..." Zarazil se. Slzy mu stékaly po tváři.

Kirk se sklonil nad chlapcem.

"Pane Prestone," oslovil ho.

"Jsme... jsme v pořádku?" Peter hledel kupredu na neco, co existovalo jen v jeho mysli.

"Ano," prisvedcil Kirk. "Druhou nadsvetelnou vpřed."

"Ano," zašeptal Peter.

Saavik se zastavila u dverí nemocnicního oddelení. Prišla príliš pozde.

Z operacního sálu vyšel Scott a ze stran ho podpírali admirál Kirk a doktor McCoy. Plakal. Za nimi leželo na operacním stole Peterovo telo.

Doktorka Chapelová pretáhla pres jeho tvár bílé prosteradlo. Saavik odhodila zmackaný list na podlahu, otocila se a rozběhla se chodbou pryč. Vrhla se do první místnosti, na kterou narazila a pribouchla za sebou dvere.

V prázdné tmavé konferencní místnosti se snažila uklidnit. Bojovala sama se sebou, aby zvládla ten prudký záchvat žalu a vzteku, který ji posedl.

To není spravedlivé! kricela v duchu. To není spravedlivé! Bylo to jen dítě!

Sevrele pesti kolem okraje židle. Jako by byla stále na Hellguardu, zvrátila hlavu dozadu a vykrikla. Na chvíli ji posedlo šílenství. Vyrvala židli z přichytu, vytrhla zároveň svorníky a mrskla s nimi po místnosti. Odrážely se od steny, zanechaly šrámy v kovu a dopadly jí k nohám. Když se opět vzpamatovala, byla schoulená v rohu místnosti a chvela se po celém tele. Pozdvihla hlavu. Tma, která ji obklopovala, pro ni neznamenal žádnou překážku. Viděla škody, které stacila napáchat. Byla slabá, ale dokázala se už kontrolovat. Pomalu vstala a aniž by se ohlédla, vyšla z konferenční místnosti.

Scott nebyl několik minut schopen reci. Konečně jeho pohled utkvěl na Jimovi Kirkovi.

"Proc?"

Jim se smutně podíval na telo kadeta Prestona. "Khan me chce zabít, protože jsem ho před patnácti lety odsoudil... a nezajímá ho, kdo stojí mezi ním a pomstou."

"Scotty," ozval se McCoy, "je mi to líto."

"Zustal na svém místě," říkal Scott. "Když ostatní kadeti nevydrželi, on zustal."

"Kdyby nezustal, byli bychom už rozprášeni po vesmíru na atomy," řekl Kirk.

"Mustek volá admirála Kirka," ozval se z interkomu Spockův hlas.

Kirk priskocil k interkomu a stiskl spínač. "Zde Kirk."

"Strojovna nám ohlásila, že pomocný pohon opět běží. Mužeme letet vpřed s raketovými motory."

Kirk si promnul oči, snažil se nemyslet na Scottovo zoufalství a soustředil se na dení na lodi a na hrozbu záhuby celé posádky. "Nejvyšší rychlosti k Regulu I., pane Spocku." Posadil se na bobku vedle Scotta. "Scotty, je mi líto, ale musím vedet... dokážeš opravit hlavní stroje?"

"Já... nemyslím, pane..."

"Scotty..."

"... ale udelám, co můžu..." Apaticky vstal a prerývave řekl: "Já vím, že jste se snažil, doktore..." Vyšel ven z nemocničního oddělení jak, o námesícník.

"Sakra," zaklel McCoy.

"Jsi v pořádku?"

McCoy pokrečil rameny. Pocitoval strašnou únavu. "Ztrácel jsem pacienty i dříve, Buh mi pomáhá, dokonce mezi nimi byly i děti. Sakra, Jime, Khan te sem nalákal, to všechno vysvětluje. Musel použít tvé jméno, aby ohrozil Genesis - ale jak se o ní dozvedel?"

"Nevím, ale ještě větší starosti mi dělá, že by se jí mohl zmocnit. Sám jsi řekl: S dostatečně velkou energií by mohl změnit celý vesmír."

"Snad ještě máme čas. Udelal jsi všechno, cos mohl."

"Ale dostal me. Vyzvali jsme jen díky tomu, že vím o našich lodích něco, a cem Khan nemel ponetí." Povzdychl si. "A protože jeden ctnáctiletý chlapec..." Zarazil se.

"Doprcic," ulevil si a opustil nemocnici.

SEDMÁ KAPITOLA

Enterprise se belhala k Regulu I., celá lodní posádka pracovala bez oddechu, aby opravila všechny škody, které způsobil Khanův útok. Když se dostali na dohled Spacelabu, dokázal se Kirk zbavit tíživých obav o osud lodi. Ale stále více ho zneklidňovaly starosti, co ho čeká u cíle jejich letu. Kosmická stanice udržovala dokonalé rádiové ticho. Pan Sulu navedl Enterprise na obežnou dráhu kolem Regulu I.

"Orbitální dráha stabilizována, pane."

"Dekuji, pane Sulu. Korvetní kapitáne Uhuro, nezkusíte to znovu?"

"Dobře, pane. Enterprise volá kosmickou laborator Regulus I. Spacelabe, ozve se. Ozve se, prosím..." Dostávala stále stejnou odpověď jako při předchozích voláních po zprávě doktorky Marcusové. Absolutní ticho. "Enterprise volá Spacelab. Ozvi se, Spacelabe. Zde je lod Spojených států Enterprise. Prosím, ohlašte se..." Obrátila se ke Kirkovi.

"Nikdo neodpovídá, pane."

"Senzory, kapitáne?"

"Senzory nefungují, admirále," hlásil Spock. "Nedokážu zjistit, co je uvnitř stanice."

"A nevíme, jestli je Reliant nablízku," dodal Kirk.

"Správne, admirále."

"Slepí, jako... tiberský netopýr," povzdchl si Kirk tiše. "Co je s Regulem I.?"

"Planetoid třídy D, není nicím zvláštní. Žádná sopečná aktivita. Je to jen veliký kus skály."

"Reliant by se za ním mohla ukrývat."

"Existuje určitá možnost, admirále."

Kirk zapojil komunikační linku do strojovny. "Scotty, máme už dostatek energie pro přenosové zařízení?"

"Jen tak tak, pane." Inženýrův hlas znel unaveně a bez života.

"Dekuji, Scotty."

Jim Kirk vytáhl z kapsy brýle, podíval se na ně, rozložil je, obrátil je v ruce. Nakonec je složil a položil stranou.

"Jdu dolů na Spacelab."

"Jime," varoval ho doktor McCoy, "Khan by tam dole klidně mohl být!"

"On tam byl, Kostro a nenašel, co chtel. Mužeš někoho postrádat? Mohli by tam být ranení."

"Mohu postrádat sebe," řekl doktor.

"Promínte, admirále," ozvala se Saavik, "ale Rády, clánek patnáct výslovně zakazuje vstup vlajkového důstojníka na nebezpečné území bez ozbrojeného doprovodu."

"Takové nařízení neexistuje," řekl Kirk. Bylo to jednodušší než se s ní hádat.

Chtěla promluvit, zarazila se a zamracila. Zauvažovala, jak se zachovat tváří v tvář lži vyslovené, jako by to byla čistá pravda.

Na druhé straně, musel si Kirk přiznat, měla pravdu.

"Ale pokud si chcete vyzkoušet phaser, můžete se k nám připojit. Pane Spocku, loď je vaše."

"Ano, pane."

"Vy a pan Scott mě budete pravidelně informovat o průběhu oprav." Vstal a zamířil k turbovýtahu.

"Jíme," začal Spock.

Kirk se podíval na svého starého přítele.

"... buďte opatrní."

Jim přikývl s lehkým úšklebkem a odešel.

Doktor McCoy se materializoval uprostřed hlavní laboratorní stanice s vytaženým a odjištěným phaserem.

To je opravdu vhodný postoj pro doktora, problesklo mu hlavou, jsem připravený někomu ušlehtit hlavu. Jim se materializoval kousek od něho v úhlu a Saavik mezi nimi, takže vytvořili jakýsi malý ochranný kruh.

"Haló," zavolal Jim. "Je tu někdo?"

Stanice vrátila zpět ozvenu na znamení opuštěnosti a ticha. Saavik přistoupila k hlavnímu počítači a zapojila ho.

Promluvila k němu, ale počítač neodpověděl. Jasná známka poškození systému.

"V počítači toho moc nezbylo, admirále," hlásila, když provedla několik dalších operací. "Paměť je téměř celá vymazaná." Aktivovala poslední zbylý soubor a chvíli si ho prohlížela.

McCoy zapnul analyzátor a prozkoumával nejbližší okolí. Zdálo se mu, že zaslechl pípnutí. Ale ne, zmizelo, než si mohl cokoliv prohlédnout.

"Pane," ozvala se Saavik.

"Ano, poručíku?" odpověděl Kirk.

"Je to zvláštní. Zbývá tu pouze jeden program. A je pěkně dlouhý. Unikátní situace, s ohledem na mé dosavadní zkušenosti."

Ustoupila, aby se Kirk a McCoy mohli podívat na obrazovku.

"Nedovedu si s tím poradit."

Zamracili se, když spatřili mihotavou probleskující pestrobarevnou grafiku.

"Další simulace Genesis?" pronesl McCoy s pochybami.

"Ne..." odpověděl Kirk. "Dobrý bože, Kostro, to je hra! Jestli tohle je vše, co Khan našel..." Potrásl hlavou. "Phasery na ochromení. Pokračujeme. A buďte opatrní."

McCoy krácel opatrně chodbou. Stropní světla ji osvětlovala jen spore a po stěnách tancily velké stíny. Spacelab byl opravdu veliký - vedle vedce zabývajících se vlastním projektem, jichž si Spock vysoce vážil, zde žilo několik stovek techniku a dalšího pomocného personálu, který zabezpečoval bezchybný chod stanice. Většina z nich byla teď na dovolené, ale stále by tu mělo zůstat asi osm nebo deset lidí. Tak kde...?

Zatajil dech. Z analyzátoru se ozvalo slabé pípnutí a jakýsi harašivý zvuk. Pomalu se otocil.

Spatřil bílou laboratorní krysou. Chvilí na něho hledela, pak se obrátila a rozbehla se po chodbě. Drápky se jí smekaly po kluzké podlaze.

"Jsem s tebou, kamarádko," zabručel McCoy.

Cítil se poněkud lépe a pokračoval v cestě. Nahlédl do všech místností, kolem kterých procházel. Všude se mu ale naskýtal stejný pohled - malá kabina, dobře vybavená standardním zařízením pro studium.

Kdyby měli prohledávat celou stanici místnost po místnosti, zabralo by to celé dny. McCoy se rozhodl, že se vrátí zpět do hlavní laboratorní a zjistí, jestli Jim a Saavik něco nenašli.

Otevřel poslední dveře. Za nimi byla tma.

Vlasy se mu zježily. Udal krok kupředu. Žádný podivný zvuk, nic neviděl - proč se cítí tak nejistě?

Pach: ostrý, slaný, kovový. Cítil krev. Otocil se a do tváře ho zlehka uderila studená ruka.

"Světla!" vykřikl a uskokil. Noha mu uklouzla a upadl.

Senzory zareagovaly na jeho hlas. Jak ležel na podlaze, rozhlédl se kolem.

"Bože na nebesích!"

McCoy zdešene hledel na visící těla. Pomalu vstal. Chvilí bojoval s komunikátorem.

"Jíme..."

Pět lidí - jeden Deltan a čtyři pozemšťané - viseli hlavou dolů zavešeni u stropu. Každému z nich kdosi podržel krk.

McCoy přistoupil k nejbližšímu tělu patřícímu vysokému cernochovi.

Tvář měl pokrytou krví. Tělo muže visícího hned vedle neslo jasné stopy mučení.

McCoy cekal, až se Kirk ozve, a postupně našel ztracenou rovnováhu. Divoké, nelítostné zabíjení kolem v něm vyvolávalo silný pocit nevoľnosti.

Trhl sebou, když se z komunikátoru ozval Jimův hlas.

"Ano, Kostro?"

"Já... našel jsem je."

"Hned jdu dolů."

"Ne! Doktorka Marcusová mezi nimi není. Není tu. Ale ostatní... jsou mrtví, Jíme. Prosím te, zůstaň, kde jste. Privolám sem lékařský tým." Rychle přemítal, jestli je na lodi ještě někdo mimo doktorky Chapelové, kdo by mu pomohl s tou

hruzou kolem.

"Kirk konec."

McCoy tiše zaklel.

Prozkoumal informace, které mu analyzátor při průzkumu tel poskytl a zaznamenal stav okolí. Tri z lidí zemřeli vykrvácením, jeden v šoku a Deltanka... příčinu její smrti nedokázal určit.

Jaká je asi šance, že by se jejich vrah dostal před soud, říkal si McCoy. Sakra malá!

"Dobrý bože!" zaslechl Jimův hlas ode dveří. Stál tam se zdešením vepsaným do tváře.

"Říkal jsem ti, abys sem nechodil," zlobil se McCoy. "Nemusel jsi vidět, co se tu stalo." Za Kirkem zahlédl Saavicinu klidnou vulkánskou tvář, prostou všech emocí. "A ona také ne!"

Kirk se ohlédl přes rameno. "Poručíku, přikázal jsem..."

"Jsem váš doprovod, admirále," odpověděla chladně. "Za vaši bezpečnost odpovídám já a ne naopak."

"Zustante venku," řekl jemně McCoy. "Díte, není nutné, abyste viděla zrovna tohle..."

"Nejsem žádné dítě a ochranu nepotřebuji."

"Poručíku Saavik," pronesl ostře Kirk.

Saavik ho přerušila. "Pane, abyste mne ochránil před pohledy jako je tenhle, musel byste začít už v době, kdy jsem byla ještě dítě. Nenechám vás bez ochrany, když takový tvor, který má potešení ze zabíjení a který by vás nejraději viděl mrtvého, je volný a schovává se někde poblíž. Já se schovávat nebudu!"

Na chvíli se zarazila, jako by ji její vlastní výbuch polekal. Pokračovala už mírnějším tónem, ale její slova zůstávala stejně rozhodná.

"Admirále Kirku, jestli si přejete doprovod, který by se choval jinak, musíte mi nařídít návrat na lod."'

Saavik čekala, ale Kirk nic neríkal.

Opatrně přešla po zakrvácené podlaze, na krátký okamžik zaváhala a pak zvedla Vance Madisona. V rukou jí leželo jeho bezvládné tělo. Lano obtocené kolem jeho kotníku se uvolnilo.

"Odríznete ho, prosím."

Kirk jí vyhověl.

Nalezli pět prosteradel, do kterých položili mrtvá těla. Tri z nich byli vedci pracující na projektu Genesis a dva patřili k pomocnému personálu.

"Zabili dokonce i šéfkuchare?" potrásal udiveně hlavou Kirk.

"Těla jsou už vychladlá," řekl McCoy, "ale ještě nenastala posmrtná ztuhlost. Jíme, nejsou dlouho mrtví."

Jim se rozhlédl po zakrvácené místnosti.

"Carol..." zacial.

Pátrací skupina se vrátila do hlavní laboratore.

Saavik cosi zaslechl. Rozhlédla se po místnosti, ale neobjevila nic. Avšak zvuk se ozval znovu. Vytáhla analyzátor a zapnula ho.

Přístroj kvílive zapípal. McCoy a Kirk to zaslechli.

"Poručíku?" ptal se Kirk.

"Nevím, pane."

Šla za signálem až do rozlehlého skladiště. Když se k ní Kirk a McCoy připojili, vztáhla ruku a otevřela dveře.

Vypadla další dve těla a zhroutila se jí u nohou.

Kirk sebou trhl. "Bože!"

McCoy poklekl a prohlédl je svým lékařským analyzátozem. Jedno z nich patřilo mladému černovlasému muži, druhé pak staršímu, vousatému, s hodností kapitána. Oba na sobě měli insignie Reliant.

"Jsou živí, Jíme."

Vzadu za nimi se rozzářila komunikační obrazovka. "Enterprise volá admirála Kirka, ohlaste se, prosím," žádala Uhura.

"To je prece Chekov," divil se Kirk.

"Enterprise volá admirála Kirka," ozvala se znovu Uhura. "Prosím, odpovězte."

"To je Clark Terrell, Jíme," řekl McCoy. "Sloužil jsem s ním." Ve skutečnosti ho znal opravdu dobře, už radu let.

Chekov zasténal.

McCoy se zamracil, když pohlédl na údaje analyzátoru. Patrně mu připadají stejně podivné jako jí samé, pomyslela si Saavik. I přes jeho nesmírné zkušenosti.

Kirk Chekova obrátil a podepřel ho pod ramenem. "Pavle, slyšíte mě? Probudte se!"

"Admirále Kirku!" volala Uhura. "Prosím odpovězte!"

"Saavik, reknete jí, že jsme v pořádku, proboha!"

"Prosím, odpovězte na můj signál, admirále." V Uhurině hlase se ozval naléhavý tón.

"Jakési poruchy v činnosti mozku," říkal McCoy, zatímco Saavik proběhla laboratorii a spojila se s Enterprise. "Asi důsledek nějaké drogy, řekl bych."

"Zde Saavik, korvetní kapitáne Uhuro. Jsme v pořádku. Prosím, zustante na příjmu. Saavik - konec."

"Dekuji, poručíku," odpověděla s úlevou Uhura. "Enterprise dále na příjmu."

Saavik nechala vysílacku zapojenou a vrátila se zpátky k McCoyovi a Kirkovi. Kapitán Reliant Terrell začal nabývat vědomí a Chekov byl už téměř vzhůru. Otevřel oči a bezvýrazně hledel na Kirka.

"Pavle, slyšíte mě?" naléhal Kirk. "Co se stalo?"

"Admirál Kirku..." zašeptal Chekov. Zhluboka se nadechl a téměř vzlykl. "Bože, pane..." Hlas mu selhal a rozplakal se.

Kirk ho držel. "Už je to v pořádku, Pavle. Je to dobré. No tak, nebojte se. Ted jste mezi přáteli."

Terrell zasténal a snažil se vstát. McCoy k němu přispěchal. "To jsem já, Len McCoy, kapitáne." McCoy s ním jemně

zatrásl. "Clarku, pamatujete se na mě?"

Terrellův výraz patřil muži, který se setkal s takovou hružou, že ztratil soudnost. "McCoy..." řekl pomalu. "Len McCoy...ano. Oh... ano..."

Chekov se odvrátil od Kirka a snažil se vstát. "Admirále - to byl Khan! Našli jsme ho na Alfa Ceti V..."

"Klid, Pavle. Reknete mi, co se stalo."

"Alfa Ceti VI. byla pryč. Moje chyba..."

McCoy se setkal s Kirkovým pohledem a oba se lehce zamracili. I Saavik se podívala, jak mohl mladý korvet-í kapitán zavinit, že zmizela celá planeta. Zřejmě byl ještě v šoku.

"Khan nás zajal. On - on dovede ovládat lidi, kapitáne! Jeho tvorové - on..." Chekov se roztrásl. Pritiskl si dlaně na uši.

"Má hlava!"

McCoy k němu přistoupil a přešel nad ním analyzátořem. "To je v pořádku, už jste v bezpečí."

Chekovova slova se vyřinula jako lavina. "Prinutil nás říkat lži... a provádět další věci, ale my jsme ho porazili. Myslel si, že nás ovládá, ale zmýlil se. Kapitán ho porazil, byl silný..." trásl se tak, že už nedokázal dál mluvit. Přitáhl kolena k bradě, sklonil hlavu, aby skryl slzy.

Kirk se podíval na Terrella, který se tvářil naprosto nezúčastněně.

"Kapitáne, kde je doktorka Marcusová? Co se stalo s Genesis?"

"Khan je nemohl najít," řekl Terrell s desivým klidem. "Na; šel jen některé vedce."

"To už víme," prorušil ho ostře Kirk.

"Všichni ostatní byli pryč. Mucil je. Nepromluvili, a tak je zabil. Stanice byla příliš velká, aby ji stacil prohledat. Proto vzal Reliant a vydal se na cestu, aby zabil i vás."

"Málem se mu to povedlo," řekl Kirk.

"Nechal nás tady," pokračoval Chekov. Pozvedl hlavu. Tvář měl zmáčenou slzami. "Nebyli jsme mu už... k užítku."

"Ovládá teď posádku Reliant?" ptala se Saavik a napadlo ji, jestli jsou lidé opravdu tak snadno ovlivnitelní telepatii.

"Většinu z nich zanechal na Alfa Ceti V."

"Je šílený, pane. Nežije pro nic jiného než pro svou pomstu. Viní vás ze smrti své ženy... poručíka McGiversové."

"Vím, co mi klade za vinu," pronesl Kirk. Chvilí hledel s očima upřenými do prázdna. "Carol je pryč, ale všechny záchranné čluny jsou pořád v doku. Kde je tu přenosové zařízení?" Podíval se na Saavik.

"Z paměti počítače byly vymazány i informace o samotném Spacelabu, pane," hlásila. "Ale Enterprise by měla mít v knihovně kopii."

Spojili se s lodí, ujistili Uhuru a Spocka, že jsou v pořádku, a vyžádali si sadu plánů. Dokonce i dekorativní nákresy stanice, které obvykle visely v přijímacím sále, byly strženy a zničeny.

V přenosové místnosti Kirk pečlivě prozkoumával údaje na ovládacím pultu.

"Pane Chekove, dostat se sem dolu?"

"Nemyslím. Říkal, že prohledávat tak velkou stavbu je zbytečná ztráta času. Myslel si, že prinutí zajatce, aby mluvili."

"Někdo tu nechal na přenosovém zařízení nastavené koordináty," uvažoval Kirk. "Zapnul ho, použil a nechal tak."

Nezbyl tu nikdo, aby ho vypnul."

Saavik prozkoumala cílové zamerění paprsku. "To nedává smysl, admirále. Koordináty odpovídají Regulu I. Planetoid je ale bez atmosféry a bez života."

"Jestli ale Carol dosáhla druhého stádia a vyzkoušela to v podzemí," přemýšlel nahlas Kirk, "říkala něco o podzemí..."

"Druhý stupeň?" Zřejmě má na mysli tajuplný projekt Genesis, napadlo Saavik.

Kirk náhle vytáhl komunikátor. "Kirk volá Enterprise."

"Enterprise, zde Spock."

"Hlášení škod, pane Spocku?"

"Admirále, poručík Saavik doporučovala, abychom se řídili platnými předpisy. V tom případě se hodiny protáhnou na řadu dní."

Saavik se pokoušela pochopit, co tím asi kapitán myslel. Vzdálene to připomínalo urážku, od kapitána Spocka zvláštní chování.

"Slyším vás, kapitáne," řekl Kirk po malé odmlce. "Ven s temi špatnými zprávami."

"Situace je vážná. Hlavní motor nedáme dohromady dřív jak za šest dnů. Pomocný pohon vypadl také, ale pan Scott doufá, že ho spraví do dvou dnů. Podle předpisu, admirále."

"Spocku," řekl Kirk. "Musím se o něco pokusit. Jestli se neozveme do..." na chvíli zauvažoval, "jedné hodiny, opravíte energetické generátory tak rychle, jak to jen půjde, a dostanete Enterprise odsud. Okamžitě, jak se dostanete z oblasti rušení signálu, vše ohlásíte Flotile. Podle předpisu, Spocku."

Uhura se vmísila do rozhovoru: "Nemůžeme vás tu nechat, pane!"

"Spocku, to je rozkaz. Uhuro, jestli se neozveme, nikdo tu pak už nebude. Konec." Vypnul komunikátor a vložil ho zpět do pouzdra. "Pánové," obrátil se k Terrellovi a Chekovovi, "možná byste měli zustat radeji tady. Prošli jste znacným..."

"Radeji chceme riskovat," řekl spešne Terrell. "Tak dobře. Jdeme."

"Jdeme?" podívoval se McCoy. "A kam?"

"Presne tam, kam šli i oni," odpověděl Kirk a ukázal na přenosové zařízení.

Saavik si uvedomila, co má Kirk v plánu. Přistoupila k ovládacímu pultu a nastavila automatické zapojení energie. Dávala přitom pozor, aby nezmenila nastavené souřadnice. Kirk se postavil na přenosovou plošinu. Terrell a Chekov následovali jeho příkladu, ale McCoy zustal stát v bezpečí na podlaze a bojovně zkržil ruce na prsou.

"Co když nešli nikam?"

Kirk se ušklíbl. "Pak máš velkou šanci, že se zbavíš naráz všech problémů, Kostro."

Doktor McCoy cosi nespokojene zamumlal a stoupl si také na plošinu.

"Pripravena," hlásila Saavik, stiskla spínač a rozbehla se za ostatními.

Zdi kosmické laboratore se rozplynuly a objevila se tma. Jim Kirk zatajil dech. Obával se, že se zmýlil a kolem něj se sevre navždy skála, až prenos skončí. V duši ho svíral strach. V tom samém okamžiku, kdy byl prenos ukončen, rozsvítila se kolem nich světla.

"Nu," řekl Jim, jakmile se zhmotnil i zbytek posádky, "jestli tu někdo je, pak už ví, že jsme zde."

Ocítli se v malé jeskyni, z níž vedlo několik tunelu. Vše bylo vytvořeno umele, nic nevzniklo přirozenou cestou. V místnosti byly bez ladu a skladu pohozené zápisníky, různá technická zařízení a několik periferních pametových bunek. Vše patrne pocházelo z kosmické laboratore a bylo to sem dopraveno ve strašlivém chvatu.

"Admirále," ozvala se Saavik. Ukázala k vedlejší místnosti. Kirk si všiml masivního kovového oblouku.

Následoval Saavik. I zde bylo nakupeno mnoho přístroje, ale všemu dominoval ohromný predmet podobný torpédu.

"Predpokládám, že se jedná o Genesis," poznamenal McCoy.

Kirk neodpovedel a krácel dál hlouběji do jeskynního komplexu.

Náhle se kdosi vyřítíl z hromady beden, vrhl se na něj a povalil ho na zem. Zablýskl se nuž. Jim cítil jeho tlak na krku, tesne pod bradou, na místě, kde se nacházela žíla.

Když se snažil bojovat, dotyk nože zesílil. Cítil ostrí cepele. Jestli se Saavik a McCoy pokoušeli vytáhnout phaser, stacil by vykrváčet dříve, než to dokáží.

"Ty zatracený hajzle, tys je zabil..."

Kirk poznal Davida Marcuse.

"Já jsem Jim Kirk," vykřikl. "Davide, ty mě nepoznáváš?"

"Byli jsme tam, ty bastarde, slyšel jsem, jak Zinaida vykřikla..."

"Davide, když jsme je našli, byli už mrtví!"

"Davide...!"

Hlas Carol.

"Jdi pryč, matko!"

"Jime..."

Jim se otocil, až ji zahlédl. Nuž prorízl kuži a objevila se kapka krve. Ucítil její teplo.

"Nehýbej se, ty slizký..."

"Carol," řekl Kirk, "proboha, prece nemůžeš verit, že bychom měli něco společného s..."

"Drž hubu!" vykřikl David. "Odejdi, mamí, jestli nechceš videt, jak ho zabiju, tak jak on zabil..."

Carol Marcusová se zhluboka nadechla. "Nechci se dívat, jak někoho zabíjíš... a už vubec ne svého otce."

David na ni hledel jako v mrákotách.

Jim Kirk, sám ohromený, vyklouzl z dosahu ostrí nože a chlapce odzbrojil. Carol to jiste rekla jen proto, aby mu poskytla možnost...

Koutkem oka zahlédl, jak Clark Terrell pristoupil k Deltanovi a odebírá mu phaser, kterým mířil na Saavik a McCoye.

Urcite to byl Jedda Adzhin-Dall.

"Beru si je na starost," řekl Terrell.

Jim vstal a obrátil se ke Carol.

"Carol..."

Prešel k ní a setkali se. Usmála se, vztáhla ruce a jemne se dotkla jeho vlasu.

"Trochu jsi zešedivel..." Zarazila se.

Objal ji. Dlouho se drželi v náručí, ale konečne se odtáhl a zadíval se jí do očí.

"Carol, je to pravda?" Prikývla.

"Proc jsi mi to nerekla?"

"To není pravda," vykřikl David. "Muj otec byl..."

"Deláš to všechno ještě mnohem těžší, Davide," rekla Carol. "Obávám se, doktorko Marcusová, že to bude ještě o něco horší," ozval se Clark Terrell.

Jim se bleskove otocil.

Kapitán Reliant držel svůj phaser namířený přímo na Jimu Kirka a Carol Marcusovou.

"Clarku, proboha..." zacial McCoy.

"Prosím, nehýbejte se." Pohlédl na Chekova, který krátce prikývl. Prešel k McCoyovi, který se tváril, jako by chtel něco podniknout. "I ty, Lene," prikazoval Terrell. McCoy spustil ruce. Chekov všechny odzbrojil, pak se pripojil k Terrellovi a namířil na ne phaser.

"Pavle," zacial Jim

"Je mi lito, pane."

Terrell vytáhl komunikátor a otevrel ho.

"Slyšel jste, Vaše Excellence?"

"Ano, kapitáne. Zachoval jste se správně."

Khan.

"Vedel jsem to!" zašeptal David tiše a rozzlobene. Jim se otocil, ale ne včas, aby ho zastavil. David se vrhl na Terrella. Saavik okamžite zareagovala, zachytila Davida a odhodila ho na stranu vši silou svých svalů, které byly privyklé na vysokou pritažlivost. David se v pádu srazil i s Jeddou, který se ho rovněž snažil zastavit.

Terrell vypálil.

Jedda se rozplynul v záblesku paprsku.

"Jeddo!" vykrikla Carol.

"Dobrý bože!" zašeptal David.

"Nikdo ani hnout!" Terrellova ruka se pevně sevřela kolem phaseru. "Nechci vám ublížit..."

"Kapitáne Terrelle, čekám!"

Chekov sebou prudce škubnul, když uslyšel Khanův hlas s jemným nádechem hrozby. Byl smrtelně bledý a potil se. Zaal se chvět. Zároveň se roztrásl i phaser v jeho ruce. Jim Kirk zvažoval možnost, jestli by se ho mohl zmocnit, ale nebyl na tom o nic lépe než David.

"Všechno je, jak jste mi přikázal, pane!" oznamoval Terrell. "Máte souradnice Genesis."

"Mám pro vás ještě jeden malý úkol, kapitáne," řekl Khan. "Zabijte Jamese Kirka."

Na podlaze vedle Davida se Saavik pohnula a začala se sbírat na nohy.

Ne, říkal si Jim. Ne, tvoje instinkty, co se týče Davida, byly správné. Jen neudelej stejnou pitomost a nenech se zabít, poručíku.

"Kane Singhu..." ozval se Terrell. Utrl si celo rukávem a pritiskl si dlan volné ruky na tvář. "Nemohu..." Zachvěl se a zasténal bolestí.

"Zabij ho!"

Terrell odhodil komunikátor. Při dopadu zazvonil o podlahu. Terrell zasténal, jako by uderil přímo do něj. Uchopil phaser obema rukama, ale chvěl se tak, že nedokázal zamířit.

Pavel Chekov pomalu pozvedl phaser a hledel na něj s naprostým soustředěním. I jeho telo se trásl. Zamířil zbran... na Clarka Terrella. Pokusil se vypálit.

Nedokázal to.

Terrell vykřikl v agonii. Násilím otocil phaser, až ho obrátil proti sobě.

"Dobrý bože! Clarku," zašeptal McCoy. Vykročil směrem k němu.

Terrell pozvedl hlavu. Jim ucítil v jeho pohledu naléhavou prosbu směřovanou k McCoyovi.

Jedinou věc, kterou mohl doktor pro Clarka Terrella vykonat; znamenalo... nedělat nic. McCoy zasténal a odvrátil se s tváří zakrytou dlaní.

"Zabij ho, Terrelle!" opakoval Khanův hlas. Poškozený komunikátor sice jeho hlas deformoval, ale pořád se dal rozeznat. "Strílejte, hned!"

Terrell poslechl.

A zmizel.

Chekov vykřikl. Phaser mu vypadl z roztřesených rukou. Pritiskl ruce ke spánkům a nohy ho zradily. Zhroutl se a padl na podlahu vytesanou do tvrdé skály.

McCoy se k němu vrhl, vytáhl z lékařské brašny injektor, cosi na něm nastavil a pritiskl ho k Chekovově paži. Chekov chvíli bojoval, ale pak omdlel.

"Terrelle!" volal Khan. "Chekove!"

"Proboha, Jíme," ulevil si zdešene McCoy.

Jim k němu přispechal.

Po Chekovově lici stékala krev. I když byl v hlubokém bezvědomí, zasténal.

Cosí - jakýsi tvor - hledal slepe cestu z jeho ucha. Vypízl se ven. Had, nebo spíše cerv. Bylo to pokryto krví po celé délce tela. Jim bojoval s nevolností. Vytáhl phaser.

"Terrelle!" Khanův hlas byl pomalý a chraptivý.

Jim zatal zuby a otrásl se. Ale prinutil se čekat, než se zvíře vyplazí na kámen a nechá Chekova na pokoji.

Vypálil a cerv se rozplynul.

"Chekove!"

Jim sebral ze země komunikátor.

"Khane, ty mizerný upíre! Už jsou volní, rozumíš? Volní! Budeš si muset svou špinavou práci udelat sám. Slyšíš mě? Slyšíš?" Po chvíli ticha se z komunikátoru ozval hrozný zvuk.

Khan se smál.

"Kirku, Jamesi Kirku, můj starý příteli, tak ty jsi pořád ještě - naživu?"

"A pořád tvůj 'starý přítel'? Tak poslouvej, 'starý příteli', zavraždil jsi radu nevinných lidí." Kirk se ohlédl po Pavlu Chekovovi, který ležel u jeho nohou, blízko smrti. "A postarám se, abys za to zaplatil."

Khan se opět zasmál. "Nemyslím. Když jsem byl mocný předtím, brzy budu nezranitelný."

"Chystá se nám ukrást Genesis!" David se vrhl do vedlejší jeskyně.

Saavik a Kirk hned vyběhli za ním. Když zahýbali za roh, obklopil torpédo s Genesis přenosový paprsek. Jim namířil phaser. Když tak mohl alespoň torpédo poškodit, než se dematerializuje!

David Marcus se ale nacházel přímo v linii palby.

"Davide, uhní!" křičel Jim.

Saavik popadla Davida. Bojoval s ní.

"Nech toho - musím ho zastavit."

"Dostala by se tam jen tvá polovicka!"

"Uhní!"

Saavik odtáhla Davida ze směru Kirkovy zamýšlené palby. Jim vypálil. Paprsek phaseru prolétl prázdným prostorem, kde se předtím nacházelo torpédo, a odrazil se od kamene.

Jim Kirk měl chut zarvat. Sotva se dokázal udržet, aby z círé bezmocnosti neuderil pestí do skalní steny. Zbývala jen jedna šance.

Nalezl Terrelluv komunikátor.

"Khane, máš sice Genesis, ale nemáš mě! A nikdy mě nedostaneš, Khane! Příliš se bojíš, než abys sestoupil sem dolu a zabil mě!"

"Dokázal jsem mnohem víc, než vás zabít, admirále! Ranil jsem vás. Preji si, abyste to vychutnával ještě po nějakou dobu."

"Tak to jsou ty tvoje sliby a prohlášení - ohledne své ženy!"

"O mě žene byste nemel mluvit, Jamesi Kirku! Nikdy nechtela, abych se mstil. Já jí to práni ted splním. Nezabiju vás!"

"Jsi zbabelec, Khane!"

"Nechám vás tady, jak jste tehdy zanechali vy mě. Ale nikdo vás nikdy nenajde. Jste zaživa pohrbení, uvezení uvnitř mrtvé planety. Navždy!"

"Khane!"

"Pokud jde o vaši lod, je bezmocná. Za chvíli zmizí z tohoto sveta."

"Khane!"

"Sbohem, admirále."

Na palube Reliant vypojil Khan Singh komunikátor zameraný na Regulus I. a oprel se do svého kresla. Nebylo to presne tak, jak predpokládal, ale presto se jednalo o velice uspokojivý záver.

Na mustku se objevil Joachim.

"Ano, Joachime?"

"Torpédo s Genesis je spolehlive uloženo, muj pane. Nadsvetelný pohon stále nefunguje. Ale ostatní systémy budou v provozu během jedné hodiny."

"Výtečně!"

"Pane?"

"Ano?"

"Mohu nastavit kurs lodi pro odlet od Regulu I.?"

"Ještě ne. S Kirkem je konec, ale slíbil jsem mu, že se postarám o jeho lod."

"Khane, muj pane..."

Khan se zamracil na svého starého přítele a pomocníka. Joachim byl s ním od samého počátku, ale choval se velmi zvláště od doby, co uprchli z Alfa Ceti V.

"Jsi buď se mnou, nebo proti mě. Co si vybereš?"

Joachim sklonil hlavu. "Jsem s vámi, pane." Odvrátil se. "Já jsem se nezmenil."

Carol Marcusová sedela na podlaze jeskyne a dívala se na prázdné místo, kde dřív stálo torpédo Genesis. Tiskla si dlaně na oči. Nedokázala uverit, že i Jedda je mrtvý. Vance a Del, také Zinaida, Yoshi a Jan, všichni mrtví. Vše, co jí zbylo, byl David.

Nedokázala se ubránit pocitu vdecnosti, že přežil právě David. Ale obcas si pripadala jako matka všech, kdo žili na stanici. Vždy byla osobou, které se lidé sverovali se svými problémy.

Zvláště truchlila pro Vance. Postrádala jeho jemné zpusoby a stálou povahu. Zakryla si tvář.

Pres tlak dlaní jí vytékaly zpod více na tvář slzy. Rozzlobene je setrela a prnutila se sebrat veškerou rozvahu. Nemohla se zhroutit. Musel existovat nějaký zpusob, jak to všechno zastavit.

Zahledela se na Jima. Prísahala si, že mu nikdy o Davidovi nerekne, nebo Davidovi o nem. Ale povedet jim pravdu byl jediný zpusob, jak je oba zachovat naživu. Musela si s Jimem promluvit. S Davidem také, ale od té doby, co Genesis zmizela, tocili se všichni tri kolem sebe jako obežnice. Její slova je od sebe oddelovala díky staré bolesti i nedostatku duvery.

"Saavik volá Enterprise," rikala mladá Vulkánka - Vulkánka? podivovala se Carol, možná ne Vulkánka - do svého komunikátoru už po dvacáté během nekolika minut. "Ozve se, prosím."

Carol dobre vedela, jak druhá lod dokáže účinne rušit veškeré spojení. Pochybovala, že by se Saavik dovolala.

Zaslechla slabé zasténání a ohlédla se smerem k místu, kde doktor McCoy ošetřoval Chekova. Lékar se bál, že to nepřežije.

"Jime..." rekl McCoy.

Jim se k nemu obrátil.

"Pavel žije," pokračoval McCoy. "Chvíli bude zmatený; ale myslím, že bude v pořádku."

"Pavle?" oslovil ho Kirk jemne.

Chekov se snažil vstát.

"Je to v pořádku, Pavle," ujišťoval ho McCoy. "Už vám bude dobre. Jen musíte odpocívat."

"Admirále," ozvala se porucik Saavik, "je mi líto, ale nemohu se Enterprise dovolat. Reliant neustále ruší všechny frekvence."

"Urcite jste udelala vše, co bylo ve vašich silách, poruciku," ujistil ji Jim.

"Já v tom nevidím žádný rozdíl," podotkl McCoy. "Pokud Spock uposlechl rozkaz, je už Enterprise dávno pryč. A pokud váš rozkaz nemohl splnit, je konec s lodí."

"A s námi také, alespon to tak vypadá," prohlásil David. Carol vstala. "Jime," rekla, "nechápu. Proc se to stalo? Kdo je za to odpovedný? Kdo je to Khan?"

"To je dlouhý příběh, Carol."

"Máme mnoho casu," poznamenal rozzlobene David.

"Ty a tvuj tatícek," opáčil McCoy, "si můžete podat ruce."

"Možná je mým biologickým otcem," ohradil se David. "Ale, hrome, není to žádný muj "tatíček". Jedda kvůli nemu zemrel..."

"Kvůli tobě, chlapče!" vyštěkl McCoy. "Protože ses pokoušel vrhnout proti phaseru nastavenému na zabití. A není to jediný mrtvý, ale dva, pokud jsi zapomněl počítat."

"Je jich mnohem více, doktore," rekla Carol. "Pokud jste vy zapomněl počítat. Většina z nich byla mými přáteli. Jíme, myslím, že nám dlužíš přinejmenším vysvětlení."

Vzhlédl a Carol rozpoznala v jeho pohledu bolest srovnatelnou s její bolestí. "Dobře," řekl nakonec.

Carol zavrela oči, zhluboka se nadechla a pomalu se uvolnila.

"Ano," přikývla. "Máš pravdu, Jíme. Doktore McCoyi... můžeme zde chvíli zustat..."

"Můžeme tu zustat třetí věc," poznamenal McCoy horce.

"...mohli bychom konečně vyhlásit příměří?" požádala Carol.

"Právě jsem přihlížel, jak můj starý přítel spáchal sebevraždu!" řekl McCoy. "Stál jsem vedle něj a nechal jsem ho!"

Odvrátil se. "Musíte omluvit..." v jeho sarkastické reci se zřetelně odrážel hněv i žal. Hlas se mu zlomil: "...mé nevhodné chování."

"Verte mi, doktore. Vím, jak se cítíte."

"Ano," řekl pomalu. "Jistě. Je mi líto."

Když se uklidnil, vrátil se zpět ke skupině. Posadili se do malého kruhu a Jim začal vysvětlovat.

Carol stále doufala, že jí poskytne nějaký důvod k naději, ale když Jim skončil s vyprávěním, vědomí následku, které by mohla Genesis v rukách Khana Singha způsobit, jí naplnilo cířím zoufalstvím.

"Je tu něco k jídlu?" zeptal se náhle Jim. "Nevím, jak jsou na tom ostatní, ale já mám hlad jako vlk."

"Jak můžeš v takovou chvíli myslet na jídlo?" divil se McCoy.

"Myslím na to, co je hlavním předpokladem našeho přežití."

"V místnosti Genesis je spousta jídla," poznamenala nepřítomně Carol. Udivene potrásla hlavou. Měla je tam přece už dávno zavést, místo aby zustávali v těchto chladných a nepřívětivých místech. Vše, co se stalo, jí zřejmě poznamenalo mnohem víc, než si byla ochotná připustit. Jasnost myšlení i schopnost duverovat... Vstala. "Je tady toho dost, aby zde mohl člověk prožít celý svůj život. Kdyby to mělo dojít tak daleko..."

"Mysleli jsme, že tohle je Genesis!" divil se McCoy.

Carol se rozhlédla po tmavé jeskyni, v níž byl na jedné hromadě navršen materiál, záznamy a osobní věci. Rada podzemních slojí byla hloubena skupinou inženýrů Flotily oblečených do skafandru po dobu celých deseti měsíců.

Druhé stadium Genesis trvalo jen jeden den. Carol se zasmála, ale ihned se zarazila, když si ve svém hlase všimla stopy hysterie.

"Toto? Ne, tohle není Genesis. Davide - ukázal bys, prosím, doktoru McCoyovi a poručíku Saavik, co si představujeme pod pojmem jídlo?"

"Mami, tam venku je šílenec s torpédem a ty chceš, abych dělal průvodce?"

"Ano."

"Ale my musíme... Nemůžeme zustat necinně sedet!"

"Ale ano, můžeme," ozval se Jim. Klidně vytáhl z opasku jakýsi přístroj a rozložil ho. Teprve když si dal cocky před oči, poznala v něm Carol brýle na čtení. Jeden z jejích profesorů na postgraduálním studiu měl podobné. Zřejmě proto, říkala si Carol, aby umocnil svou pověst excentrika. Jim Kirk nosí brýle?

Zadíval se na chronometr, sejmul brýle a odložil je stranou.

"Je tam opravdu nějaké jídlo?" zeptal se.

David zavrel.

"Davide, prosím te," rekla Carol.

Podíval se na Kirka. "Zaměstnáváte podržené, že?" pokrcil rameny. "Hrome." Prudkým pohybem ukázal na Saavik a McCoye. "Pojďte."

Saavik zaváhala. "Admirále...?"

"Jak vám váš učitel Spock říkal: Za žádných okolností nejsi zcela bez šance."

McCoy následoval Davida ven z jeskyne. Saavik stála a zamyšleně hledela na podlahu, pak se náhle obrátila a odešla za nimi.

Pavel Chekov ležel spící nebo v bezvědomí na hromadě přikrývek.

Jim a Carol osameli.

Carol si sedla před něj na bobek.

"David má pravdu, že? Je to jen proto, abychom měli co dělat."

Pozvedl hlavu. "Proc jsi mi to nerekla?"

Carol Marcusová měla celých dvacet let, aby přemýšlela nad odpovědí na tuto otázku, ale nikdy ji nevyřešila.

"Jíme... proc ses ty nezeptal?"

Zamracil se. "Cože?"

"Už dlouho víš, že mám syna. Znáš i jeho stáří. Nebo sis to mohl zjistit bez větších potíží. A nemyslím," dodala v křecovitě snaze o vtip, "že by te vzali do Flotily, kdybys neuměl počítat." Vtip vyzněl naprázdno. Vlastně neměla na žerty náladu. Možnost, že se jí James Kirk zeptá na Davida, tu byla vždy. Byla to možnost, které se Carol v podivných a nevysvětlitelných úvahách a hnutích lidské duše vždy bála. Ale zároveň si ji podvedome přála, i když by to nikomu nikdy nepřiznala.

Jenže nikdy se tak nestalo.

"Carol... nevím, jestli mi to uveríš. Asi k tomu nemáš důvod, ale nikdy mě opravdu nenapadlo, že by David mohl být

naším synem. Ani jsem nevedel, že máš dítě, než jsem se vrátil s Enterprise. A když mi to konečně rekli, nevím, ale cosi mi bránilo, abych se vrátil, zpátky. Bylo to podobné, jako když jsem přiletel na cizí planetu, která se podobala jedné z těch, co jsem znal. Pokaždé jsem však narazil na cosi jiného, překvapovalo me to a ztrácel jsem orientaci."

Carol ho vzala za ruku a pohládila ho po ní.

"Nech toho, Jime. Kruci, je mi to líto. Nevím, jestli bych ti někdy rekla pravdu, i kdyby ses ptal. Prísahala jsem, že o tom nikomu z vás dvou nic nepovím."

"Nechápu proc."

"Jak ti to mám vysvětlit? Není to jasné? Nebyli jsme spolu a ani nebyla žádná taková možnost. Neměla jsem žádné iluze. Nechtěla jsem te zatežovat, když ty jsi nezatežoval me. Mel jsi svůj svet a já měla svůj. A já jsem chtěla Davida ve svém svete." Pustila Jimovu ruku. Vždy obdivovala jeho ruce. Byly velké a silné. "Kdyby se rozhodl létat po vesmíru a žít si po svém, přijala bych to. Ale nesnesla bych, kdybys přišel, když mu bylo čtrnáct, a řekl bys: "Tak teď už začíná rozumne myslet, musí jít se svým otcem." Jeho otec - někdo, koho nikdy nepoznal, jen jako cizince, který u nich někdy přespál. Jime, to byla jediná možnost. Teď už je příliš pozdě, aby ses stal opravdovým otcem. A mimoto, čtrnáctiletí nemají na kosmické lodi co pohledávat."

Vstal, poodstoupil od ní a pritiskl dlaně a celo na zed, jako by se snažil do sebe vstrebat chlad a ticho samotného kamene. "To mi nemusíš povídat," řekl. Ramena měl svešená a zdálo se jí, že se rozplácí. Zachtelo se jí obejmout ho, ale nechtěla ho videt plakat.

"David je ti hodně podobný, víš?" rekla a snažila se zlepšit náladu sobe i Jimovi. "Moc jsem s nim nemohla porídít, je tvrdohlavý a nevypocitatelný. Jiste, je chytřejší, to je samozřejmé..." Zarazila se. Tento pokus o humor byl horší než ten predešlý.

"Hrome," ulevila si. "Záleží snad na tom? Nikdy se odsud nedostaneme."

Jim neodpovedel. Poklekl u Pavla a nahmatal mu tep. Vyhlýbal se Carolinu pohledu.

"Rekni mi, co cítíš," pronesla jemne.

Kirkuv hlas znel vzdálene a smutne. Carol se marně snažila nasadit rozzlobený výraz. Nedokázala to.

"Tam venku je clovek, který me po patnáct let nespatri l a myslí si, že me zabil," řekl Jim. "Ty mi ukážeš syna, který by to dílo rád dokončil. Našeho syna. Muj život, který mohl být, ale nebyl. Carol, cítím se starý, opotřebovaný a zmatený."

Pristoupila k nemu a natáhla ruku. "Neco ti chci ukázat. Neco, co ti vrátí pocit mládí, jako mládí nového sveta."

Zadíval se na Chekova. Carol sice nebyla lékarka, ale o lidské fyziologii toho prece jen vedela dost, aby bezpečne poznala, že mladý korvetní kapitán klidne spí.

"Bude v pořádku," ujišťovala ho. "Pojď se mnou. Jen klidne pojd."

Vzal ji za ruku.

Dovedla ho ke Genesis.

Jim neochotne následoval Carol hlouběji do jeskyni. Pruh zářivek na strope skončil a pokračovali ve tme. Carol hmatala volnou rukou po stenách jeskyne, aby našla cestu. Jim si brzy uvedomil, že tu není tak úplná tma, jak by se dalo čekat v podzemí a bez umělého osvětlení. Viděl Carol. Odražené svetlo jí zářilo ve vlasech.

Svetlo zesílilo. S jistotou cloveka, který polovinu života strávil pod umělým svetlem a mezi cizími hvězdami, a proto dokázal ocenit i to málo slunečního svetla, vedel Jim nepochybně, že záre před ním patří hvězdě velmi podobné Slunci. Pohlédl na Carol. Usmála se, ale nepronesla jediné slůvko vysvětlení.

Aniž by chtel, zrychlil Jim krok. Jak svetlo sílilo a bylo stále čistší a jasnejší, začal utíkat.

Vybehl z ústí jeskyne a zarazil se. Carol se k nemu pripojila.

Jim Kirk vyjekl.

Oci byly stále privyklé temnote a svetlo ho proto oslnovalo. Jemný vánek mu rozcísl vlasy. Cítil cerstvou zemí, kvetiny, les. Po svahu před ním stékala říčka a vytvářela nad hladinou opalizující opar.

Do dálky se táhl les a vyplňoval velkou dutinu uprostřed mrtvého planetoidu, dříve Regulu I. Bylo to nejkrásnější místo, které kdy videl. Pohádkový les z dětských knížek. Zkroucené stromy v sobe nesly nádech věku a tajemnosti.

Tráva na louce u úpatí svahu byla tak jemná a mekká jako zelený samet, zkrášlená divokými kvetinami nádherné modři a fantastickým odstínem oranžové. Tam, kde začínal pás lesního stínu, očekával Jim, že zahlédne záblesk cehosi bílého, co se pak promění v jednorozce, který se mu mihne jako blesk před očima.

Pohlédl na Carol, která se se zkríženými rukama na prsou opírala o skálu vedle vchodu do jeskyne. Usmála se.

"To jsi stvorila za den?" otázal se Jim.

"Matrice se vytvoří během jednoho dne. Životní formy pak o trochu déle. Ale zase ne příliš dlouho." Ušklíbala se. "Teď už veríš, že umím varit?"

Fascinovane hledel na její svet. "Jak daleko se to táhne?"

"Kolem dokola," odpověděla. "Planetární rotace nám poskytuje určitou radiální akceleraci srovnatelnou s gravitací, pravdepodobne petactyricet stupnu nad a pod rovníkem. U pólu to bude asi trochu nezvyklejší." Ukázala na slunce.

"Silové pole drží tu hvězdu na místě. Je značne variabilní. Dvanáct hodin ze čtyřadvaceti. Po zbytek doby je tu jakási noc. Je to velice pekný mesíc."

"Je to všechno... tak nádherné?"

"Nevím, Jime. Ostatne nemela jsem cas to všechno prozkoumat, je to jen prototyp. Ne vždy se všechno zdari, jak očekáváš. Mimoto na návrhu pracoval celý tým." V hlase jí zaznel smutek. "Mapu namaloval Vance. Jeho úsek mel na severní hranici poznámku - Zde jsou draci. Nikdo si nikdy nebyl jist, jestli si delá legraci, nebo to myslí vážne. A nebo ho zastoupil Del." Carolin hlas se zadrhl. Jim jí téměř neslyšel. "Vance jednou řekl, že nemá cenu delat neco tak krásného a bezpečného, aby to bylo zároveň sterilní."

Rozplakala se. Jim ji objal a beze slova jí držel.

OSMÁ KAPITOLA

Ve skladištním prostoru Reliant dokoncoval Khan inspekci obrního torpéda Genesis. Nastavil už instrukční program. I když byl vnitřní mechanismus velice komplexní, byly základní principy i funkční systém celého zařízení podivuhodně jednoduché.

Poplácal spokojeně hladký povrch velkého stroje. Až se unaví vládou svetum, které již existují, vytvoří si nové svety, které si sám vymyslí.

Do skladiště vešel Joachim a zastavil se kus od něho.

"Raketový motor je opravený, můj pane," oznámil.

"Děkuji, Joachime. Teď se už můžeme postavit té ubohé Enterprise."

"Ano, můj pane." Jeho hlas nic nenaznačoval: ani nadšení, ani slávu, ba ani strach. Jednoduše nic.

Khan se zamračil.

"Joachime, spal jsi?"

Joachim sebou trhl, jako by ho Khan uderil.

"Nemohu spát, můj pane."

"Co tím myslíš?"

Joachim se zachvěl a odvrátil se.

"Nemohu spát, můj pane."

Khan se na svého pomocníka chvíli díval, pokrčil rameny a vyšel ze skladiště. Joachim ho pomalu následoval.

Na můstku Khan přikázal, aby loď opustila obežnou dráhu. Pečlivě počítal, aby dostal Regulus I. mezi Reliant a relativní pozici Enterprise, kterou musela udržovat, než znovu obnoví dodávky energie. Od Spocka bylo velmi pošetilé, že vysílal hlášení o zranitelnosti lodi, když ho mohl zaslechnout každý, kdo byl schopen naslouchat.

Terminátor Regulu I. se objevil dole pod nimi a zase zmizel. Nyní se jim naskytl pohled na aktinické světlo Regula.

"Senzory na krátkou vzdálenost."

Joachim poslechl. Khan zapojil pohled na přední obrazovku a zamračil se. Laborator Spacelabu byla úplně prázdná.

Enterprise se měla podle předpokladu pohybovat blízko ní na obežné dráze, ochromená a nemohoucí. Nikde ale nebyla vidět.

"Senzory dlouhého dosahu."

Porád nic. Khan vstal, pevně zatáhl.

"Kde jsou?"

V podzemí Genesis doprovodila Saavik doktora McCoye zpět do skalních prostor. Pavla Chekova museli přemístit o trochu dále, aby ležel pohodlněji. David Marcus přišel, aby jim pomohl. Sestavili jakási nouzová nosítka a vynesli Chekova z jeskyne.

Sestoupili dolů po svahu, sice s obtížemi, ale bezpečně se nakonec dostali na louku. Doktor McCoy vyrobil pro pacienta improvizované lužko. Chekov spal úplně klidně, sotva bylo slyšet jeho dech.

David Marcus se položil do trávy.

"Vedel jsem, že to bude fungovat," řekl. "Jen..." Dal si ruku před oči.

Saavik na něj zamyšleně hleděla, i když ponekud s pochybami. Zdálo se, že David dovede ovládat žal mnohem lépe než ona. Navíc přes své původní odmítnutí David nakonec souhlasil, i když s velkým sebezapřením, s představením svému otci.

Saavik pochybovala, že by o sobě mohla říci totéž. Kdyby někdo identifikoval vulkánskou rodinu, k níž náležel jeden z jejích rodičů, znamenalo by to pro ni velké ponížení. Kdyby někdy došlo k tomu, že by ji museli uznat za svou, jediný způsob, jak to všechno přežít se cítila s nenarušenou psychikou, by vyžadoval, aby před nimi poklekla a požádala je za prominutí za svou vlastní existenci.

A kdyby někdy potkala Romulana, který byl zodpovědný za její narození... Saavik si byla dobře vědoma hloubky násilí, kterého byla schopna. Kdyby ho někdy potkala, klidně by podlehlá své šílené emoci.

David se stále vracel k tomu, co se událo v laboratorii. Měl něco podniknout, měl to vedet i přes Delovo ujišťování, že se jeho přátelé ocitli v mnohem horší situaci, než byli schopni zvládnout.

Obával se, že z toho nakonec zešílí.

Rozhodl se, že si utrhne nějaké ovoce ze stromu, který rostl uprostřed louky. Neměl sice hlad, ale alespoň přijde na jiné myšlenky.

Jak vstával, ucítil na sobě Saavicin pohled. Obrátil se a zadíval se na ni. Dívala se kupředu tak upřeně, nebo byla tak hluboko ponorená do svých myšlenek, že si vůbec neuvedomovala, že si David všiml, co dělá.

"Na co se díváte?" ptal se ostře.

Zarazila se a překvapeně zamrkala. "Na admirálova syna," pronesla s ohromující přímostí.

"Vy tomu neveríte!"

"Verím," odpověděla.

Já bohužel rovněž, říkal si v duchu David. Kdyby šlo jeho matce jen o to, aby udržela Jimu Kirka naživu, těžko by ho nechávala v omylu i po boji. Bylo by příliš jednoduché potvrdit otcovství nade všechny pochyby pouhou genovou zkouškou. I kdyby McCoy nemohl takovou zkoušku s pomocí svých nástrojů v lékařské brašně provést, mohl si David sám vytáhnout potřebný analyzátor z hromady náradí přivezených ze Spacelabu. Právě proto, že získat přesvědčivý důkaz bylo tak jednoduché, neviděl důvod, aby to vůbec podnikal. Jenom by se ujistil o tom, co by raději nevěděl.

Pokreil rameny. Jaký rozdíl byl v tom, kdo byl jeho biologickým otcem? Ani clovek, o kterém si to puvodne myslel a který zemrel jeste pred jeho narozením, a ani ten, kterého ted matka oznacila jako jeho praveho otce, nemeli žadný podíl na jeho živote. David nevidel duvod, proc by se to melo zmenit.

"Na co se díváte vy?" zeptala se porucik Saavik.

Ted zase David ziral uprene na Saavik a neuvedomoval si to. Vulkanci ho vždy fascinovali. Ve skutečnosti pri jediné príležitosti, kdy se setkal s Jamesem Kirkem - tehdy byl jeste pouhým dítětem, chtel mluvit spíše s Kirkovým přítelem, panem Spockem než s ním. David predpokládal, že kapitán Spock, s kterým se Saavik snažila navázat spojení, je ta samá osoba z jeho mládí. Kdyby se mel David stát príslušníkem Flotily, tak radeji jako vedecký dustojnik než lodní kapitán. Zvláštní, že si predtím nevšiml, jak je Saavik krásná. Krásná a exotická. A nevypadala tak chladne jako ostatní Vulkanci.

"Já..." Zarazil se. Vypadal zmatene. "Nevím," rekl nakonec.

Saavik se odvrátila.

Sakra, zaklel v duchu David. Asi jsem ji urazil nebo se nejak dotkl jejich citu. Snažil se znovu navázat konverzaci.

"Vlastne vím, na koho se dívám," pronesl. "Dcera pana Spocka, že?"

Prudce se otocila, ruce zataté v pest. Odtáhla se. Blesklo mu hlavou, že ho asi uderí. Ale Saavik se narovнала a postupne se uvolnila.

"Kdybych si myslela, že víte, co říkáte," rekla, "zabila bych vás."

"Cože?" vyvalil oci. "Sakra - takhle reaguje dustojník Flotily. Chcete nekomu zalichotit a to je celý výsledek."

"Lichotka!"

"Jiste. Podívejte, ve Flotile prece není tolik Vulkáncu. Myslel jsem, že krácíte ve stopách svého otce a tak."

"To težko," odpovedela s mrazivým tónem v hlasu. "Nemohl byste kapitána Spocka hure urazit, než když reknete, že by mohl být mým otcem."

"Proc?" chtel vedet.

"Nechci o tom mluvit."

"Proc ne? Co je na vás tak strašného?"

"Jeden z mých rodicu byl Romulan!" odpovedela rozzlobene.

"Opravdu? To je zajímavé, myslel jsem, že jste Vulkánka."

"Ne."

"Pro me vypadáte jako Vulkánka."

"Nevypadám jako Vulkánka a nechovám se tak. Pokud se týká ostatních Vulkáncu. Nemám ani pravé vulkánské jméno."

"Stále nechápu, proc by se mel pan Spock cítit uražený, kdybych si myslel, že jste jeho dcera."

"Víte vubec neco o sexuální fyziologii Vulkáncu?"

"Jiste. Jaký je v tom rozdíl? Musí se stále rozmnožovat, i když to zkoušejí jen jednou za sedm let." David se ušklíbl.

"Pripadá mi to strašne nudné."

"Mnoho Romulanu považuje Vulkánce za sexuální pritažlivé. Za normálních podmínek by Vulkánci nedokázal adekvátne reagovat. Ale Romulané praktikují pirátství i únosy. A mají chemické látky, kterými prinutí vezne k poslušnosti."

Odmclcela se. David cítil, že ji ty vzpomínky trýzní, ale fascinovalo ho to.

"Ztratit kontrolu nad svým telem i rozumem znamená úplné pokorení," pokračovala Saavik. "Většina Vulkáncu dává prednost smrti pred romulanským zajetím. Málokdy prežijí, když jsou prinuceni k aktu, který je jejich povaze tak cizí. Šance, že by muj vulkánský rodic dosud žil, je smešne malá."

"Ach," povzddechl si David.

"Romulané si ze své krutosti udelali hru. Nekterí z nich došli až tak daleko, že dokonce pritom zplodí dítě a prinutí vulkánskou ženu, aby ho donosila, nebo vulkánského muže, aby žil tak dlouho, než se dítě narodí. To jen prohloubí a dokončí pokorení obeti a Romulanovi to dopomuze ke zvýšení spolecenské prestiže."

"Poslyšte, je mi to líto," zacal David. "Opravdu jsem se nechtel dotknout vašich citu a nebo dokonce urazit pana Spocka."

"Mne nemůžete ublížit, doktore Marcusi," odpovedela Saavik. "Ale protože nejsem cistokrevná Vulkánka, mohla bych ublížit já vám. Radeji si dejte pozor."

Vstala a odešla.

Saavik se procházela po louce a divila se, co ji to posedlo, že Davidovi vyprávěla tolik o své minulosti. Nikdy takovou informaci nikomu neposkytla a i s panem Spockem o tom málokdy rozprávěla. Ten ovšem vedel všechno. Výsvetlení, které Marcusovi dala, aby se Spockem nemluvil způsobem, který by ho mohl urazit, ji neuspokojovalo. Ale jiné ji nenapadlo.

Sešplhala se po svahu k okraji malé ricky. Na brehu sebrala oblázek a otácela s ním v dlani. Komplexnost tvurcí vlny Genesis ji neustále udivovala. V obycejném prírodním prostredí by trvalo veky, než by vznikl takovýto kamínek.

Mrštila oblázek na hladinu potoka. Poskocil po proudu a pristál na druhé strane.

Bylo to urcite nejkrásnější místo, které kdy Saavik videla. Okolí na ni silne zapusobilo, protože jeho krása nebyla ani dokonalá, ani bezpečná. Kdesi v dáli zaslechla vytí divokého zvířete a nad vrcholky lesa spatřila siluetu okřídleného dravce. Byl príliš daleko, aby Saavik poznala, jestli se jedná o ptáka, ještěra nebo savce, ci dokonce o nějaké unikátní zvířetické pro zdejší prírodu.

Jediné, co ji vadilo, byla skutečnost, že se tu ocitla proti své vůli.

Vytáhla komunikátor a znovu se snažila navázat spojení s Enterprise. Ale bud byly signály stále rušeny, nebo tu nebyl nikdo, kdo by odpovedel. I doktor McCoy mel nakonec pravdu: pan Spock zrejme odletel s lodí do bezpečí směrem k

základne Flotily. Pokud ovšem mohl.

Vyškrábala se zpátky po svahu a vrátila se na louku.

Doktor Marcus junior ležel na úpatí svahu u lesa, zamyšlene pozoroval nebe a žvýkal dlouhé stéblo trávy. Admirál spolu s McCoyem a doktorkou Marcusovou sedeli poblíž ovocného stromu a připravili si z ovoce a sladkých rostlin svacinu.

Saavik zaváhala, jestli má narušit jejich soukromí, ale pak si uvedomila, že kdyby doktorka Marcusová a admirál Kirk chtěli zustat sami, odešli by David s McCoyem nekam jinam. Vydala se tedy k nim přes rozkvetlou louku. Měla pár nápadu, které chtěla s admirálem probrat. Bylo to lepší než zde necinne stát - i když tu byl ráj, zatímco se okolní svět mohl proměnit v peklo.

Admirál Kirk vypadal klidně a vyrovnaně. Jak se přiblížila k sedící skupince, musela si Saavik přiznat, že srovnání jejího chování při simulaci Kobayashi Maru a Kirkova chování tváří v tvář skutečné smrti nebo doživotního vyhnanství pro ni nedopadá příliš příznivě.

Saavik se znovu v duchu ptala, jak asi reagoval poručík James Kirk na simulaci, která tak silně otrásla její vlastní sebedůvěrou. Kapitán Spock říkal, že Kirkovo řešení bylo jedinečné a že pokud chce o něm vedet něco bližšího, musí se zeptat admirála sama.

"Tomu říkám jídlo," pochvaloval si Kirk.

"Je to jak Rájská zahrada," přizvukoval nadšeně McCoy.

"Jen zde pochází každé jablko ze stromu poznání," poznamenala Carol Marcusová a dodala, "se všemi riziky s tím souvisejícími."

Naklonila se kupředu a zastrčila velkou červenou květinu za ucho admirála Kirka. Snažil se jí ruku zadržet, ale ne příliš rozhodně a nakonec se podvolil.

Jim Kirk si připadal s kytkou za uchem poněkud hloupe. Ale nechal ji, kde byla. Utrhl z nedalekého trsu hrst jasné purpurových květů a začal vázat kytki. Když si všiml zamyšleného výrazu přicházející Saavik, pokynul, aby se k nim připojila.

"Co mi chcete říct, poručíku?"

"Kobayashi Maru, pane," rekla.

"Co to je?" ptal se David.

Doktor McCoy vysvětloval: "Jedná se o tréninkovou simulaci. Scénář, při němž nelze vyhrát, testuje filozofii velícího důstojníka, který je postaven tváří v tvář smrti."

"Poručíku, vy se mě ptáte, jestli teď nehrajeme stejnou hru?" Jim utrhl další trs květů.

"Co jste udělal při tom testu, admirále?" vyzvídala Saavik. "Ráda bych se to dozvedela."

Doktor McCoy se uchechtl. "Nu, poručíku, díváte se na jediného kadeta Flotily, který tu simulaci porazil."

"Málem me vyhodili z akademie," řekl Jim. Vzpomněl si na tu vzdálenou dobu, nasadil si brýle a podíval se na svůj chronometr. Ještě ne.

"Jak jste vyhrál?"

"Preprogramoval jsem simulaci, abych mohl lod zachránit."

"Cože?"

Jim to pobavilo, když si všiml, jak to Saavik otrásl.

"Změnil jsem podmínky testu." Zasmál se. Nebyl žádný kouzelný programátor. Naštěstí jeden z jeho spolužáků v akademii jedním takovým byl. Nikdy nedokázal odolat podobné výzvě. Byl to ale Jim, který velel. Nebo spíše útocil. Nikdo přesně nevedel, co se stalo, to až později. Útok podnikl na zdánlivě bezpečně jištěné zařízení, kde byly uloženy programy simulací, aby tam uložil vlastní verzi.

"Instruktorka nevedela, jestli mě má vyhodit nebo umřít na místě smíchy. Asi si nakonec hodila mincí. Dostal jsem pochvalu za originální nápad." S úsměvem pokrčil rameny. "Nerad prohrávám."

"Pak jste se vyhnul cíli simulace. Nikdy jste nestál tváří v tvář smrti."

"Nu, prošel jsem tím testem dvakrát, než jsem se rozhodl něco udělat. Takže byste mohla klidně říci, že jsem se smrti postavil. Jenomže jsem ji nikdy neprijal."

"Až do dnešního dne."

"Saavik, hledíme smrti do tváře každý den, který prožijeme."

Konečně nastal ten správný okamžik. Vytáhl komunikátor a otevřel ho.

"Kirk volá Enterprise. Ozvěte se, pane Spocku."

"Enterprise volá Kirka, zde Spock."

Saavik prudce vzhledla a vyskocila na nohy. "Uplynuly dvě hodiny, Spocku. Jste připraven?"

"Podle plánu, admirále. Vypocítám vaše souradnice a přenesu vás na palubu. Konec."

Všichni sledovali v šoku Kirkovo pocínání. Pokrčil rameny.

"Říkal jsem vám," podotkl. "Nerad prohrávám."

Dokonce venec z kytek a jemně ho položil Carol na hlavu.

"Spustit," přikázal Spock Janice Randové, velitelce obsluhy přenosového zařízení. Zamerila paprsek na skupinu dlicí v podzemí Regulu I., zvýšila přísun energie, aby vykompenzovala několik kilometrů tvrdé skály, a stiskla spínač přenosového zařízení.

Spock si domyslel Kirkovy záměry. Vedecký důstojník se chtel seznámit s výsledky druhého stádia pokusu Genesis. Předpokládal, že to, co bylo vytvořeno v rámci planetoidu, by mohlo být opravdu zajímavé. Hlavně s ohledem na zvláštní smysl pro humor vědeckého týmu Madison a March.

Doufal, že výsledek uvidí na vlastní oči, aby pak mohl uctít památku jejich života a práce. Admirál se materializoval na prenosové plošine, vedle něj se objevil McCoy, doktorka Marcusová, za nimi pak Saavik a David Marcus, podpírající Pavla Chekova, který stál mezi nimi. Spock pozvedl obocí. Admirál mel za uchem nádherný kvet a doktorka Marcusová venec lucních kvetin na hlavě. Planetoid musí být opravdu zajímavé místo. Saavik právě cosi říkala, co přerušil proces prenosu.. "...hlášení o škodách. Enterprise nebyla schopná letu." "No tak, poručíku," přerušil ji jemně admirál. "Prece jste mi říkala, že mám postupovat podle predpisu." Kirk si náhle všiml, na co Spock tak uprene hledí, zrudl a kytku odstranil. Galantně ji podal Saavik, která nemela ponetí, co si s ní pocít, protože jí dosud nikdo kytku nedal. Pak sestoupil dolu z plošiny na podlahu. "Dobrý den, pane Spocku," pozdravil ho Kirk. "Pamatujete si na doktorku Marcusovou..." představoval Carol, "a myslím, že jste se setkal i s Davidem, který se stal mezitím také doktorem." David kývl Spockovi na pozdrav a pomáhal Saavik snést Chekova dolu z plošiny. "Jiste," prisvědčil Spock. "Vítejte na Enterprise. Vaše přednáška me velmi zaujala." "Dekuji, pane Spocku," odpovedela Carol. "Prála bych si, aby to dopadlo lépe." I Spock si všiml v její tváři známky vycerpání a nervového napetí. Vraždení na Spacelabu ji poznamenalo urcite mnohem víc, než jeho, nejen proto, že byla clovek a Spock Vulkánec, ale predevším proto, že všechny zabité znala lépe. Slova soustrasti mu pri takové ztrátě pripadala natolik triviální, že se o to ani nepokusil. Doktor McCoy zapojil interkom a narídil, aby se okamžité dostavil lékarský tým i s nosítky. "Podle predpisu..?" zacala Saavik. "Rády, clánek čtyřicet šest A: "Behem bitvy..." "...se nesmí na otevřeném kanálu vysílat nezakódované zprávy," pokračovala Saavik a pak ke Spockovi: "Pripadá mi to jako lež." "Jednalo se o kód, poručíku," odpovedel. "Bohužel vyžadoval, abychom pravdu ponekud prehnali." Neodpovedela. Vytušil, že jí zneklidnil rozdíl mezi lži a figurativní interpretací skutečnosti. Presne vedel, jak se cítí. Dlouhou dobu mu trvalo, než pochopil, že v nektých případech neexistuje objektivní rozdíl a vysvetlení záleží na okolnostech. "Potrebovali jsme jen hodiny, ne dny, Saavik," vysvetloval Kirk. "Ale ted máme minuty místo hodin. Mužeme jich využít lépe." "Ano, pane," odpovedela stále nepresvedčená. Dostavil se lékarský tým a Saavik pomohla Chekovovi na nosítka. Na chvilku se zahledela na kvet ve své dlani a pak ho opatrně položila vedle neho. "Jíme, odnesu Chekova do nemocnicního pokoje," rekl McCoy. "Dej na neho pozor, Kostro." "Co mužeme udelat?" ptala se Carol Marcusová. "Carol, na mustku vypukne za nekolik minut naprostý chaos," omlouval se Kirk. "Musím tam nahoru." "Doktori Marcusové," ozval se McCoy. "Mohu vám dát práci. Pojďte se mnou." Kirk, Spock a Saavik spechali na mustek. Kirk se zastavil u prvního turbovýťahu, ale Spock šel dále. "Výťahy pod palubou C nefungují," vysvetloval Spock a otevrel dvě vedoucí k nouzovému schodišti. Brali schody po trech. "Co tady vlastne funguje?" "Jen velmi málo, admirále. Hlavní energetický zdroj je částečně obnoven." "To je vše?" "Více jsme za dve hodiny nestihli. Tým šéfinženýra Scotta se snaží opravu dokončit." Dostali se na palubu C. Spock a Saavik vstoupili do výťahu. Kirk ztěžka dýchal. Na okamžik se zastavil v chodbe, utrel si rukávem tvář a vstoupil do kabiny. "Zatracené papírování," ulevil si tiše. "Mustek." Výťah zrychlil pohyb vzhuru. Jim Kirk vstoupil na mustek své lodi. Všude kolem byly stále videt pozstatky predchozího boje, ale ihned zaznamenal, že většina funkcí byla obnovena. Když se dvě výťahu otevřely, otocil se Sulu ze svého starého místa u kormidla. "Admirál na mustku!" okamžité hlásil. "Zaujmout bojové postavení," narídil Kirk. Zajecela siréna a svetla potemnela do tmavé cerveni. "Taktickou, pane Sulu, prosím." "Ano, pane." Na obrazovce se objevila oblast pólu Regulu I., pohled na orbitální dráhu kosmické stanice, Enterprise a Reliant. Obe lodi byly v opozici, každá na druhé strane planety. Zrychlení Reliant značně kolísalo a ukazovalo, že Khanova lod zahájila pátrání. "Naše senzory jsou prinejmenším nespolehlivé," hlásil Spock. "Ale ty na stanici jsou funkční. Vysílají nám pozici Reliant." "Velmi dobre, pane Spocku." Reliant náhle zrychlila na plný výkon raketového motoru. "Ale, ale," podivoval se Kirk. Mohla se, prehnat okolo Regulu I. Pokud by Enterprise rovněž nezrychlila a neprchala pred druhou lodí a zároveň ji

nehonila kolem planetoidu, stala by se během chvilky snadným cílem. Se stavem svých stroju se nemohli dlouho schovávat.

"Reliant nás může předhonit a předčí nás i v palebné síle," pronesl Spock klidně. "Tamhle je ale mlhovina Mutara..." Kirk si nasadil brýle, aby si prohlédl obrazovky. Zavolal do strojovny.

"Pane Scotte - mlhovina Mutara. Můžete nás tam dostat?"

"Pane, signalizace pretížení mi tu svítí jako vánoční stromeček. Hlavní rozvod energie toho už moc nesnese. Dostal opravdu zabrat."

"Žádné sliby, pane Scotte. Dejte mi, co je ve vašich silách."

"Admirále," ozvala se Saavik, "mracna plynu uvnitř mlhoviny nám budou bránit v taktickém manévrování. Vizuální obrazovka nebude fungovat. Navíc nám ionizace může poškodit štíty."

Kirk pohlédl přes okraj brýlí nejdříve na Saavik a pak na Spocka. Spock pouze pozvedl obocí nad levým okem.

"Presne tak, poručíku. Pak budou šance rovnocenné," řekl Vulkánec.

Posádka zaujala bojové postavení a na mustku vypukla řízená vraha. Tlumené světla vrhala podivné stíny. Obrazovky palubních pocítacu zářily nezvyklými barvami. Kirk se díval na displej určený pro taktické manévry. Reliant se pohybovala tak rychle, že za několik minut preletí přes horizont planetoidu a ztratí Enterprise z dohledu. Kirk by se chtel dostat mimo dostrel fotonových torpéd nebo těžkých phaseru, ale zároveň zustat lákavým cílem.

"Admirále," zeptala se Saavik, "co když nás Reliant nebude následovat do mlhoviny?"

Kirk se zasmál, i když mu do smíchu příliš nebylo. "Toho se bojím ze všeho nejméne. Khan za námi poletí."

"Pripomente mi, poručíku," poznamenal Spock, "abych s vámi probral otázky lidské psychologie."

"Pane Scotte," volal Kirk interkomem, "jste připraven?"

"Tak, jak to jen jde, admirále."

"Pane Sulu."

"Kurs zadán - mlhovina Mutara."

"Zrychlete na plný výkon raketového motoru," zaváhal. Reliant zbývalo překonat jen několik obloukových stupnu, aby se dostala na dohled Enterprise. "Ted."

Souradnice, které na obrazovce urcovaly, lineární zrychlení lodi, se okamžite zmenily. Enterprise opustila obežnou dráhu. O neco pozdeji Reliant dokončila obeh kolem Regula a prudce zmenila svuj kurs i rychlost.

"Zahlédli nás," poznamenal Sulu.

Doktor McCoy sotva skončil ošetřování Pavla Chekova, když se opet rozhoukaly poplašné sirény. Pocítil až příliš dobre známé sevření žaludku. Dlouhou dobu veril, že je to jen obvyklá reakce na strach. Ale pozdeji si zacal stále více uvedomovat, že se v tom zároveň promítá i nenávisť k nutnosti operovat a nekdy i ztrácet mladé lidi, kteří by predevším nikdy nemeli utrpět taková hrozná zranení. Obvykle nebyli tak mladí jako Peter Preston... ale málokdy byli o mnoho let starší.

Alespon - k McCoyovu údivu a úleve - mel Pavel Chekov dobré šance k uzdravení. Ten strašlivý tvor se sice celý vklínil do jeho lebky, ale i když pronikl všemi mozkovými plenami, nestacil znicit do doby, kdy opet vylezl ven, žádnou část mozku. Místo toho se usadil mezi mozkovými závity. Urcite by napáchal více škody, kdyby tam zustal déle. Ale v tomto pripade se z toho Chekov zotaví jako po mozkové příhode. McCoy nenašel žádné známky infekce. Pavel Chekov mel z pekla štěstí.

Lod se zachvela.

"Co se deje?" David Marcus precházal po oddelení sem a tam, nervózní jako pes. Nemel práve co delat. Kdyby meli štěstí, mohlo to tak i zustat.

"Raketové motory," vysvetloval McCoy.

"Co to znamená?"

"No, synku, honicka asi zacala."

"Jdu nahoru."

"Na mustek? Ne, nepujdeš. Jen bys tam prekážel. Radeji zustan tady, Davide."

"Sakra - musím prece neco delat."

"Nemusíš," opáčil McCoy. "A já také nemohu nic delat. Mužeme jen cekat, až na sebe zacnou strílet a prát si, abychom jim v tom mohli zabránit. V tom je potíž s touhle prací."

Když Khan Singh zpozoroval smešný pokus Enterprise o únik, zachechtal se. Reliant se vyrítla z obežné dráhy za poškozenou lodí Jamese Kirka na plný výkon raketových motoru.

"No," poznamenal k Joachimovi, "nejsou tak poškození, jak by se nám rádi snažili namluvit. Lov bude příjemnější, než jsem si myslel, příteli."

Joachim znázornil na obrazovce senzoru dalekého dosahu jejich kurs, pozici Enterprise a matný mrak mlhoviny pred nimi.

"Muj pane, jestli za nimi vletíme do toho prašného oblaku, ztratíme svou výhodu. Prosím vás..."

Khan ho prerušil. Joachim zacal mluvit jako zrádce. Khan se rozhodl, že mu poskytne poslední šanci.

"Vypal na Enterprise," prikázal.

Phaser vypálil dlouhý prst nicivého svetla. Prelétl kolem bocního motoru Enterprise. Lod se naklonila a zacala se otáčet po spirále podél osy svého kursu.

Enterprise se zachvela. Umělá gravitace na chvíli zakolísala, zmizela a zase naskocila. McCoy zavrel oci, než opet získal

rovnováhu.

Akce začala, pomyslel si horec.

Chekov vyrazil neartikulovaný výkrik, prudce se posadil a divoce se rozhlížel kolem sebe.

"Jen klid," chlácholil ho McCoy.

"Musím pomáhat kapitánovi..."

"Ne. Poslechnete, Pavle. Prožil jste opravdové peklo. Nemáte žádnou sílu a ani rovnováhu."

"Ale..."

"Lehněte si dobrovolně, nebo vás mám uspat? Tak co?"

Pavel se znovu pokoušel posadit. Témer přitom omdlel. McCoy ho zachytil a uložil zpět na postel. Mladý Rus smrtelně zbledl.

"Tak teď už zůstanete ležet?"

Chekov slabě přikývl a ani neotevřel oči.

Lod se znovu otřásla. Carol Marcusová vyšla z vedlejší místnosti, kde pomáhala Chris Chapelové, zavrávala, ale brzy opět nabyla rovnováhy. Venec kvetu jí sklouzl z hlavy. Zachytila ho, dívala se na něj, jako by ho předtím nikdy neviděla, a pak ho opatrně položila stranou.

"Doktore McCoyi, nemohu tady jen tak sedět. Porád musím myslet na... Prosím, dejte mi něco na práci."

"Jak jsem už říkal Davidovi," řekl smutně McCoy, "tady toho není moc na práci..." Zároveň si ale uvedomil, jak zoufale potřebuje nějaké zaměstnání. "Ale můžete mi pomáhat připravit operační sál. Očekávám brzo nějaké zákazníky."

Carol pobledla, ale necouvla.

Když ji nezlomilo to, co prožila ona i její syn za posledních pár dní, pak už ji nezlomí nic, pomyslel si McCoy.

Carol Marcusová se rozhlédla po oddělení.

"Kde je David?" ptala se.

"Nevím, před minutou byl ještě tady."

"Koncentrace iontu se zvyšuje," hlásil Spock. "Přibližně dvě minuty zůstávají do Pretížení senzoru a vypnutí štítu."

Lod se rozzářila. Štíty, které se srazily s velkým množstvím ionizovaného prachu a plynu, začaly vyzařovat odráženou energii ve viditelném spektru. I obrazovka ji zachytila a obraz se začal chvět a blyštět. Ozval se praskot statické elektriny a prehlušoval tiché echo rozhovoru a informací na mustku. Ve vzduchu byl cítit ozón.

Reliant znovu vypálila. Enterprise se otřásla. Její štíty nebyly tak zcela pevné, ale vydržely.

"Reliant se blíží," hlásila Saavik.

Přímě před nimi zurilo v turbulencích jádro mlhoviny.

"Nenechají nás doletět až tam," kývl Kirk směrem k obrazovce.

"Jedna minuta," ozval se Spock.

Otevřely se dveře turbovýtahu a na mustek vstoupil David Marcus.

"Admirále, Reliant zpomaluje."

"Uhuro, spojte mě s nimi."

"Ano, pane."

Khan cítil, jak energie raketových motorů mizí a vzápětí nabírá zpetný tah. Propast mezi Enterprise a Reliant se zvetšila.

"Joachime, proč zpomalujeme?"

"Můj pane, nemůžeme za nimi vletět do mlhoviny, naše štíty selžou..."

"Khane, je tu James Kirk."

Khan Singh vyskocil na nohy s výkřikem překvapení a vzteku. James Kirk - a porád na živu!

"Udelali jsme to po tvém, Khane. Chceš si dát druhé kolo?" Khan se snažil nabýt sebevlády a potlačit hněv.

James Kirk se dal do smíchu. "Výšší intelekt!" pronesl se značnou dávkou pohrdání. "Jsi. blázen, Khane. Brutální, vražedný a pošetilý blázen!"

"Na plný raketový výkon!" Khanův hlas se změnil na pouhé zarváni.

Joachim povstal a postavil se mu tváří tvář. "Můj pane, ne! Máte všechno! Máte Genesis!" pohlédl Khanovi do očí, ale tentokrát neuhnul. Khan přešel ke kormidlu, ale Joachim se mu postavil do cesty.

"Můj pane..." zaprosil.

"Plný výkon!" zarval Khan.

Uderil svého přítele plný zúrivosti. Úder mrštil Joachimem na řídicí pult. Tvrde se uhodil do hlavy, chvíli ležel a pak se opět vyškrabal na nohy.

"Plný výkon, sakra!" Khan se sám chopil řízení a zapojil stroje na plný výkon.

Spock sledoval taktickou obrazovku. Reliant přestala zpomalovat a opět vyrazila na plný tah raketových motorů kupředu.

"Khan Singh má aspoň jednu obdivuhodnou schopnost," poznamenal Vulkánec.

"Ale?" podivil se Kirk. "A jakou?"

"Je neuveritelně cílevedomý." Spock se podíval na ukazatel ionizace. Lod už byla delší dobu v mlhovině. Teď se blížili k hustému pásmu, kde se setkávaly a promíchávaly jednotlivé tlakové vlny vybuchující hvězdy uprostřed. Silný energetický tok a velká koncentrace hmoty by mohla Enterprise poškodit.

"Pronásledují nás," hlásil Sulu.

"Senzory pretížené... teď." Témer okamžitě se obraz na obrazovce rozpadl. Sulu řídí lod naslepo skrze mrak plynu,

prachu a energie.

Joachim se vrátil na své místo u kormidla a upadl do hlubokého mlčení. Za všechna ta léta, kdy sloužil svému pánu a byl svědkem Khanových krutostí, nikdy se nestal předmětem jeho hněvu. Khan ho nikdy nenapadl, až teď.

Joachim se zúčastnil mnoha bojů. Dokonce ve svých mladých letech i v některých prohrál. Ale žádný z nich na něj neměl takový účinek jako ta jediná Khanova rána. Ruce se mu chvěly na řídicím pultu, částečně ponížením, a zčásti i vztekem. Prísahal, že bude Khana verne následovat až za hrob. Pro kompromis zde nebylo místa. Prísahal bez jakýchkoliv podmínek. Dokonce bez ohledu na šílenství nebo zradu.

Khan měl svobodu na dosah a klidně ji odmítal. Joachim se cítil zrazen.

Enterprise zmizela v hustém mraku prachu, za chapadlem explodující hmoty z pulsaru v centru novy.

"Následuj je!" prikazoval Khan.

Joachim držel jazyk za zuby a uposlechl.

Obraz na monitoru se roztránil do reje barev, mezi nimiž občas problesklo elektromagnetické pole pulsaru.

"Taktickou," vykřikl Khan.

"Nefunguje," hlásil bezvýrazně Joachim.

"Vztýcít štít!"

"Nefungují." Joachim viděl, že trup lodi už dlouho nevydrží odolávat tlaku hustého prachu. Urcite ne při takové rychlosti. "Snižuji rychlost," ohlásil chladně.

Cítil, jak ho zezadu propaluje Khanův zrak, ale tentokrát Khan neprotestoval.

Enterprise už prorazila oblast s největší koncentrací prachu. Vizuální i taktická obrazovka začaly opět fungovat, ale štíty byly stále mimo provoz. Sulu změnil kurs a zamířil mimo nepravdělnou hranici mlhovinové masy, která by sice lod skryla, ale zároveň by ji oslepila.

Enterprise se vyrýla ven z mraku a čekala.

"Už je to tady," rekla Saavik.

Reliant pomalu pronikala prachem. Ještě po několik minut bude slepá.

"Nastavování phaseru vyraženo, admirále," ozval se Sulu.

"Udelejte, co můžete, pane Sulu. Připravte se k palbě." Sulu veril, že svého protivníka dokáže zasáhnout i na tuto vzdálenost. Přesně a opatrně zamířil. Na okamžik zaváhal.

"Pal..."

Magnetické zařízení stabilizátoru vybuchlo a Enterprise se zachvěla. Široký paprsek phaseru vylétl na všechny strany. Sulu zaklel a vrátil Enterprise zpět pod ochranu mlhoviny, zatímco je Reliant zahlédla a vypálila. Fotonové torpédo je těsně minulo, ale jeho energie se přenesla do mraku a do lodního trupu uderila vlna nabitých částic a radiace. Snažil se udržet lod v rovnováze.

"Udržovat kurs," prikázal Kirk. "Dobře se dívejte..."

"Na co?" zamumlala tiše poručík Saavik. Zavedla do senzoru větší dávku energie, zúžila úhel a výsledný efekt zesílila.

Obrazovka se na okamžik vyjasnila. Sulu se nechtěně otrásl - Reliant letěla přímo proti nim.

"Únikový manévř!" vykřikl Kirk. Příliš pozdě.

Výstřel phaseru Reliant narazil do nechráněného, trupu Enterprise. Hlavní převod energie na hlavním řídicím pultu vypadl. Objevila se elektrická jiskra, která proběhla po řízení. Z poloviny elektronických přístrojů začal stoupat kour. Sulu pocítil v ruce elektrickou ránu. Mrštla s ním dozadu, ohnula mu záda a roztrásla ho. Upadl na podlahu. Všechny svaly v tele se mu stáhly do uzlu.

Pokusil se vstát. Nemohl dýchat. Celým tělem se mu rozlévala bolest ze spálených dlaní - vším pronikající, chladná a žhavá zároveň.

Ztratil vědomí.

Když Sulu upadl, vrhla se Saavik ke kormidlu, aby zjistila, co ze zařízení pultu dosud funguje, a co je zničeno.

"Phaser číslo jedna!" nařídil Kirk. "Pal!"

Saaviciny ruce se staly prodlouženým řízením a její tělo součástí lodi.

Vypálila.

Phaserový paprsek z Enterprise prejel po trupu Reliant plnou silou. Síla nárazu se odrazila na mustku. Na okamžik vypadlo napájení, umělá gravitace a osvětlení. Khan se včas zachytil operadel kapitánského křesla a udržel se na svém místě, ale ve tmě kolem slyšel skřipání týraného kovu a sténání ranených ze své posádky.

Joachim se vrhl ke kormidlu.

"Joachime!"

Gravitace se vrátila a postupně se ustálila na normálu. Světla začala mdlé zářit.

Jak se slepá a nikým nerušená Reliant hnala vpřed, priskočil Khan ke svému starému příteli. Pozvedl ho ze země tak jemně, jak dovedl. Joachim vykřikl bolestí. Khan ho znovu položil na palubu a držel ho za ramena. Ostré konce zlomených kostí zaskřípely. Joachimova tvář byla pokrytá krví a tržnými ranami.

Vztáhl ruku kupředu. Prsty měl roztažené a cosi hledal.

Neviděl.

Khan mu dotek dovolil. Položil svou ruku na Joachimovu.

"Muj pane..." zašeptal Joachim. "Prokázal jste... že jste... lepší..."

Khan cítil, jak z jeho přítele uniká život. Na okamžik ho zachvátilo zoufalství. Zrak se mu zakalil. Snažil se potlačit slzy; ale i proti jeho vůli mu kanuly nezadržitelně po tváři. Tohle stál jeho hněv.

James Kirk mu to zaplatí.
"Pomstím te!" řekl Khan Joachimovi. Jeho přísaha zněla jako zahrnutí.
"Neprál jsem... si pomstu..."
Khan jemně svého přítele položil. Vstal a zatal pesti.
"Pomstím te!"

Okamžitě po phaserovém útoku Enterprise odletela Reliant nikým nerušená přímo vpřed, bez manévrování. David Marcus si myslel, že Enterprise zvítězila. Ale posádka na mustku nejdala, jen se koncentrovala na zamlžené obrazovky a vymenovala si nutné informace. Všude vládlo napětí. V místnosti bylo slyšet jakýkoli zvuk na hranici slyšitelnosti.

Kirk promluvil do interkomu: "Pošlete sem nahoru lékaře, rychle!"

David se vymrštil ze svého pozorovatelského stanoviště a spechal poskytnout pomoc zraněnému kormidelníkovi. Sulu nedýchal. Ruce měl těžce popálené, pokožku svažetelou. David se mu snažil nahmatat na krku puls, ale nic nezjistil. David Marcus nebyl lékař. Znal cosi o první pomoci, kterou dosud nemusel použít. Zhluboka se nadechl. Vzduch byl těžký díky zápachu spáleného plastiku a vypařeného kovu. Zaklonil Suluovi hlavu dozadu, otevřel mu ústa a začal s umělým dýcháním. Pak pritiskl dlaně na prsní kost nehybného kormidelníka a patnáctkrát mu zmákl hrud. Vdech, patnáct stisknutí. Sulu nereagoval, ale David pokračoval. Vdech, patnáctkrát zatlačit.

"Jaký je rozsah škod, Scotty?" slyšel říkat Kirka.

Pro Davida bylo vše vedlejší vyjma života v jeho dlaních. Základní pravidlo rucní kardiopulmonární resuscitace znelo: nezastavovat! At se deje cokoli, nezastavovat. Vdech, patnáctkrát stlačit.

"Admirále," hlásil lodní inženýr, "nemůžu zapnout hlavní pohon. Přívod energie nám vybuchl! Když to spustím, bude to pro nás kritický!"

"Scotty, energii potřebujeme. Jdi tam a sprav to!"

Vdech, patnáctkrát stlačit. Davida začaly bolet ruce i ramena.

"Není to možný, pane!" křičel Scott. "Stupen radiace je příliš vysoký. Už jsem spálil elektronické zařízení opravářského robota, a kdybych tam šel v ochranném obleku, stejně bych tam ztuhl! Nechráněná osoba by tam nevydržela ani minutu."

Vdech, patnáctkrát stlačit. Bolest v Davidových ramenou zesilovala. Po celé mu stékal pot a vnikal mu do očí. Nemohl se zastavit, aby ho setřel.

"Jak dlouho, Scotty?"

"Nevím, pane. Začali jsme s dekontaminací, ale chvíli to potrvá."

Vdechnutí, patnáctkrát stlačit. David už ztěžka dýchal. Neuvedomil si, v jak špatné je kondici. Na Spacelabu pracoval dlouhé hodiny, ale v sedě. Jediné tělesné cvičení bylo hraní házené se Zinaidou při nulové gravitaci. Často ji obviňoval, že si z něj dělá živou zed pro odrážení mícu.

No tak, Sulu, pomoz mi prece, clovece, říkal si.

Vdech, patnáct stlačením.

Dveře turbovýtahu se otevřely a na mustek se vrátil lékařský tým.

"Rychle... pospešte si... chlapci!" vydechl David. Mladá lékařka sebehla rychle po schůdkách dolů a poklekla vedle něj.

"Nejaká reakce?"

David zavrtehl hlavou. Na celo se mu přilepily potem zmáčené vlasy.

"Pokracujte," rekla. Vytáhla z brašny tlakovou strikacku, nastavila ji a připevnila na ni dlouhou, masivní jehlu. "Zkusím aplikovat epinephrin přímo do srdce. Až vám reknu, uhněte mi z cesty, ale pokračujte v umělém dýchání. Dobře?"

David vinou potu v očích sotva viděl. Přikývl. Léčarka rozepnula Suluovi košili a obnažila mu hrudní koš. Látka pod Davidovými rukama povolila.

"Pozor! Ted!"

Rychle uhnul stranou, uklouzl, ale neprestával vdechovat vzduch do kormidelníkových plic. Jak se to pocítá při umělém dýchání? Patnáctkrát za minutu? Držel Suluovu hlavu tesně pod bradou, ale stále necítil žádný puls.

Léčarka vbodla jehlu do prsou.

Reakce byla téměř okamžitá. Sulu se zachvel a kůže mu zčervenala. David ucítil tep. Pevný a rychlý. Sulu vykřikl. David náhle nevedel, co má dělat. Má se zastavit, nebo pokračovat?

Léčarka se dotkla jeho ramena. "To je dobré," rekla. "Můžete už přestat."

David se s úlevou narovnal. Sotva dokázal zvednout hlavu. Pot se z něj rinul proudem, ale Sulu už dýchal sám.

"Dobrá práce," pokývala lékařka uznale hlavou.

"Jak se mu vede?" ptal se Kirk, aniž by na chvíli odvrátil pozornost od obrazovky.

"Ještě nevím," rekla lékařka, "ale žije, díky tady jeho přáteli." Prinesli nosítka, roztáhli je a upevnili. David se vyškrábal na nohy a pokoušel se pomoci Suluovi na nosítka. Při zvedání už příliš nepomáhal, protože ruce měl tak unavené, že ho přestávaly poslouchat. Ale když se Sulu konečně ocitl na nosítkách, mohl ho David alespoň doprovázet. Zatímco lékařka začala ošetřovat raněného jeho popáleniny, postřelil David nosítka, která se mezitím přeměnila v lehký vozík, k turbovýtahu a potom dolů do nemocnice.

Pavel Chekov cítil a slyšel, jak bitva začíná. Sledoval, jak do nemocničního oddělení začínají proudit ranění. Považoval se za odpovědného za vše, co se stalo. Pokusil se vstát, ale doktor McCoy ho připoutal. Bylo to bezpečnostní opatření, ne uvezení. Jak se loď otrásla a kolébala, uvolnily se mu ruce. Začal bojovat s pásy. Pokoj se kolem něj točil. Musel zavřít oči, aby nabyt rovnováhy.

Na okamžik zase uleh. Jak by mohl pomáhat nahore na mustku, když je napolo ochrnutý a nemocný?
Prinesli Sulu. Doktorka Chapelová zachmurene přelétla pohledem hodnoty biosignálu, podívala se na jeho ruce a tiše zaklela.

Chekov uvolnil poslední pásy a prinutil se vstát. V tom zmatku si zřejmě nikdo nevšiml, že vstal. Nebo i všiml, ale nic nepodnikl.

Stále slyšel jen na jedno ucho. U vchodu do oddelení ztratil rovnováhu a neupadl jen proto, že se včas zachytil za rám dveří.

Nekdo ho vzal za rameno.

"Měl byste si radeji znovu lehnout," řekl David Marcus. Chekov si na něj matně pamatoval z bolestivých zážitků na Regulu.

"Nemůžu," odpověděl, "musím na mustek, Sulu..."

"Podívejte..."

"Pažalsta," prosil Chekov, "pomozte mi, bože můj, vždyť lodní posádka tvoří už jen samé děti!"

David zaváhal. Chekova napadlo, jestli si nebude muset cestu z nemocničního pokoje vybojovat.

David si přehodil jednu Chekovovu paži přes rameno a pomohl mu do výtahu.

Chekov by se bez Marcusovy pomoci na mustek nikdy nedostal. I když ho David podpíral, připadalo mu, že bojuje proti vodnímu proudu.

Jak se dveře výtahu otevřely, odtáhl se Chekov od Davida Marcuse. Admirál Kirk by ho okamžitě poslal zpět do oddelení, kdyby se sám ani nedokázal dostat na mustek. David zřejmě pochopil a nechal ho bez jediné poznámky jít. Chekov opatrně krácel po vrchní palube, zhluboka se nadechl a bez zaváhání určil polohu podle hvězd. Zastavil se u Kirkova boku.

"Pane, mohl byste použít další pomocnou ruku?"

Kirk na něj udiveně pohlédl. Pak se usmál.

"Zaujmete místo u ovládání zbranových systému, pane Chekove."

"Děkuji, pane."

Na stanovišti vedeckého důstojníka se Spock neustále pokoušel cosi vycíst ze zkreslených údajů senzoru.

"Spocku, najdete ho?"

"Energetické údaje jsou sporadické a nejasné, ale při plném raketovém výkonu by mohli dosáhnout mimorádné radiální zrychlení. Pravobok."

"Ted se nezastaví," řekl Kirk. "Následoval mě už tak daleko. Vráti se zpět. Ale odkud, sakra?!"

Spock zauvažoval.

"Admirále," ozval se nakonec. "Khanova inteligence nemůže vyvážit nedostatek zkušeností. Všechno to manévrování Reliant, i když odvážné, probíhalo jen v jedné rovině. Nevyužívá ani plné manévrovací schopnosti své lodi, ani všech tří stupňů volnosti."

Kirk se na něj zahledel a ušklíbl se. "Výtečná analýza, pane Spocku. Poručice Saavik, všechno zastavit."

Saavik zpomalila loď na nulovou relativní rychlost. "Stojíme, pane."

"Plnou rychlostí kolmo na náš dosavadní směr, přímo dolů."

"Ano, pane."

"Pane Chekove, připravit fotonová torpéda."

"Ano, pane."

Enterprise se pohnula dolů, vstříc stínu mlhoviny.

Khan vyhledával v narušeném obrazu na obrazovce jakoukoliv stopu po Kirkově lodi. Všude kolem byly trosky mustku a těla jeho lidí. Několik jich sténalo - ještě žili, ale už se o ne nezajímal. Tohle byla bitva na život a na smrt. Rád zemře, jen když vezme Jamese Kirka s sebou.

Prozkoumal vesmír kolem Reliant, ale nic neobjevil. Vůbec nic - jen neproniknutelné energetické pole mlhoviny.

"Kde je ten Kirk?" křičel. "Kde je, u všech certů?"

Nikdo mu neodpověděl.

Enterprise se prodírala velkým prachovým oblakem mlhoviny Mutara. Loď byla slepá a hluchá. Jim Kirk se prinutil sedet klidně a uvolně, jako by se neměl čeho obávat. Bylo to nejlepší divadlo, které v životě sehrál. Loď byla těžce poškozená. Každý zásah zbraní Reliant mu způsobil stejná muka jako skutečná fyzická rána. Ve skutečnosti neměl ponětí, o co se Khan pokusí. Mohl jen odhadovat, hádat a doufat.

Od kormidla na něj pohlédla Saavik s tázvým výrazem. "Udržovat kurs, poručíku," přikázal.

Prikývla a vrátila se zpět ke své práci. Chekov se ani nepohnul. Sklánel se nad Suluovým pultem se zbranovými ovladači. Vypadal strašně, když vešel dovnitř, bledý, nemocný a malátný. Ale pravda byla taková, že ho Kirk potřeboval. Loď ho potřebovala. Když byl Sulu pryč, rozhlédl se po mustku a všiml si, že se David vrátil. Pokynul mu. Mladík sešel dolů po schůdcích a postavil se vedle kapitánova křesla.

"Jak je Suluovi?"

"Zatím nevedí," odpověděl David. "Ruce má strašlivě ponícené - nějakou dobu bude muset zůstat v nemocnici. Pokud přežije. Těžko říct. Možná má poškozený mozek."

"Rychle jsi mu poskytl pomoc," řekl Jim. "Jinak by byl už mrtvý. Poskytls mu jedinou šanci, kterou měl. Ať se stane cokoli, Davide, jsem na tebe pyšný."

K Jimovu šoku a překvapení reagoval David na jeho slova kletbou.

"Sakra, jaké máte vlastně právo být na mě pyšný?" hneval se. Vyběhl zpět na horní část mustku a zůstal tam nasupene

stát se založenými rukama na prsou. Jimův pohled zcela ignoroval.

Kirk obrátil svou pozornost zpět k obrazovce, smutný a rozzlobený zároveň.

"Připravit fotonová torpéda," vyštěkl na Chekova.

"Fotonová torpéda připravena, pane."

Výměna názoru s Davidem připravila Jima o potřebnou koncentraci. Cítil se podrážděný a pošetilý, že se pokoušel o smíření s tím chlapcem, který ho tak rázně odmrštil. Patřilo mu to, protože myslel na osobní věci, když byla loď v nebezpečí. Znovu prinutil roztekanou mysl soustředit se na naléhavé problémy. "Poručíku Saavik."

"Ano, pane."

Dríve by rád vykřikl: "Ponorit se!" Ale přemohl se. Teď se spíše obával, že by vulkánské důstojníci přikázal, aby se vynorila nad hladinu. Nakonec, tohle přece nebyla ponorka a sami nehonili nepřátelský ponorný člun.

Čtu příliš mnoho starých románů, pomyslel si Jim.

Jestliže selže, nepřijme jeho posádku klidné moře, ale nelítostná prázdnota naplněná radiací.

"Zrychlit. Plný raketový výkon. v kursu nula, plus devadesát. Dokud se nevyjasní senzory." To by je mohlo dostat z nejhoršího ven. "Pak zastavit."

"Ano, pane," potvrdila a vykonala rozkaz.

Umělá gravitace sice držela, ale jen v omezeném rozsahu, takže Kirk pocítoval zrychlení. Obrazovka byla stále mrtvá, ale jak pronikali ven z plynného mraku, obraz se vyjasňoval. Prevalující se masa prachu a plynu zmizela z obzoru jako moře z boku velkého mořského živočicha. Vylétli ven a Reliant ležela přímo před nimi.

Ohromné! říkal si James Kirk.

"Pane Chekove!"

"Torpéda připravena, pane!"

"Palte!"

Chekov vypálil.

Torpéda vylétla kupředu.

V naprostém tichu vesmírného vakua narazila torpéda do nepřátelské lodi a vybuchla. Motor Reliant na levoboku se odtrhl a pomalu a tiše explodoval.

Reliant vůbec neodpověděla. Loď klidně letěla dál ve svém vytceném kursu.

"Zastavit palbu," řekl Kirk. "Pozorně se dívejte."

Posádka reagovala naprostým tichem a vyčkáváním. Brzy si budou jistí...

"Upravte kurs, poručíku," přikázal Kirk Saavik.

Uposlechla. Enterprise teď sledovala Reliant, manévrovala, až srovnala svou relativní rychlost vzhledem k ní na nulu a Reliant se objevila nehybná v prostoru.

"Náš energetický výkon je velmi malý, pane," hlásila Saavik. Kirk přepnul interkom na strojovnu. "Pane Scotte, jak dlouho bude trvat, než zapojíte hlavní převod energie?"

"Minimálně deset minut, pane. Nemůžu tam před ukončením dekontaminace nikoho poslat."

Kirk se zašklebil a vypnul interkom. "Uhuro, vysílejte k veliteli Reliant. Připravte se ke kontaktu."

"Ano, pane."

Její dlouhé a jemné ruce se rozbehly po ovladačích spojového zařízení.

"Veliteli Reliant, zde loď Spojených států Enterprise. Vzdějte se a připravte se ke kontaktu. Opakuji: Připravte se ke kontaktu."

Khan Singh ležel na podlaze mustku Reliant a slyšel vítězný hlas spojovacího důstojníka Enterprise. Zasténal a prinutil se posadit. Ne, nepřijme porážku. Krev mu stékala po tváři a pravou ruku měl zlomenou. Viděl, že mu kost cní z ruky ven. Cítil bolest a přijal ji. Pak na ni přestal myslet. Šok ho omracoval a ještě zvýšil jeho hněv.

Výškrábal se na nohy. Zlomená paže mu volně visela po boku. Zvedl svou bezmocnou pravíčku a zastřelil si ji pod opasek, pevně ji držel, aby mu neprekážela.

"Ne, Kirku," zašeptal a usmál se. "Naše hra ještě neskončila. Dosud nejsem připraven podlehnout."

"Reliant, připravte se ke kontaktu." Obrazovka byla mrtvá, ale Khan Singh ji nepotreboval, aby vedel, že se Enterprise blíží, bezpečná a arogantní v jistotě svého vítězství.

Khan se odbelhal z mustku do skladistního prostoru...

Smál se.

Na Enterprise Spock pozorně sledoval přístroje a čekal na odpověď z Reliant. Treba byl Khan při posledním zásahu zabít. Možná.

Spock tomu příliš neveril. Motory, raketové i nadsvetelné, byly zničeny a mustek byl silně poškozen, ale Spock si nevěšiml, že by v lodním trupu v okolí mustku byla nějaká díra.

"Enterprise volá Reliant," opakovala Uhura. "Vzdějte se a připravte se ke kontaktu podle rozkazu admirála Jamese T. Kirka, zástupce velení Flotily."

Nic.

"Lituji, pane," hlásila Uhura. "Neodpovídají."

Kirk vstal. "Preneseme se na palubu. Upozornete místnost přenosu."

Spockovu pozornost upoutala podivná energetická fluktuační na jednom ze senzorů. Zaměřil na ni svou pozornost a vysledoval její zdroj: Reliant.

"Admirále, Reliant vysílá energetické vlnění ze zdroje, s jakým jsem se dosud nikdy nesetkal."

David Marcus se ze svého místa u turbovýtahu zamračil a rozběhl se ke stanovišti vědeckého důstojníka. Sklonil se, aby viděl na Spockův senzor.

"Dobrý bože na nebesích," pronesl.

Spock pozvedl obocí.

"To je vlna Genesis!" pokračoval David.

"Cože?"

Marcus se obrátil k admirálu Kirkovi. Tvář měl bledou. "Khan má Genesis!" začal David Marcus. "Zapojil ji. Chce vyvolat explozi!"

"Jak dlouho..?"

"Pokud se držel našeho programování... čtyři minuty."

"Sakra," zaklel Kirk. Vyběhl po schodech a uderil rukou do ovládání turbovýťahu. "Mužeme se přenést k nim a zastavit to. Pane Spocku..."

"Nemůžete to zastavit!" vykřikl David. "Jakmile se spustí mechanismus, nelze to zvrátit."

Kirk se vrátil zpět na své místo a stiskl tlačítko interkomu.

"Scotty!"

Odpověděl mu jen hucení statické elektriny. Presto pokračoval.

"Scotty, potřebuji nadsvetelnou rychlost do tří minut, nebo je s námi konec."

V interkomu to zašumelo, ale nikdo neodpovídal.

Spock sledoval vše, co se kolem dělo. Veděl, co by Scott řekl, i kdyby se s ním dokázali spojit. Dekontaminace měla trvat ještě dalších šest minut a žádná lidská bytost by nemohla vydržet tak dlouho v radiacním toku, aby propojila hlavní spínací, které uvádějí nadsvetelné motory do chodu. Ze studia Marcusových dat znal neuvěřitelnou rychlost vlny Genesis, i rychlost, kterou by mohla jejich loď vyvinout při poškozených raketových motorech. Vůbec to nešlo srovnat.

"Scotty!"

Spock dospěl k rozhodnutí.

"Saavik," zvolal Kirk, "dostatek nás odsud: Plný raketový výkon!"

"Ano, pane." Byla připravená. Podle rozkazu se Enterprise otocila o sto osmdesát stupňů a začala se plazit pryč od Reliant.

Spock si dovilil vychutnat malý okamžik hrsti. Ze Saavik bude výtečný důstojník. Splní všechna očekávání, využije veškerý potenciál, který vycítil v tom barbarském, špinavém míšeneckém dítěti z Hellguardu. Prál si, aby ji mohl vést ještě o trochu dál.

Ale takto bude svobodnější, až si bude hledat vlastní cestu.

Když se dveře turbovýťahu na dávno zapomenutý příkaz Jima Kirka otevřely, vstoupil Spock dovnitř.

Khan Singh cítil, jak mu po spánku stéká horká krev. Krev mu vytékala i ze zraněné ruky a uvnitř těla z vnitřních ran. Kašlal krví a vyplivoval ji. Jeho chladná zdravá ruka pohlédla torpédo Genesis. Bylo nabitě a připravené.

Výškrabal se na nohy, ale upadl zpět na kolena.

"Ne," řekl. "Ne, já nezemru tady..."

Doběhl se k turbovýťahu. Pociťoval tah, jak stoupal nahoru. Když se dostal na mustek, musel se vyplazit ven. Konečně se zhroutil na schodech, ale viděl na obrazovku.

Enterprise se ploužila pryč neuvěřitelně pomalým tempem. Khan se začal smát. Ucítil prudkou bolest a rozkašlal se.

Krvácel do plic i do břicha. Moc času mu, nezbývalo. Ale bude to stačit.

"Jamesi Kirku, nemůžeš mi uniknout," zamumlal. "Hádes se mě sice zmocnil, ale z jeho srdce tě bodnu..."

Díval se na Enterprise, jak se otocila zády a přechází v divém desu. Smál se.

Pociťoval agónii a vykřikl.

"Pro všechnu nenávist světa.... můj poslední výdech bude pro tebe..."

Joachimovo tělo leželo na dosah ruky. Tělo jeho manželky leželo pokryté vrstvou prachu na pul světelného roku daleko. Brzy ztratí prostor a čas svůj význam a on se připojí ke své lásce a ke svému příteli.

Doplazil se k Joachimovi, vztáhl ruku a dotkl se jeho pravé paže.

Khanovo vědomí pohltila tma.

Spock vstoupil do strojovny. Všude plála varovná červená světla. Zdálo se, že pokrývá členy posádky krví. Doktor McCoy klecel uprostřed sálu a pokoušel se zachránit život jednoho zraněného.

Ostatní členové posádky se zoufale snažili pustit do raketových motorů více energie. Přitom dobře vedeli - museli to vědět - že jejich snaha je marná. Jakmile se vlna Genesis zapojila, rozšíří se, až se dostane do hlubokého vakua, pohltí a zničí každý atom hmoty uvnitř mlhoviny Mutara, plyn nebo pevnou látku, živou, či mrtvou.

Aniž by promluvil nebo dal nějak najevo svou přítomnost, prošel Spock kolem doktora McCoye do hlavní místnosti reaktoru. Stiskl tlačítko rušící blokádu.

"Už jste ztratil i vulkánský rozum?"

McCoy ho uchopil za rameno a táhl ho pryč. Určite jen silou své vůle, protože doktorova síla se Spockově nemohla vyrovnat.

Spock mlčky pohlédl na lékaře. Cítil se všemu vzdálen - lodi, hrozícímu nebezpečí i vlastnímu vesmíru.

"Žádný člověk takovou radiací nevydrží!" křičel McCoy.

"Ale doktore," řekl Spock a cítil přitom desive nevulkánskou náklonnost k člověku, který stál proti nemu. "Vy sám přece rád upozorňujete, že nejsem člověk."

"Nemůžete dovnitř, Spocku."

Spock se usmál na doktora McCoye. Jak snadno se dalo uhadnout, co udelá. Spock si v duchu dokázal prehrát jejich rozhovor a hned vedel, co všechno doktor rekne, i co by sám pak odpověděl. Výsledek bude samozřejmě stejný.

"Lituji, že o tom spolu nemůžeme logicky podebatovat, doktore," řekl. "V minulosti jsem s vámi rád diskutoval."

McCoy se pod vlivem toho zvláštního lidského atavistického instinktu stáhl zpátky, protože vytušil, co má Spock v úmyslu. Ale Spock byl příliš rychlý. Jeho prsty našly nerv na místě, kde se spojoval McCoyův krk a rameno. Stiskl. McCoy zvedl oči v sloup a zhroutil se. Spock ho zachytil a jemně ho položil na palubu.

"Byl jste důstojným protivníkem i přítelem," řekl.

Spock zaváhal. Zbývala ještě jedna možnost, než splní svou poslední povinnost vůči lodi. Má se o to vůbec pokusit?

Kdyby byl čistým Vulkánem, nebo kdyby mu mohl pomoci jiný Vulkánec, nemel by žádné pochybnosti. Ale mladá Saavik od něj neměla žádné instrukce. V každém případě nebyl čas pro ni poslat. McCoy byla jeho jediná šance.

Doufal, že lékař pochopí a odpustí mu.

Spock položil prsty na McCoyovu tvář. Pociťoval nedisciplinovanou energii doktorova vědomí.

"Pamatuj," zašeptal Spock.

Skončil s kódováním pro ruční odblokování přístupu k reaktoru a vstoupil do zurícího toku radiace.

Nejdříve to bylo docela příjemné, jako sluneční záře. Spock pristoupil k reaktoru. Radiace se zvýšila a jeho tělo to pociťovalo jako žár.

Vztáhl ruku k moderátorovým tyčím. Ruce mu obklopila aura radiace. Paprsky postupovaly na všechny strany a pronikaly i jeho telem. Teď viděl své vlastní tepny, žíly i kosti. Bylo to opravdu fascinující. Jak pracoval, připomněl si události ve svém životě, které mu poskytly intelektuální a dokonce - teď už si to mohl připustit, kdo by jím mohl pohrdat? - i citové potešení. Strípky hudby - Respighi, QOrn, Chalmers - a některé

zvláštní náhledy na fyziku a matematiku. Záblesky přátelství, dokonce lásky, kterou si sám nikdy nemohl připustit.

Vytáhl tyče. Radiace ho hladila jako zrádná milenka. Vyrovnal se se všemi strastmi života a očekáváními, která nikdy nemohl splnit. Nebyl ani Vulkánem, ani člověkem. Nemohl plně uspokojit žádnou část ze svého dedictví. Snad to jeho jedinečnost zčásti kompenzovala. Pokoušel se tuto možnost předat Saavik, která se musí vyrovnat se stejnými obtížemi.

V uších mu zpívala radiace, téměř prehlušovala výkřiky šéfinženýra Scotta a doktora McCoye na druhé straně antiradiacního skla, kteří na něj volali, aby vyšel ven.

"Kapitáne, prosím.!" křičel Scott.

Jediným skutečným kapitánem na Enterprise byl a navždy zůstane James Kirk. Spock lod udržoval na jeho přání, ale teď byl čas vrátit ji jejímu skutečnému pánovi.

Spock cítil, jak všechny bunky v jeho těle podléhají radiaci. Utrel si pot z čela a zanechal na rukávu uniformy temné rudou skvrnu od krve. Další hematomy mu vyskakovaly na ruku.

Bolest postupovala od konečku nervu až k páteři, k jeho vědomí a už se nedala oddálit.

Prinutil ohnout prsty kolem rucního ovládání, které by uvedlo nadsvetelný pohon opět do chodu. Bojoval s bolestí a kola se roztocila. Zmucené svaly a kosti se bránily Spockově vůli, kterou se udržoval na nohou. Cítil, jak se jeho kuže rozpadá na hladkém kovu, který začal mokvat krví.

"Bože na nebesích, Spocku, vypadnete odtud, chlače!" mlátil McCoy do okna.

Spock se pousmál. Už bylo příliš pozdě.

Motory zahucely, zaprotestovaly a znovu se spustily.

Na hlavní obrazovce na mustku bylo vidět, jak se Reliant pomalu vzdaluje. Tak strašně pomalu.

"Cas!" ptal se znovu Jim Kirk. Mohla uplynout sotva minuta, co se ptal naposledy. Zbývalo jen několik vterin, ne víc.

"Tri minuty tricet sekund," odpověděla Saavik.

"Vzdálenost od Reliant?"

"Ctyři sta kilometrů," ohlásil Chekov.

Jim pohlédl na Davida. Jeho syn se setkal s otcovým pohledem a zavrtil hlavou.

"Naskočily hlavní motory!" vykřikl Chekov. "Díky, Scotty," ulevil si Kirk. "Saavik - jedeme!"

Prevedla okamžitě lod do nadsvetelného režimu bez jakékoliv přípravy.

Reliant se změnila na obrazovce ve špendlíkovou hlavičku.

Hlavička se změnila ve světlo.

Vlna Genesis se za nimi vyrýla skrze mlhovinový prach a rozptýlila vše, co jí stálo v cestě. Jim to divadlo sledoval se sevřenými pestni. Saavik vytáhla rychlost pretežované lodi ještě o jeden stupeň. Lod vyplula z mlhoviny do hlubokého vesmíru.

Obrovský zhroucený mrak začal rotovat kolem malého bodu, který byl dříve kosmickou lodí Reliant. Rychle zhoul a smrštil se. Kirk se díval v posvátné úcte.

"Snížit rychlost," řekl bezvýrazně.

Saavik uposlechla. Na obrazovce se před nimi stabilizovala nová planeta.

Otevřely se dveře turbovýtahu a na mustek vstoupila Carol Marcusová. Nic neríkala.

"Carol, bože, podívej se...," řekl Jim. Bylo to tak nádherné, že měl chut plakat.

Carol ho vzala za ruku.

Kirk zapojil interkom do stroje.

"Výborne, Scotty," řekl.

Ohlédl se přes rameno na stanoviště prvního důstojníka.

"Spocku..."

Zarazil se, rozhlédl se po mustku a zamrazil se.

"Kde je Spock?"

Před ním se Saavik zachvela. Rameny jí poklesla. Nepohlédla mu do tváře.

"Odešel," zašeptala. "Šel... do strojovny." Zakryla si tvář rukama.

Kirk na ní hledel v nemé hruze.

"Jíme!" McCoyův hlas znel v interkomu zastřene, ale výrazně. "Jsem ve strojovně. Přijď sem dolů. Jíme - pospeš si!"

Poprvé od chvíle, co začalo pronásledování Khana Singha, ucítil James Kirk ledový strach.

"Saavik, provezmete velení!"

Vyřít se k výstupu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Jim Kirk pádl po lodních chodbách. Nikdy mu nepripadaly tak dlouhé a tak chladné jako dnes.

Zjistil, že se nachází u vchodu do strojovny. Panovalo tu boží dopuštění. Všechna nouzová světla svítila, sirény houkaly a ranení, ošetřovaní lékařským týmem, sténali.

Konečně se dokázal nadechnout.

"Spocku...?"

Scott a McCoy, kteří stáli před neproniknutelnými sklenými panely reaktorového sálu, se otocili a v očích se jim zrcadlila hruza. Okamžitě pochopil, co se stalo, co Spock udelal. Jim si prorazil cestu kolem nich až k hlavnímu vchodu. Scott ho odtáhl.

"To nemůžete udelat, pane, úroveň .radiace..."

"Zemre!"

McCoy ho uchopil za rameno. "Je mrtvý, Jíme. Už teď je mrtvý."

"Ach bože!"

Jim se přitiskl k těžkému sklu a skryl světlo i odraz pažemi a rukama.

Spock klecel u dveří na rukou a na kolenou a pokoušel se vstát.

"Spocku!"

Když Spock zaslechl Jimův hlas přes tlusté sklo, pozvedl malátně hlavu. Natocil se k interkomu. Ruku měl zkrvavenou, Chvěla se.

"Spocku..." řekl Jim tiše.

"Lod...?" Tvář měl desive spálenou. Bolest obsažená ve Spockově hlase nutila Jima k výkřiku plnému žalu.

"Mimo nebezpečí, unikla vlně Genesis. Díky vám, Spocku." Spock bojoval s dechem.

"Spocku, můj bože...!"

"Nesmíte truchlit. Dobro většiny..."

"...má přednost před dobrem menšiny," zašeptal Kirk, ale cítil, že tomuto pravidlu už nedokáže nadále verit. A i kdyby veril, nezáleželo mu na tom. Tentokrát ne.

"...nebo jednoho." Spock se vyškrábal na nohy a přitiskl zkrvavenou ruku ke sklu. Z druhé strany přiložil Jim svou vlastní, jako by mohl proniknout skrze sklo ke Spockovu vědomí, převzít z jeho bolesti něco na sebe a poskytnout příteli část své síly. Ale nemohl se ho ani dotknout.

"Nesmíte...truchlit," opakoval Spock. "Někdo to musel udelat. Mohl jsem to udelat jen já. Proto to bylo logické..."

K certu s vaší logikou, pomyslel si Jim. Slzy mu stékaly po tváři. Sotva viděl.

"Nikdy jsem neskládal test Kobayashi Maru," pokračoval Spock. Hlas se mu chvěl. Musel se občas odmlcet a ztěžka se nadechnout, aby mohl pokračovat. "Casto jsem si lámal hlavu, jaké by bylo mé řešení. Obávám se... že by nebylo příliš... originální..."

"Spocku!" Z interkomu se ozval Saavicin hlas.

"Kapitáne, před námi vzniká svět Genesis. Pane Spocku, je to tak nádherné..."

Kirk zúřve přerušil spojení a přerušil tak její slova. Ale Spock se zavřenýma očima přikývl a možná se i nepatrně pousmál.

"Jíme," řekl. "Byl jsem a vždy budu vaším přítelem. Jsem za to vděčný. Žijte dlouho a blaze..."

Spockovy dlouhé prsty se sevřely jako zakřivené drápy. Agónie způsobená radiací vykonala své. Upadl.

"Spocku!" vykřikl Kirk. Začal bušit dlaněmi do skla. "Ach, bože, ne...!"

McCoy se ho pokusil odtáhnout. Jim zavrčel a prudce ho odhodil zpět. Přitiskl se k oknu a z duše mu vycházely výkřiky odmítání a nevěry.

Později v noci se poručík Saavik mlčky procházela po setmělých chodbách Enterprise. Nikoho neviděla. Jen několik členů posádky zastalo ve službě a pokoušelo se překonat celkové vyčerpání.

Když se dostala před stázovou kabinu, zarazila se. Nechtelo se jí vejít dovnitř. Zhluboka se nadechla a odhodlala se vstoupit do tmy.

Příliš mnoho stázových schránek zářilo modrým osvětlením, což znamenalo, že jsou v provozu. Tela Petera Prestona a ostatních lidí, kteří zemřeli při tomto letu, chráněná stázovým polem, čekala na dobu, až budou navržena rodinám.

Ale vůlí kapitána Spocka bylo, aby ho nepřeváželi na Vulkán. Jeho přání muselo být respektováno.

Zapečetěná rakev stála uprostřed místnosti. Saavik položila ruku na hladký bok. Její žal byl natolik silný, že nedokázala už ani plakat nebo cítit hněv.

Ráno, jak určil Jim Kirk, bude Spockovo tělo svereno vesmíru, vystřeleno na obežnou klesající dráhu okolo planety

Genesis, kde nakonec shorí na drobounký popel a promění se v nic. Saavik sedela v koutku se zkríženými nohama, ruce opřené o kolena. Zavřela oči. Nikomu by nedokázala vysvětlit, proč je tady. Její důvod byl zcela iracionální. Když někdo zemřel v noci na Hellguardu a nikdo ho nestřežil, jeho tělo do rána zmizelo, pohlceno dravci a roztrháno zverí na kousky. Málokoho kdy pohrbívali. Saavik na Hellguardu nikdy na nikom natolik nezáleželo, aby zůstala s jeho ostatky po celou noc.

Kapitán Spock a Peter Preston stráž nepotřebovali. Urcite ne zde, na Enterprise. Ale bylo to jediné, co mohla vykonat pro dva lidi, jediné v celém vesmíru, o které kdy stála.

Zůstala. Doufala, že ji Spock zaslechne, než zemřel. Prála si, aby se dozvedel, že Genesis fungovala. Částečně proto, že si vážil lidí, kteří ji vytvořili a z nichž jich tolik zahynulo, aby ji ochránili, ale především proto, že její vznik dával Spockově oběti smysl. Ten výtvar byl výsledkem nicením. Enterprise včetně celé posádky by podlehl strašlivé katastrofě, kdyby se Spock nezachoval tak, jak se zachoval. Saavik si prála, aby se Spock dozvedel, že nicení skončilo a na jeho místo nastoupilo tvorení.

Vedela, že admirál Kirk nepochopil, co to udelala, a proč. Ale sama Spockova podstata diktovala Saavicino jednání.

Zrovna jako i teď. Náзор admirála Kirka zde neměl prázdný význam.

Saavik po tváři stékaly slzy, ale dokázala se ubránit šílenství.

V jejím zoufalství nebyla zúřivost. Doufala, že někdy pochopí proč. Někdy.

Hodiny plynuly a Saavik nechala myšlenkám volný průbeh. Pamatovala si, jak se dříve schovávala, chvějící se a hladová a doufala, že se jí naskytne příležitost ukrást kousek chleba nebo pár látky na okraji vulkánského tábora na Hellguardu. Saavik tajně Vulkánci špehovala při jejich diskusích trvajících často až do rána, vedených s neochvejnou zdvorilostí a zároveň značnou dávkou jedu, o romulanských vyvržencích a zejména o míšeneckých detech.

To bylo poprvé, kdy si Saavik zcela uvedomila, kdo a co vlastně je. Jen Spock jí poskytl sílu pokračovat dál a uvedomit si, že je i necím víc.

Když si Saavik během poslední bitvy s Khanem Singhem všimla, že Spock opustil mustek, vedela, co má v úmyslu a jaký bude výsledek. Na krátký okamžik ho chtěla zadržet. Ale její sebeovládání jí v tom zabránilo a prinutilo ji setrvat na určeném stanovišti, protože to byl její úkol. Od té doby neustále litovala svého jednání, nebo spíše své pasivity. V okamžiku své smrti stejně jako i za svého života, ovlivnil Spock všechny kolem sebe. Jeho místo měl zaujmout někdo jiný, jehož smrti by nikdo nelitoval.

Mohla ho zastavit. I když měl mnohem větší zkušenosti, byla Saavik mnohem mladší a rychlejší.

Kdyby ho ale zastavila, měla by odvahu nastoupit na jeho místo? Chtěla verit, že by to dokázala. Kdyby ne, všichni na lodi by zahynuli a proměnili by se v subelementární částice, které později vytvořily substanci planety Genesis.

Saavik neverila v duši nebo v posmrtný život. Seznámila se s různými filozofiemi, ale žádnou nepřijala za vlastní. Člověk zemře a saprofytové odstraní tělo. To bylo všechno.

Ale jak hodiny ubíhaly a její koncentrace se prohlubovala, zesiloval v ní neurčitý pocit, že kdesi a jakýmsi způsobem si Spockovo vědomí zachovalo část své podstaty.

"Spocku," pronesla nahlas, "chápete, co se stalo? Jste tam? Nebo jste někde? Vznikla nová planeta, v mlhovině stále dozrívá vlna Genesis, vytváří nové slunce, aby dalo světu světlo a udržovala na něm život. Brzy vlna zmizí a ve vesmíru se objeví nový hvězdný systém. Ale bude to jen jeden mezi mnoha milióny, miliardami. A vy jste mě naučil, abych cítila jedinečnost. Vaše jedinečnost je pryč."

Náhle otevřela oči. Na okamžik si pomyslela, že cosi uslyšela, nějakou odpověď.

Zavřela hlavou. Ty zvláštní předjirtní hodiny mohly pobláznit každého.

Sulu se zvolna probudil a nabral vědomí v matném osvětlení nemocničního oddelení. Trápily ho desivé bolesti hlavy, cítil jako kdyby, mu kdosi sedel na prsou, a bolely ho ruce. Pokusil se vstát.

Za okamžik stála po jeho boku doktorka Chapelová. Prinutila ho, aby znova ulehl.

"Co se stalo?" Strašně chraptel. Pokusil se odkašlat. "Proč...?"

"Kyslík vám procistí hrdlo," rekla doktorka Chapelová. "Brzy to bude pryč." Podala mu sklenku, aby se mohl napít.

"Meli jsme o vás dost obavy," pokračovala. "Ale budete v pořádku. Všechno bude v pořádku."

Pokusil se dotknout bolavého místa na hrudi, ale dlaně na rukou měl pokryté novou kůží a nemohl nic cítit. Uvedomil si, co ho asi bolí. Zamracil se.

"Museli mě znovu oživit?" ptal se.

Chapelová přikývla. "David Marcus vám zachránil život."

"Nevzpomínám si."

"To od vás nikdo nechce. Vjel do vás elektrický proud. Krátká ztráta paměti je normální. Váš mozkový záznam je v pořádku."

"A co Khan?"

"Mrtvý." Vstala. "Musíte znovu spát, Hikaru."

Natáhl ruku. Ruce měl dosud neohrabané a nedokázal ji zastavit. Ale zarazila se.

"Chris," řekl. "Neco tu není v pořádku. Co se deje? Prosím."

"Pan Spock," rekla velmi váhave.

"Spock... Co...?"

"Je mrtvý."

"Muj bože..."

Chris Chapelová začala plakat. Rozbehla se pryč.

Sulu zůstal, kde byl. Neveril svým uším.

Jim Kirk sedel potmě ve své kabine. Už hodiny se nepohnul. Myšlenky se mu pohybovaly neustále dokolečka, ve stále menších kruzích, užších a užších.

Kdosi zaklepal na dveře. Neodpověděl.

Po chvíli se ozvalo klepání znovu, ale hlasitější.

"Co chcete?" vykřikl. "Nechte me samotného."

Dveře se otevřely a ve světle z chodby se objevila postava Carol. Vešla a zavřela dveře.

"Ne, Jíme," rekla. "Nenechám te samotného. Tentokrát ne." Poklekla před ním a vložila jeho dlaně do svých.

Sesunul se. Pritiskl celo k jejím sevřeným rukám.

"Carol, nevím... jen přemýšlím, měl jsem něco udelat. Urcite..." Zachvel se, popadl dech a bojoval se slzami.

"Já vím," přikývla Carol. "Ach, Jíme, já vím." Objala ho oběma rukama. Držela ho teď stejným způsobem, jak ji svíral on, když truchlila pro své přátele.

Když konečně vycerpaný usnul neklidným spánkem, uložila ho na lužko, sundala mu boty a přikryla ho dekou z postele. Zlehka ho políbila. A pak, protože už pro něho opravdu nemohla nic víc udelat, ho nechala o samotě.

Když přišlo ráno, zvedla se Saavik ze svého místa v rohu stázové kabiny. Konečně našla trochu klidu, který by vyvážil její žal. Dala poslední sbohem svému učiteli a svému žákovi a opustila místnost. Měla dnes před sebou mnoho práce, práce s lodí i se Spockem.

Posádka lodi se shromáždila v slavnostních uniformách přesně v 8 hodin. Saavik zaujala své místo u ovládacího pultu řízení torpéd a naprogramovala na něm kurs, který určila.

Konečně se dostavil i admirál Kirk doprovázen Carol Marcusovou, Davidem Marcusem a doktorem McCoyem.

Veteráni, lidé, kteří znali Spocka nejlépe, stáli opodál v malé skupince: Sulu, korvetní kapitán Uhura, doktorka Chapelová, Chekov a Scott. Všichni se dívali na admirála, který vypadal velmi unaveně. Stál před posádkou Enterprise, díval se na palubu a nic neríkal.

Zhluboka se nadechl, narovnal ramena a pohlédl na ne.

"Sešli jsme se zde," řekl, "podle tradice Flotily, abychom vzdali poslední poctu jednomu z nás. Abychom uctili své mrtvé..." na delší dobu se zarazil. "...a truchlili pro milovaného přítele, který položil svůj život za nás. Nepovažoval svou obět za zbytečnou nebo prázdnou. Nemůžeme zpochybňovat jeho rozhodnutí, když takto jednal.

Zemřel ve stínu nového světa, který doufal, že uvidí. Žil právě tak dlouho, aby se dozvěděl, že vzniká."

Vedle admirála Kirka bojoval doktor McCoy s náhlou slabostí, ale nedokázal to. Hledel prázdným pohledem vpřed a po jeho tváři stékaly slzy.

"O svém příteli," pokračoval admirál Kirk, "mohu říci jen to, že ze všech duší, se kterými jsem se setkal, byla ta jeho..." hledel z jedné tváře na druhou, po svých starých přátelích, nových i cizích, videl jak doktor McCoy pláče, "nejvíce lidská."

Hlas admirála Kirka se zlomil. Na okamžik se zarazil, pokoušel se pokračovat, ale nedokázal to. "Poručíku Saavik," pronesl jemně.

Saavik zaznamenala pečlivě nastavený kurs do paměti řídicího počítače torpéda a postoupila kupředu.

"Skláníme se před památkou svého bratra, svého učitele." Její slova byla zcela neadekvátní a vedela to. "A s láskou sverujeme jeho tělo hlubinám vesmíru."

Kapitán Sulu vystoupil z rady. "Vzdejte cest!"

Všichni zasalutovali. Šéfinženýr Scott začal hrát na svém podivném hudebním nástroji. Jeho zvuk naplnil místnost smutnými tóny, které byly až příliš vhodné.

Nosici pozvedli Spockovu rakev a umístili ji do vystřelovacího zařízení. Otvor se zavřel a odpalovací šachta zamířila do nastaveného kursu.

Saavik vydala příkaz důstojníkovi, obsluhujícímu spouštěcí zařízení. Ten vypálil strelu.

Místnost se otřásla pod nárazem výstřelu. Dudy zmlkly. Ticho, naprosté a nezvyklé zavládlo místností. Všichni sledovali, jak se temná silueta torpéda přibližuje k stříbrite modrému lesku nového světa, až se rakev zmenšila a zmizela.

Sulu cekal a pak zavelel: "Posádko, pozor!"

Saavik a všichni ostatní ztuhli v pozoru.

"Poručíku," ozval se admirál.

"Ano, pane."

"Máte službu," řekl tiše. "Nastavte kurs na Alfa Ceti V., kde vyzvedneme všechny, kteří přežili z posádky Reliant."

"Ano, pane."

"Budu ve své kabine. Ale pokud nenastane nouzová situace..."

"Rozumím, pane."

"Rozchod."

Vyšel z místnosti. Viděl Carol, ale nedokázal jí říci, co chtěl. Ne tady a ne teď. Viděl Davida, jak se na něj upřeně dívá. Mladík k němu přistoupil.

Jim Kirk se na páté otocil a odešel.

Saavik rozpustila shromáždění. Naposledy se zahledla na novou planetu.

"Poručíku..."

Obrátila se. David Marcus se držel v pozadí a cekal na ni.

"Ano, doktore Marcus?"

"Neskončíme s temi formalitami? Jmenuju se David. Mužu vám říkat Saavik?"

"Když si přejete."

"Chtel jsem vám jen říct, že mi je líto to s panem Spockem."

"Mne také," rekla.

"Když jsme onedhy spolu mluvili - vedel jsem, jak moc vám na nem záleží. Je mi líto, jestli jsem ho urazil. Nemyslel jsem to tak. Ani vuci nemu, ani vuci vám."

"Já vím," odpověděla. "Bylo to ode mě k vám tvrdé a lituji toho. Flotila vám přinesla jenom smutek a žal..."

I David se zahledel na novou planetu, které on a jeho přátelé ve Spacelabu dali život.

"Ano," pronesl tiše. "Budou mi scházet. Moc mi budou scházet. Bylo to všechno tak na nic..."

"Oni obetovali svůj život pro vás, tak jako Spock pro náš. Když jsem skládala test Kobayashi Maru..." Zarazila se, aby zjistila, jestli si David pamatuje na rozhovor na Regulu I. Prikývl. "...Rekl mi admirál Kirk, že postavit se smrti je stejně důležité, jako postavit se životu."

David vypadal zamyšleně. Podíval se směrem, kam James Kirk odešel, ale jeho otec byl už dlouhou dobu pryč.

"Už veríte, že je váš otec?" ptala se Saavik.

Zarazil se. "Ne. Možná. Nevím."

Saavik se usmála. "Možná máme něco společného, Davide. Vzpomínáte, co jste mu řekl?"

"Kdy?"

"Když jste se ho pokoušel zabít. Nazval jste ho, pokud me neklame pamet, 'zatraceným bastardem'."

"Myslím, že ano. No a?"

"Pokud vím, není žádný bastard. Ale já ano. A jestliže je admirál Kirk opravdu vašim otcem, pak myslím, že se ten termín ve svém tradičním smyslu vztahuje i na vás."

Chvilí na ni hledel a pak se zasmál. "Myslím, že to sluvko zatracený se na mě hodí ještě lépe."

Rychle natáhl ruku a dotkl se její.

"Chtel bych s vámi ještě někdy mluvit," řekl náhle. "Ale nejprve musím něco udelat."

"Já se musím vrátit na mustek," poznamenala Saavik. "Mám službu."

"A později - mohu vás pozvat na šálek kávy?"

"To by bylo těžké. Na Enterprise se nedá nic koupit."

"Promínte. To byl jen žert."

"Ach," divila se Saavik a zjevně nechápala.

"Chtel jsem jen říct, mohli bychom se sejít, až budete mít volno?"

"Ráda bych," odpověděla Saavik a její odpověď ji samotnou překvapila. Vzpomněla si, co Spock říkal o tom, že si musí umet sama vybrat.

"Výborne. Brzy se uvidíme."

Spechal po chodbě a Saavik se vrátila na mustek.

Admirál zavrel dveře své kabiny a oprel se o ne. Byl rád, že ceremoniál už skončil. Probehlo mu hlavou, co by si o ní pomyslel Spock. Rituál, projevy... Urcite by řekl, že je to nelogické.

Jim Kirk si rozeplnul slavnostní uniformu, svlékl si ji a rozzlobene ji odhodil. Vytáhl z přihrádky láhev brandy a nalil si skleničku. Pak ji odložil.

Kolem něj se vznášelo příliš mnoho duchu a nechtel, aby ho strašili ještě mnohem víc, kdyby si alkoholem oslabil obranu. Padl na lužko. Deku, kterou ho vcerejší noci Carol prikryla, ležela shrnutá na podlaze.

Ucítil příjemnou vuni starého papíru. Pokoušel se ji ignorovat, ale nepodarilo se mu to. Vztáhl ruku po knize, kterou mu Spock daroval. Byla těžká a pevná. Kuže byla lehce pomackaná a oríznuté okraje stránek se zdály na dotek ponekud hrubé. Jim ji otevrel. Písmo se mu slilo před očima.

Zacal si prohledávat kapsy. Když konečně našel brýle, zjistil, že jedna z cecok je rozbitá. Jim hledel na pavucinu prasklin.

"Hrome," zaklel. "Hrome." Položil jemne knihu na stul a napolo složené brýle na ni.

Zakryl si oci.

Ozvalo se zazvonění. Nejprve se nepohnul. Pak se narovnal, protrel si oci obema rukama a odkašlal si.

"Ano," řekl. "Dále."

Dveře se otevrel. Vstoupil David Marcus a dveře za ním zase lehce zajely na své místo. Jim vstal, ale nemel kam jít.

"Podívejte, nechtel jsem vás rušit," zacal David.

"Ne, to je v pořádku. Jen bych mel být na mustku."

David ho nechal projít, ale než se Jim dostal ke dverím, řekl: "Vy prede mnou utikáte?"

Jim se zastavil a znovu se otocil k Davidovi.

"Ano," prisvedcil. "Asi ano." Pokynul mu, aby si sedl. David se posadil na lužko a Jim se usadil do kresla proti nemu.

Chvilí na sebe nejiste hledeli.

"Nechteli by ses napít?" zeptal se Jim.

David pohlédl na nedotcenou sklenici s brandy na stole. Jim si uvedomil, jak podivne to asi vypadá.

"Ne," odpovědel David. "Ale dekuji."

Jim premýšlel, co by mohl říci tomu cizinci, který sedel v jeho kabine.

"Nejsem presne to, co jste ocekával, že?" řekl David.

"Já jsem neocekával nic," odpovědel Jim.

Daviduv úsmev vypadal ponekud neohrabane. "Tak to jsme dva." Úsmev zmizel. "Jste v pořádku?"

"Co tím myslíš?"

"Poručík Saavik měla pravdu... Vy jste se nikdy nepostavil smrti."

"Ne takhle," připustil neochotně Jim. "Nikdy jsem se jí nepostavil přímo. Oklamal jsem ji. Udelal jsem nějaký podvodek a byl jsem na to hrdý. Ještě me za to odmenili." Protrel si jednou rukou oči. "Nic nevím," dodal.

"Rekl jste Saavik, že to, jak se postavíme smrti, je stejně důležité, jako to, jak se postavíme životu."

Jim se zamračil. "Jak to víš?"

"Rekla mi to."

"To byla jen slova."

"Možná byste je měl poslechnout."

"Zkousím to, Davide."

"Já taky. Lidé, kteří zahynuli na Spacelabu, byli moji přátelé."

"Vím," odpověděl Jim. "Davide, je mi to opravdu lito."

Znovu oba pocítili nepříjemné ticho. David vstal.

"Chtel bych se omluvit," řekl. "Špatně jsem vás posuzoval. A včera, když jste se mi snažil podekovat..." Pokrcil rameny, zřejmě v rozpacích. "Omlouvám se."

"Ne," řekl Jim. "Mel jsi naprostou pravdu. Být na někoho pyšný, je jako privlastnovat si zásluhu za to, že někdo jedná tak nebo onak. Nemel jsem právo privlastnit si jakoukoliv zásluhu."

Vstal také. David se zřejmě chystal k odchodu.

"Pak bych snad nemel..." David zaváhal. Pak velice rychle řekl: "Přišel jsem vlastně, abych řekl, že já jsem pyšný - pyšný na to, že jsem váš syn."

Jim byl příliš překvapen, než aby odpověděl. David pokrcil rameny a zamířil ke dveřím.

"Davide..."

Mladý muž se prudce otočil. "Cože?" zeptal se s ostrým přízvukem.

Jim ho uchopil za rameno a sevrel ho do náručí. Po chvíli David sevření opetoval.

EPILOG

Na mustku Enterprise kontrolovala poručík Saavik kurs a připravovala se k přechodu na nadsvetelnou rychlost. Obrazovka ukazovala pomalu se zmenšující planetu Genesis. Doktor McCoy a Carol Marcusová se na ni dívali a tiše spolu hovorili. Saavik se důsledně soustředila na svou práci, aby neslyšela, co říkají. Mluvili o admirálovi a zřejmě se jednalo o soukromý rozhovor.

Dveře se otevřely. Saavik se v kapitánském kresle rozhlédla. Vstala.

"Admirál na mustku!"

"Pohov," řekl rychle Jim Kirk. David Marcus ho následoval z výťahu.

Doktor McCoy a Carol Marcusová na sebe pohlédli. McCoy pozvedl jedno obočí a Carol se na něj rychle usmála.

"Ahoj, Kostro," řekl Kirk. "Nazdar, Carol..." Vzal ji za ruku a jemně ji stiskl.

"Kurs nastaven na Alfa Ceti, admirále," hlásila Saavik. "Vše je v pořádku."

"Dobře." Posadil se. "Poručíku, myslím, že znáte mého... mého syna."

"Ano, pane." Zachytila Davidův pohled. Lehce se zacervenal. Saavik se ke svému překvapení zardela rovněž.

"Mohla byste ho zde provést, prosím?"

"Jiste, pane." Zavedla Davida na horní palubu. Když se dostali ke stanovišti vedeckého důstojníka, rekla mu jemně s nehybnou tváří: "Vidím, že jste se nakonec opravdu stal bastardem."

James Kirk ji zaslechl a šokovane na ni hledel.

"To je... malý žert," vysvětlovala.

"Soukromý žert," připojil se David. "A ještě k tomu zatraceným bastardem."

Saavik se usmála a David rozesmál.

I Jim Kirk se pousmál, i když ponekud záhadně.

McCoy se oprel o zadní operadlo kapitánova křesla a zahledel se na obrazovku.

"Podívejte se na tohle," řekl. "Je to neuvěřitelné. Myslíte, že to pojmenují po vás, paní doktorko?"

"Ne, pokud tomu budu moci zabránit," vrtela hlavou. "My to pojmenujeme. Za naše přátele."

Jim přemítal o knize, kterou mu Spock daroval. Vzpomněl si na rádek na jejím konci. "Delám mnohem, mnohem lepší věc než kdykoli předtím. Mírím k mnohem, mnohem příjemnějšímu odpocinku, než jsem kdy zakusil." Nedovedl si představit, že by nepokojná Spockova duše mohla kdy odpocívat.

Carol mu položila dlan na ruku. "Jíme...?"

"Jen jsem na něco myslel... Na něco, co mi chtel Spock říct na mých narozeninách."

"Jíme, jsi v pořádku?" ptal se McCoy. "Jak se cítíš?"

"Cítím se..." Na okamžik se zamyslel. Žal zustane po dlouhou dobu, ale zustalo i mnoho dobrých vzpomínek. "Cítím se mladý, doktore. Ver tomu, nebo ne. Znovuzrozený. Tak jako svět, který Carol stvorila."

Obrátil se k Saavik a k Davidovi.

"Nastavit kurs k druhé hvězdě napravo, poručíku. Druhá hvězda napravo a až do rána rovne."

Chtel vysvětlit, že se tohle je také malý žert, ale překvapila ho.

"Ano, pane." Saavik se vůbec netvářila zmatene. Prepnula pohled na obrazovce. Objevilo se husté hvězdné pole.

"Třetí nadsvetelnou, kormidelníku."

"Ano, pane, třetí nadsvetelnou."

Enterprise vyrazila ke vzdáleným hvězdám.